

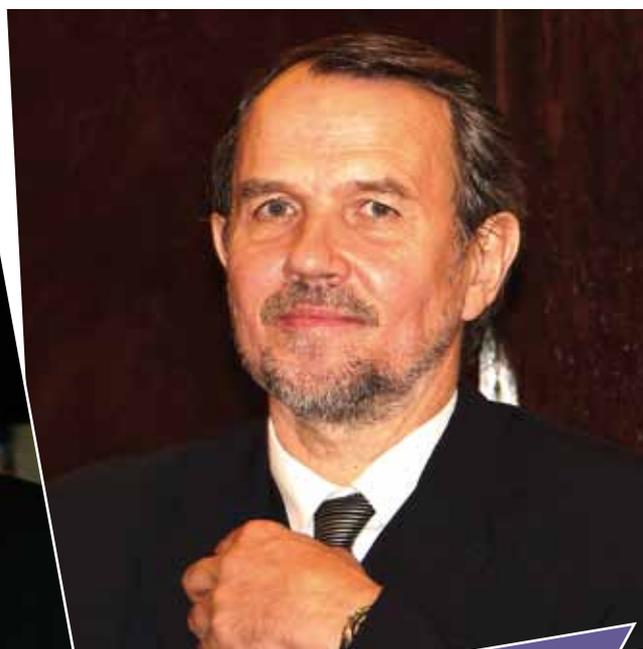
Červenec 2009
Ročník XIV.

Vydává Kulturní komise ČR

Fragmenty

Kulturně hospodářská revue

Po socialistech potopa

IVANA HASLINGEROVÁ

I když se zdá, že po ukončení ostudného předsednictví EU, ustanovení zatím nekonfliktní vlády a dobrých výsledků voleb do Evropského parlamentu je politická situace v naší republice vyřešena, není tomu zdaleka tak. Nejzávažnější problémy nás čekají na podzim, kdy proběhnou volby do domácího parlamentu. Na jeho europeistickém či euroskeptickém složení bude záležet to nejpodstatnější – co se stane v budoucnosti s naší zemí. Zda ztratíme samostatnost a rozpustíme se jako ta neslavně známá Topolánkova kostka cukru v kotli EU, nebo zda zůstaneme i nadále suverénním státem, který před devadesáti lety založil Tomáš G. Masaryk.

Už slyším naivní europeisty, jak říkají: „*No a co! Vždyť v EU již jsme a nic tak hrozného, kromě nesmyslných nařízení o rovných okurkách, balených vdolcích a podobných nesmyslech se neděje.*“ Neuvědomují si, že současná EU se chová podle smlouvy z Nice, která i přes velké posílení role Evropské rady a Evropské komise oproti původnímu Evropskému hospodářskému společenství (EHS) zachovává stále jisté svobody jednotlivým členským státům. Především se jedná o jejich výrazně spravedlivější hlasovací právo. A to není nějaká formalita. Pokud by nabyla platnosti euroústava zvaná Lisabonská smlouva (LS), pak se může stát, že dojde v budoucnu například k vyrovnání výše daní s Německem a dalšími státy bývalé E15, což by pro české podniky znamenalo omezení výroby a v důsledku toho snížení peněz do rozpočtu státu, tedy peněz na zdravotnictví, školství, vědu, infrastrukturu a zřejmě i na sociální dávky.

A prosím ty, kteří stále ještě nepochopili, že bohatství podnikatelů je výhodné i pro zaměstnance, aby si uvědomili, že jimi tak nenávidění bohatí továrníci si přesunou své podniky mimo EU, neboť Čína, Indie, Afrika jsou již nyní natož potom pro ně výhodné destinace a jim jako nezaměstnaným ve státě, který nebude mít na tučné podpory v nezaměstnanosti, zbudou jen oči pro pláč. Jestliže jim jejich političtí idolové říkají opak, dělají to jen proto, že to dělníci prostě ve své zaslepené závisti k podnikatelům chtějí slyšet. Potřebují jejich hlasy k získání tučných prebend a míst v našem a nato i v Evropském parlamentu (EP). Velmi dobře vědí, že oni strádat nebudou.

A to nehovořím o možnosti rovnající se téměř jistotě v prolomení platnosti Benešových dekretů po přijetí LS. Ona stačí nejistota pracovní, ale ztráta obydlí k tomu, to bych nepřála snad ani komunistovi. Již nyní začínají sudetští Němci podávat žaloby k Štrasburskému soudu. A nejde o žádné strašení. Doložka o lidských právech každého občana EU, která byla přidána coby doplněk k LS, hovoří jasně. Žádnému občano-

vi v EU se nesmí činit křivda. A na rozdíl od všech civilizovaných zákonů má platnost retroaktivní.

Máme tu našťástí prezidenta republiky, který je stále rozhodnut LS neratifikovat a využít dosud platného práva veta, ale když pozoruji, jak se mu zato někteří občané odvděčují, jak naši havlovští příznivci, kteří si hrdě říkají intelektuálové, se nestydí mu pod okny hulákat, že si přejí jeho demisi, protože škodí zemi kvůli nepřijetí této tragické listiny, která by nás uvrhla po německém a ruském protektorátu pod protektorát EU, tak bych se nedivila, že si jednoho dne řekne, že taková lůza mu nestojí za to, aby se kvůli ní nechal urážet.

Ale abych neskončila jen chmurnou představou. V naší zemi se nedávno děly i veselé příhody. Například vajíčková válka ukázala, že i v mladé generaci existují občané, kteří nevěří socialistickým báchorům a chtějí žít v kapitalistické tržní společnosti. Pikantní bylo, že místo toho, aby se již páni Paroubci a Rathové konečně nad věcí zamysleli a začali si vážit života ve svobodné zemi po padesáti letech komunistického útlatku, tak naopak uvalují na tyto studenty vazbu přesně po vzoru komunistických vůdců. Nevěřím, že jsou tak omezení a hloupi, že by věřili tomu, co říkají, ale hrají na neinformovanost nejnižších společenských vrstev, kteří na ně v národě zbyli jako jejich voliči. Hrají na jejich závist vůči továrníkům, podnikatelům a všem schopnějším, než jsou oni sami. Vědí, že tyto lidé nečtou noviny a nesledují politiku, jsou před volbami velmi lehce ovlivnitelní líbivými sliby, že jim zajistí bez jejich přičinění bohatství jako jejich šéfům. Přitom je jim jasné, že zajistí tento blahobyt pouze jim samotným a jejich voliči budou ještě chudší. Ale jak kdysi trefně řekl prezident Klaus ministru průmyslu Grégrovi po jeho velepřednášce o velkém socialistickém třesku: „*Jednáte podle hesla 'Po nás potopa'.*“

Umělci a podnikatelé všech zemí, spojte se!

Fragmenty

Kulturně hospodářská revue

Obsah

EDITORIAL

Po socialistech potopa..... 2

POLITIKA

NÁZORY A KOMENTÁŘE

Knížákova Smršť 40..... 4

FRAGMENTY Z POLITIKY

Kouchner demoluje demokratickou diskusi 6
Ladislav Jakl: „EU nutí politiky vybrat si mezi dvěma zly!“ 7
Petr Mach: „Prezident potřebuje co nejsilnější politickou podporu“ 8
Senátoři, kteří chtějí obětovat samostatnost naší země 9
Signatáři petice D.O.S.T. nejsou žádní neonacisté..... 10
A největším pokrytctvím Jiřího Paroubka je...to, že předstírá, že je sociální demokrat!..... 13
Hájkův boj s opičími mlýny 14

EKONOMIKA

FRAGMENTY Z EKONOMIKY

Na Žofíně se rozdaly manažerské Oskary 16
Dopad přijetí LS na podnikatele bude alarmující..... 18
Svobodní zruší daň z příjmu fyzických osob..... 21

OSOBNOSTI

GALERIE ÚSPĚŠNÝCH OSOBNOSTÍ

Poštovní spořitelna je velkým koníčkem Vlasty Dolanské 22
Pouze slunce to umí lépe než Cyril Svobila..... 24
Provoz ČD řídí nejvýznamnější Manažer odvětví dopravy a logistiky ČR – Jiří Kolář, náměstek GR ČD, a.s., pro provoz..... 27
Inovativní myšlenka společnosti Novasoft začíná snášet zlatá vejce..... 30
Josef Novák: „Firma stojí a padá s úspěšností dovozu a vývozu“ 33

KULTURA

FRAGMENTY Z KULTURY

Big Band Košvanec Jazz Orchestra ve Španělském sále Pražského hradu..... 36
Nevím, jak vy, ale já z opice nepocházím. Vím to tak jistě, jakože je živý Bůh nade mnou! 38
Zemřel náš národní symbol, ale neodešel 41
Základy komunikace s médii 44
Václav Klaus: Není rozdíl mezi ideologiemi komunismu a klimatických změn! 47
Jan Zrzavý: Meditace 1915, NG Praha..... 48

Internetovou podobu revue naleznete na www.fragmenty.cz.
Na rozdíl od tištěného periodika jsou články denně aktualizovány.

Fragmenty

Kulturně hospodářská revue

fragmenty

Ročník XIV., červenec 2009

Vydává:

Kulturní komise R (KK)

Adresa redakce:

K Vodojemu 35, 150 00 Praha 5

tel. 222 769 819

Regionální redakce

Hněvkovice 100, 396 01 Humpolec

tel. 561 034 519

e-mail: fragmenty@fragmenty.cz

Vydavatel a předseda redakční rady:

Doc. Ing. Jiří Pancíř, CSc., prezident KKČ

Šéfredaktor:

RNDr. Ivana Haslingerová, CSc.

ředitelka Odboru pro styk s veřejností KKČ

Redakční rada:

Michal Haslinger, ředitel Hudební sekce KKČ

Hana Strejčková, ředitelka Dramatické sekce KKČ

ak. mal. Zdena Marschalová, Výtvarná sekce KKČ

Erhard Müller, ředitel Sekce pro mezinárodní styky KKČ

Ing. arch. Vladimír Smejkal, Sekce ochrany památek KKČ

Petr Štěpánek, ředitel Literární sekce KKČ

Přemysl Vachalovský, ředitel Filmové sekce KKČ

PhDr. Ing. Jan Vodňanský, Dosud Žijící Národní Poklad

Petr Žantovský, Universita Jana Amose Komenského, Praha.

Zlom a grafická úprava

fragmenty, polygrafické studio.

Osvit a tisk:

Didot, polygrafická společnost, s.r.o.

Inzerce:

Goro Publicity

K Vodojemu 35, 150 00 Praha 5,

tel.: 222 769 819,

561 034 519

e-mail: fragmenty@fragmenty.cz.

Distribuuje:

Goro Publicity,

část nákladu posílána VIP osobnostem.

Podávání novinových zásilek povolila Česká pošta, s.p.,

odštěpný závod Praha, č.j. nov 6291/97 ze dne

15. 9. 1997.

Registrováno pod číslem

TS 6A/A2, MK ČR 7671

ze dne 5. 3. 1997.

Otisk povolen pouze s písemným souhlasem

redakce při zachování autorských práv.

Nevyžádané rukopisy nevracíme.

Neoznačené texty jsou placenou inzercí.

Není-li psáno jinak, použité obrazové materiály jsou

archivním materiálem příslušných firem.

Goro Publicity

je autorizovanou agenturou Kulturní komise ČR

Knížákova Smršť' 40

MILAN KNÍŽÁK, GENERÁLNÍ ŘEDITEL NÁRODNÍ GALERIE

Z mé profesie plyne i nepsaná povinnost být obeznán s vývojem světového umění, s pohybem na uměleckých trzích, se stavem umělecko-teoretického myšlení atp. Proto navštěvuji řadu přehlídek světového umění a svým členstvím v tzv. GROUP-BIZOT (což je spolek ředitelů vel-

kých evropských a amerických muzeí, například Ermitáže, Louvre, Národní galerie v Londýně, Metropolitanho muzea v New Yorku, atp.) se dostávám bezprostředně k informacím o aktivitách a náladách na světové muzeální scéně.

Naposledy jsem, vlastně před několika dny, navštívil umělecké trhy ve švýcarské Basileji, které patří k nejstarším a nejprestižnějším akcím svého druhu. Následující názor nevznikl pod vlivem nějakého okamžitého dojmu, ale rostl ve mě postupně, jen poslední viděná výstava "Unlimited" v Basileji byla poslední kapkou, která mě přiměla k tomu, abych své názory strukturoval a podělil se o ně s ostatními. Tento text, samozřejmě, není jediným způsobem, kterým dávám veřejně najevo, co si myslím, jedná se jen o esenci mých pocitů a postojů, ale pro daný účel to, jak věřím, stačí. Na začátek si dovoluji provokativní, ale podle mne odůvodněné tvrzení, že **současná umělecká scéna je scénou nena-daných, netalentovaných, v podstatě neschopných**, a to platí jak pro umělce, tak i teoretiky. Můžete namítnout, že se dívám na mladou scénu pohledem staršího člověka, který už nechápe průbojnost mládeže. Nemohu vám to vyvrátit, ale vím, že tomu tak není. Svět se ocitl v určité zlomové situ-

Sociopatický
Mezzinárodní
Raport
Šiřatých
Ťruťuláků

Sází se na tzv. sociální stát, což je nefungující bastard mezi kapitalizmem a socializmem, který nemůže fungovat, jen zneprůhlední hospodaření a nabídne maximální prostor pro korupci.

Tato situace má samozřejmě přímý vliv na vývoj umění. Lépe řečeno na podobu jeho veřejné scény. I v umění jsou dnes neaktivnější (a nejsnáze se dostávají nahoru) lidé prázdní, bez skrupulí, ochotní následovat obecné trendy, ochotní zapojit se do honby po povrchní atraktivnosti. (Nejhorší je na tom, že mnoho z nabízených atrakcí vlastně ani není atraktivní, jen se vezou s trendy.) Svět dnes obecně přijal touhu být instantní hvězdou. Tento trend podporují a vlastně zásadně umožňují média, která jsou světově pokleslá. **Kdo není v médiích, vlastně neexistuje, nemůže být významný.** Naštěstí v umění zůstává ještě vrstva, která je skryta (a možná, že to není jen v umění), kde se objevují nadaní lidé. Jejich tvorbu však v uměleckých přehledech téměř nenajdete.

Také muzea opustila svou tradiční funkci uchovávání dokladů lidské kultury a zaměřila se

aci. Je to vidět i na jeho politické struktuře, kde se místo společensky prospěšných řešení prosazují mocenské ambice politiků, kteří zcela vyprázdnil obsah politiky a jen se populisticky snaží vyšplhat co nejrychleji nahoru. Přestaly platit argumenty a místo nich nastoupila prázdná hesla, nicotné nabídky, falešný soucit.

na cirkusově atraktivní výstavy a projekty. Mnoho z mých kolegů ředitelů velkých světových muzeí si je vědomo, že to, co dělají, vlastně není správné, ale politici je tlačí k tomu, aby byli tzv. úspěšní, tedy aby jejich muzea byla plná lidí, aby se o nich mluvilo, aby představovali to nejkurióznější, nejluxusnější, nejznámější. Vědí, že kdyby opravdu dělali to, co muzea potřebují, snížil by se počet návštěvníků a oni by byli pokládáni za neschopné. A tak muzea místo toho, aby společnost kultivovala, podílí se (bohužel často) na kulturní devastaci. Neučí citlivosti k světu, nenabízí zjemňování vnímání, kultivaci myslí, ale nabízí návštěvníkům něco z obecně požadovaného cirkusu.

Jako velké umělecké hvězdy jsou představováni lidé bez skrupulí, bez morálky a jak jsem již výše uvedl, bez nadání. Můžete namítnout, že neposuzujeme morálku, ale dílo. Ano, kdyby se život člověka tím, že se ho chopí média, nestavěl

na úroveň tohoto díla, kdyby nám nebyli vnucováni pitomci s pitomým životem jako projevy geniality. (Nechci uvádět příklady, ale podívejte se kolem sebe...) Umění by mělo vybízet k jemnosti, k duchovní skromnosti, ale dnes se děje opak. Možná, že příčiny tohoto jevu jsou hluboké a tkví v těch nejzákladnějších vrstvách našeho jednání.

Když jsem jeli od Basilejských výstavních hal tramvají do hotelu, všiml jsem si, že nikoho ani nenapadne, že by mohl uvolnit místo starším a neschopným. To nebyla arogance mládí, to byla obecná lhostejnost a obecná lhostejnost je to nejhorší. Z této lhostejnosti rostou prázdní politici a uznávání netaalentovaní umělci na jedné straně a extrémisté a teroristé na straně druhé. Teď nemám na mysli arabský terorismus, o kterém se dnes uvažuje jako o jediném, ale narůstající počet zoufalců vraždících bez příčiny. V roce 1964 jsem napsal a následně proslovil přednášku s titulem: *"Znamená umění učit člověka žít?"* Dnes stále věřím, že ano a tuto jeho didaktickou funkci považuji za nejdůležitější. Zůstávám, bohužel, členem minoritní skupiny, navíc roztroušené po světě a tak bez podstatného vlivu.

Teď jen malý **dovětek k současné politické situaci u nás**, která přesně naplňuje jevy výše zmíněné. Agitujeme pro podepsání Lisabonské smlouvy, ještě jsme tak neuchýlnili a už se objevují pokusy o zpochybnění Benešových dekretů a jsem přesvědčen, že po podepsání Lisabonu bude velmi obtížné uhájit české pozice. V této souvislosti bych rád upozornil na to, že tzv. Benešovy dekrety nebyly tehdy osamoceným aktem České republiky nebo nějaké její politické frakce a už vůbec ne akcí prezidenta Beneše. Byly výrazem široké mezinárodní politické atmosféry, byly obecným názorem všech vál-

„Nová expozice českého umění“ v NG

IVANA HASLINGEROVÁ

Velkou instalační změnou ve Veletržním paláci je nová instalace 3. a 4. patra. Národní galerie v Praze – Sběrka moderního a současného umění – v nich otevřela **NOVÉ EXPOZICE ČESKÉHO UMĚNÍ 1890-1930**. Ve 4. patře jsou instalována díla ze závěru 19. století a po začátku 20. století včetně rozsáhlé expozice děl Františka Kupky. Ve 3. patře se představují vrcholy českého kubismu a sociálního umění. Nová expozice českého umění je svým způsobem zlomová. Představuje nový pohled na české umění přelomu století a pomáhá tak nové orientaci a vnímání této epochy, se kterou se český národ identifikoval snad nejvíce. Autoři koncepce a kurátoři jsou generální ředitel Národní galerie Milan Knížák a ředitel sbírek moderního umění NG Tomáš Vlček. Novou expozici si přišel prohlédnout i prezident republiky Václav Klaus.

Česká kotlina byla křižovatkou názorů a tendencí už ve středověku a jejich osobitě propojení vedlo vždy k vysokým uměleckým výkonům. Příkladem je gotické umění, které kulminovalo ve stavbách Matyáše z Arrasu a Petra Parléře, v malbách Mistra Třeboňského oltáře a mistra Theodorika a v plastice ve stylu "krásných madon". Kvalitu středověkého

umění v Čechách potvrdilo baroko, kdy se směsice cizích vlivů v našem prostředí vyvinula ve svébytnou etapu barokního umění, která nemá na světě obdoby. Vědomi si těchto tradic, na které navázalo umění 19. století a jichž si byla vědoma i česká moderna, koncipovali autoři současnou expozici jako hold českým postojům.

V expozici uvidí návštěvníci rozsáhlou kolekci děl Františka Kupky, která tak stala trvalou Kupkovou výstavou prezentující to nejlepší, co vytvořil. I když se o tom málo mluví, Národní galerie v Praze má největší a nejlepší sbírku Kupkových děl na světě. To se samozřejmě sluší a patří, poněvadž Kupka je především český autor. *„Po velké, až heroické kubistické periodě, která u nás přerostla jako nikde jinde na světě až do tvorby životního stylu, vrcholí expozice kolekcí sociálního umění ukazující v nebyvalé šíři, jak silná, především v plastice, byla tato málo reflektovaná oblast českého umění,“* vysvětlil spoluautor expozice Tomáš Vlček
Snímek Markéta Kobrsková

„Jednou z priorit je být otevřenou institucí a zprostředkovat českému, rovněž však zahraničnímu divákovi kontakt s uměleckými ikonami i méně známými díly, která vinou totalitního dusna nemohla být veřejně prezentována,“ vysvětluje generální ředitel NG Milan Knížák panu prezidentovi při prohlídce *Nové expozice českého umění*

kou zasažených. Zdá se, že lidská paměť je velmi krátká.

Chtěl bych se také vyjádřit k va-
jíčkovým útokům, které rozvířily na-
ší politickou scénu. Považuji odsuzu-
jící výroky mnoha politiků ze všech
stran za hysterické, zbytečné a alibis-
tické. Tyto útoky nepřerůstaly v násil-
né činy, naopak, tvrdím, že byly lyric-
ké až téměř ušlechtilé. Divadelní hap-

peningy, které provázely některé mí-
tinky ČSSD, byly inteligentní, úsměv-
nou a trefnou reakcí na situaci. Strany,
které se bojí takovýchto akcí, nemo-
hou (rád bych řekl, že nesmí) vlád-
nout. Bohužel, přesto, že se to stalo jen
ČSSD, ozývaly se i strany ostatní, tak-
že to asi platí na všechny. **Kde jsou ti
inteligentní politici? Existují vůbec?
Není to fikce?**

Kouchner demoluje demokratickou diskusi

VÁCLAV KLAUS, PREZIDENT REPUBLIKY

Slova francouzského ministra zahraničí Bernarda Kouchnera, že moje vyjádření o volbách do Evropského parlamentu jako o polovolbách představují mou snahu o „*demolici Evropy*“, jsou naprosto neuvěřitelná. Vnímám je jako pokračování výroku francouzského prezidenta Chiraca, který řekl na adresu nových zemí Evropské unie, když vyjádřily samostatný názor, že propásly dobrou příležitost mlčet. Kouchner se mimo jiné mylí. Můj výrok – viz přímý citát na www.klaus.cz – byl úplně jiný, ale o to skoro nejde.

Umím pochopit, že představitelé velké evropské trojky, která v Evropské unii skutečně rozhoduje, jsou před eurovolbami nervózní. Stále klesající odhodlání voličů jejich zemí zúčastnit se této „*hry na demokracii*“ je důležitým signálem o demokratickém deficitu EU. Oni se naopak snaží zachovat zdání, že všechno je v naprostém pořádku. Toto pokrytectví nemohu sdílet a svou „*dobrou příležitost k mlčení*“ nevyužiji. Právě proto, že jsem představitelem země pouze střední velikosti, tedy země, která podle jejich mínění by měla v diskusi o unijních záležitostech hrát jen roli staty, který jejich záměrům na unifikaci a federalizaci Evropy dodává zdání legitimacy. Toto ale odmítám. Ve včerejším rozhovoru pro Český rozhlas jsem proto na otázku, proč k eurovolbám chodí v Evropě stále méně lidí a co by se s tím dalo udělat, jasně řekl:

„*Nikomu nechci radit. Považuji za velmi složité, aby volič z Finska, Kypru, Malty či Portugalska pochopil, o čem tyto volby jsou. V tomto smyslu bych voličům nic neradil, nic nevzkazoval.*

Doporučoval bych voličům, aby si ponechali svůj zdravý rozum, aby věděli, že to je jediné na nich, zda k volbám půjdou, nebo zda budou volit tak, že zůstanou doma. A když k nim půjdou, tak ať udělají to, co udělám já – k volbám půjdu a budu volit podle toho, co si myslím, že je pro naši republiku v rámci Evropské unie nejlepší.“

A o čem volby do EP jsou?

Nejsou o vnitropolitických tématech. Tyto volby jsou o evropské integraci, jsou o tom, jestli chceme dále bojovat za zájmy naší republiky, nebo zda chceme svou suverenitu v podstatě beze zbytku odevzdat bruselské byrokracii. Pro mnohé v Evropě (i u nás) jsou tyto volby jistým referendem o Lisabonské smlouvě. Referendem, které bylo z obav před sku-

tečným názorem veřejnosti voličům odepřeno. Naštěstí se na naší politické scéně celou touto absurdní situací otevřel prostor pro nové politické strany, pro něž další směřování Evropské unie není jenom kosmetickým doplňkem k vnitropolitické realitě. A díky tomu mají naši voliči tentokrát mnohem širší výběr, než měli kdykoli v minulosti.

Také toto jsem řekl ve středu odpovědně v rozhlasovém rozhovoru, který téměř nebyl publikován, zatímco výrok pana Kouchnera média široce komentovala. Pokud tyto moje názory pokládají lidé jako pan Kouchner za „*demolici Evropy*“, pak jsou to oni, kdo tuto demolici připravují přinejmenším tím, že demolují demokratickou diskusi. (4. 6. 2009)

Snímek Fragmenty: Jiří Pancíř

Ladislav Jakl: „EU nutí politiky vybrat si mezi dvěma zly!“

IVANA HASLINGEROVÁ

Horní komora Parlamentu, Senát ČR, vyjádřila souhlas s evropskou ústavní smlouvou nazývanou podle místa jejího vzniku Lisabonskou (LS). Věříme, že náš pan prezident si zachová rovnou páteř, tak jako si ji zachoval po celých dvacet let od revoluce, že svůj podpis pod ní vedle podpisu pana Topolánka nepřidá a že celou tu tragikomedii, která se odehrála v Senátu, lze chápat jako dobrou jen vzhledem k tomu, že odhalila, kteří senátoři chtějí zaprodat naši republiku za svou osobní kariéru a kteří si zachovali rovnou páteř i přes lákadla vysokých postů. I přesto, že věříme, že nový protektorát nám i přes zradu našich zákonodárců díky zásadovému postoji prezidenta republiky nehrozí, požádali jsme jeho nejbližšího spolupracovníka, osobního tajemníka a ředitele Politického odboru Kanceláře prezidenta repub-

liky (KPR), Ladislava Jakla, o zodpovězení následujících otázek:

* Vážený pane tajemníku, Senát vyslovil souhlas s ratifikací Evropské ústavy – Lisabonské smlouvy. Přestože je to právně mrtvý dokument po irském referendu, nejen EU ale i naše parlamentní komory s ním jednají, jako by platil, a občané se dokonce domnívají, že nyní už nic podle ústavy panu prezidentovi nezbývá, než poslechnout a podepsat ho. Musí pan prezident uposlechnout obě parlamentní komory, nebo má ještě možnost se vzepřít jejich doporučením?

Prezident smlouvy nepodepisuje. Prezident smlouvy ratifikuje. Neplatí obdoba se zákony, kde parlament schvaluje a prezident podepisuje, přičemž mohou vstoupit v platnost i bez jeho podpisu. Prezidentův podpis mezinárodní smlouvy je právě onou ratifikací. Parlament dává k ratifikaci souhlas, nikoli že by smlouvu schvaloval.

* Jste nejbližší spolupracovník pana prezidenta. Proto určitě víte, co podnikne v nejbližší době s touto situací? Můžeme doufat, že se nedá zlomit a jeho podpis se nikdy pod smlouvu neobjeví?

Nepředbíhejme. Nyní je řada na skupině senáto-

rů, kteří zcela jistě podají své výhrady k Ústavnímu soudu. Do jeho vyjádření je zbytečné další prezidentovy kroky avizovat.

* Kdybyste byl na jeho místě, co byste nyní vzkázal našim prodejným politikům? Podepsal byste tuto euroústavu? Pokud ano, tak za jakých podmínek?

Víte, já na jeho místě nejsem. Ale vzkazovat mohu i nyní: své svědomí opíjíte konstrukcí, že jste měli jen dvě volby – špatnou (pro Lisabon) a tu ještě horší, být proti. **Přemýšleli jste o tom, co je to za svět, co je to za mezinárodní organizaci, která Vás nutí vybrat si mezi dvěma zly?**

Z výše uvedeného je jasné, že pan prezident nyní vyčká na rozhodnutí Ústavního soudu a bezprostřední nebezpečí ze ztráty národní suverenity naší zemí nehrozí. O to víc bychom se ale měli všichni zamyslet nad tím, co by se stalo s naší zemí, kdyby v jejím čele stál někdo jiný než Václav Klaus a bezmyšlenkovitě a patolízalsky svým podpisem LS ratifikoval.

Snímky Fragmenty: Jiří Pancíř

Petr Mach: „Prezident potřebuje co nejsilnější politickou podporu“

IVANA HASLINGEROVÁ

Na 6. schůzi Senátu vyslovili senátoři souhlas s Evropskou ústavou nazývanou Lisabonská smlouva. Naše horní parlamentní komora je tedy ochotna obětovat svobodu a samostatnost naší země vydobytou před devadesáti lety prezidentem Masarykem z rakouského, před 53 lety z německého a před 20 lety ze sovětského područí. Miliony životů položených za naši samostatnost jsou pro ně zřejmě ničím. Kteří páni politici nás chtějí uvrhnout pod nadvládu dalšího superstátu, tentokrát Svazu evropských socialistických republik (SESR), kde bude díky jeho ústavě – Lisabonské smlouvě (LS) – o našem národě opět fakticky rozhodovat mocné Německo, už tedy víme.¹⁾ Zajímalo nás, co si o tomto jejich postoji myslí nastupující politická generace, zda si alespoň její přední představitelé zachova-

1) Hlas Německa se zvýší díky LS dvakrát, zatímco náš se sníží na polovinu, což byl jediný faktický důvod změny původní smlouvy z Nice na LS, úmyslně zastíněný nepodstatnými 500 stránkami nesrozumitelného textu o ničím.

jí hrdost a páteř. Obrátili jsme se proto s následujícími otázkami na nejvýznamnějšího nastupujícího politika v posledních měsících, předsedu strany Svobodných doktora Petra Macha. Odpovědi přišly obratem:

* **Vážený pane předsedo, Senát vyslovil souhlas s ratifikací Evropské ústavy – Lisabonské smlouvy. Co by to pro náš stát znamenalo, kdyby prezident republiky jeho doporučení uposlechl?**

Senátoři podlehli tlaku vlády, která podlehla tlaku zahraničních politických vůdců. Vyslovili souhlas se smlouvou, která je pro Českou republiku absolutně nevýhodná a která je podle našeho zkoumání i v rozporu s českou ústavou. Podle mého názoru nemůže prezident svým podpisem takovouto smlouvu ratifikovat. Kdyby smlouvu nakonec ratifikovaly i ostatní státy, kde ratifikace dosud neskončila a kdyby donutily Irsko k opakování referenda, byla by to velká rána pro naši státnost a naši demokracii.

* **Musí pan prezident uposlechnout obě parlamentní komory, nebo má ještě možnost se vzepřít jejich doporučením? Pokud ano, pak jakou?**

Prezident nesmí ratifikovat mezinárodní smlouvu, aniž by měl souhlas obou komor parlamentu. Na druhé straně samotný souhlas parlamentu s ratifikací prezidenta k ničemu nezavazuje. Parlament sám o sobě nemá podle české ústavy pravomoc ratifikovat mezinárodní smlouvy. Je to teď tedy plně na prezidentovi.

* **Jste ve velmi úzkém vztahu s panem prezidentem.**

Proto se dovoluji zeptat. Co podnikne v nejbližší době pan prezident? Věříte, že se nedá zlomit a jeho podpis se nikdy pod smlouvou neobjeví?

Už nejsem poradcem prezidenta, ale vidím jeho pevné postoje v této věci. Pan prezident ale nyní potřebuje co nejsilnější politickou podporu, tedy úspěch ve volbách takových politických sil, které odmítají federalizaci Evropské unie. Proto jsme založili stranu Svobodných občanů.

* **Jste sice mladý leč přesto již vlivný politik a není vyloučeno, že jednou dosáhnete na příčky nejvyšší. Kdybyste byl Vy již nyní na místě pana prezidenta, donutilo by Vás něco k podpisu pod tento dokument, nebo je to vyloučeno?**

Strana svobodných občanů si teprve svoji pozici buduje. Já jsem začínající politik a netroufám si stavět se ani hypoteticky do role prezidenta. Jedno vím ale jistě. Nezachoval bych se nikdy jako premiér Topolánek, který v této věci odhodil veškeré zásady a podepsal jednoznačně nevýhodnou smlouvu pro naši republiku.

Snímky Fragmenty: Jiří Pancír

Senátoři, kteří chtějí obětovat samostatnost naší země

JIŘÍ PANCÍŘ

Nový protektorát nám sice díky prezidentu republiky na štěstí nehrozí, ale 6. schůze Senátu by měla být varováním pro občany, jak snadno by nás páni senátoři zaprodali opět cizině za symbolických 30 stříbrných. Každý občan by si měl proto podrobně prostudovat hlasovací listinu této mimořádné schůze, která rozhodovala o tom, zda je naše horní parlamentní komora ochotna obětovat svobodu a samostatnost naší země vydobytou před devadesáti lety prezidentem Masarykem z rakouského, před 53 lety v hrozné válce z německého a před 20 lety ze sovětského područí. Jakoby miliony životů položených za naši samostatnost nestačily. Měli bychom proto znát, kteří páni politici nás opět chtějí uvrhnout pod nadvládu dalšího super-

státu - Svazu evropských socialistických republik (SESAR), kde bude díky jeho ústavě - Lisabonské smlouvě (LS) o našem národě opět fakticky rozhodovat mocné Německo. (Jeho hlas se zvýší díky LS dvakrát, zatímco náš se sníží na polovinu. To byl jediný faktický důvod změny původní smlouvy z Nice na LS, úmyslně zastíněný nepodstatnými 500 stránkami nesrozumitelného textu o ničem.) Proto by každý občan měl vědět, kteří senátoři si zachovali hrdost a páteř a kteří jsou

naopak ochotni nás obětovat, a podle toho se k nim v příštích volbách postavit. Proto uvádíme doslovnou sjetinu o hlasování v Senátu:

6. schůze, 7. hlasování, 06.05.2009

181/6 - Vládní návrh, kterým se předkládá Parlamentu České republiky k vyslovení souhlasu s ratifikací Lisabonské smlouvy pozměňující Smlouvu o Evropské unii a Smlouvu o založení Evropského společenství dát souhlas k ratifikaci

NÁVRH BYL PŘIJAT

PŘÍTOMNO=79

[A] ANO=54

[N] NE=20

[o] NEPŘÍTOMEN=2

JE TŘEBA=48

[X] ZDRŽEL SE=5

[T] TAJNÝ HLAS

Senátorský klub Občanské demokratické strany

N Milan Bureš

A Tomáš Grulich

N Tomáš Jirsa

N Jaroslav Kubera

N Jiří Nedoma

N Jiří Pospíšil

A Přemysl Sobotka

A Karel Šebek

N Alena Venhodová

N Pavel Čáslava

A Jan Hálek

N Vítězslav Jonáš

N Jiří Liška

N Jiří Oberfalzer

A Luděk Sefzig

A Jiří Stříteský

N Miroslav Škaloud

A Václav Vlček

X Pavel Eybert

N Zdeněk Janalík

X Tomáš Julínek

A Bedřich Moldan

N Petr Pakosta

N Vlastimil Sehnal

A Pavel Sušický

o Jiří Šneberger

A Alexandr Vondra

A Daniela Filipiová

N Liana Janáčková

X Tomáš Kladívko

N Jan Nádvořík

A Alena Palečková

N Zdeněk Schwarz

N Richard Svoboda

N Tomáš Töpfer

o Jiří Žák

Z ostatních senátorů hlasovala proti smlouvě jen **Marta Bayerová** z Nezařazených, hlasování se zdrželi Václav Homolka z Nezařazených a Jana Juřenčáková z Klubu otevřené demokracie. Všichni ostatní senátoři hlasovali pro smlouvu.

Signatáři petice D.O.S.T. nejsou žádní neonacisté

IVANA HASLINGEROVÁ

V Emauzském klášteře na Novém Městě pražském se konalo výroční setkání signatářů iniciativy D.O.S.T. (www.akce-dost.cz), kterou založil před dvěma roky bývalý ředitel Občanského institutu a současný ředitel Institutu svatého Josefa Mgr. Michal Semín. Přítomní signatáři i její tvůrci na něm hodnotili její dvouleté období a zamýšleli se nad občanskou svobodou ve stínu Lisabonské smlouvy. S příspěvkem vystoupil jako host předseda Svobodných Ing. Petr Mach, PhD.

Iniciativa D.O.S.T. byla sepsána na obhajobu tří základních pilířů – Evropy stojící na křesťanských duchovních základech evropských národních států, jejichž základem je manželství a rodina. Podepsalo ji již 495 signatářů. Svým podpisem přijímal každý z nich osobní závazek, že bude působit v duchu jejich myšlenek, především proti snaze politiků prosadit antidiskriminační zákon (AZ) a omezit suverenitu ČR přijetím Lisabonské smlouvy (LS). Neboli proti zákonům vzešlých ze stejného těsta – sociálního inženýrství kosmopolitních elit EU. Z odmítnutí schválení LS ale neplyne, že je signatářům Evropa lhostejná, naopak, hlásí se k historické Evropě svobodných křesťanských národů i k Evropě zemí sdružených do společenství volného obchodu, jakým bylo Evropské hospodářské společenství (EHS), do něhož naše země chtěla vstoupit. To, co z něj chce ale učinit LS, již není EHS, ale jakýsi zvrácený megaeurostát, jakási utopie Antievrovy.

Signatáři vyzývají náš národ, aby se sjednotil na obhajobu výše popsaných hodnot proti tomu, aby zaopatřovatelsko-slíditelský stát EU nezničil pojem rodiny propagací gendrového mainstreamingu. Toto budí samozřejmě obrovskou nenávisť europeistů, kteří je nazývají

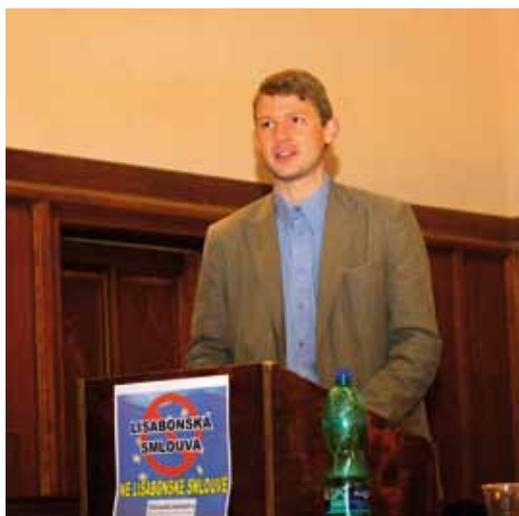
Panelisté konference D.O.S.T. Michal Semín, Petr Bahník, Petr Mach a Ladislav Bátor (zleva)

vají dokonce neonacisty. Přitom neonacisté mají k D.O.S.T. daleko stejně jako Michael Kocáb. Nehledě k tomu, že nacismus měl úplně jiný program a byl jasně levicovým socialistickým hnutím. Protože obě základní aktivity, proti nimž bojuje D.O.S.T., zamítá i prezident republiky, vydala na jeho podporu memorandum „Podporujeme svého prezidenta“.

Petr Mach pochválil iniciátory memoranda, neboť podle něj, „Václav Klaus strašně potřebuje politickou podporu od Svobodných i od D.O.S.T., protože je na něj vyvíjen enormní tlak nejen zevnitř naší země, ale i z EU. V Senátu se nacházejí takoví šílenci, jako například Alena Gajdůšková, kteří ho dokonce nazývají velezrádce za to, že nechce podepsat LS a tím zbavit zemi, kterou vede, suverenity. Opak je přitom pravdou. Bylo by zradou proti národu, kdyby prezident Klaus podepsal dokument, jakým je

LS. Zradou na národu bylo naopak souhlasné hlasování pro LS pánů senátorů a to zejména senátorů ODS, tedy strany, která byla původně na základě usnesení jejího kongresu evidentně proti. To byl také důvod, proč jsme založili stranu Svobodných. Nemohli jsme nadále podporovat stranu, která zradila své principy a ideály. Bohužel slovo velezrada se v naší ústavě vztahuje jen na prezidenta, pokud jedná proti svrchovanosti země a jejímu demokratickému řádu. **Vítám proto iniciativu D.O.S.T. i Memorandum na podporu prezidenta.** Cílem těchto iniciativ je postavit novou platformu proti zlu šířícímu se z EU. Jsou užitečné, protože s tímto politickým protiproudem EU musíme bojovat politicky.“

Pan prezident si právě v den konání konference v Lidových novinách posteskl, že se nepodařilo širší spojení nově vznikajících protievropských stran pod křídly

„Pro nás Svobodné je LS prostě nepřijatelná. Pokud bude přijata, pak nechceme být v EU, vystoupíme z ní a spojíme se se zeměmi, které v EU nejsou!“ uvedl důrazně Petr Mach

Ganleyovy Libertas. Doktor Mach na to reagoval slovy: „Jsem skeptik, že EU půjde reformovat pod praporem Libertas zevnitř. Současná EU je totiž ztělesněním zla, zla zakořeněného jakožto systému.“ Pan Železný má jiný názor. Založil u nás stranu Libertas po vzoru irského euroskeptika Declana Ganleye. Ten ale nepřijel na její sněm, protože vyžaduje, aby splňovala program jeho Libertas, který se netýká jen nepřijetí LS. Proto se hned na počátku dostali do konfliktu. Petr Mach na věc reagoval slovy: „Nechtěl bych být nyní v kůži pana Železného. Kdybychom byli s Libertas spojeni, byla by Ganleyeho kritika ještě silnější. Naším cílem není totiž jen uspět ve volbách do EP, ale chceme pracovat dál a kandidovat do našeho parlamentu, přičemž Ganleyeovy podmínky by nás do budoucna velmi omezovaly. Naš národ by těžko přijímal všechny podmínky, které platí pro irský parlament. A navíc, jak již jsem řekl, bude-li LS přijata, nechceme v EU setrvat na rozdíl od Ganleye, který chce EU rozkládat zevnitř i nadále. Jsme Svobodní a nechceme být nikým v budoucnu omezoováni, ani panem Ganleyem, kterého si jinak vážíme.“ Nakonec se jak Železného, tak Ganleyova strana do EP ve volbách nedostaly, takže bylo dobře, že se pan Mach nenechal zviklat dokonce ani panem prezidentem.

Ne každý bruselský úředník si podle Macha uvědomuje, jak nebezpečně je systém Unie postavený. Lisabonskou smlouvou se EU navíc diametrálně změ-

ní k horšímu, neboť LS zásadním způsobem omezuje demokracii. Vše se bude rozhodovat na evropské úrovni. Azylová politika, sociální politika... Evropský soudní dvůr bude vykládat nároková práva a dokonce dávat Evropské radě pravomoc měnit LS samotnou. Může se tak stát, že zruší i jediné právo veta na daňovou rovnost a budeme mít daně stejné jako například v Německu. LS ruší váhu hlasů přijatou dosavadní smlouvou v Nice. Je to něco, proti čemu musíme bojovat ze všech sil. EU zahodila všechny principy, zahodila referenda i právo veta, které kdysi respektovala. Po neschválení první verze euroústavy ve Francii a Nizozemí evropské elity považují tato slova za nadávku a hovoří o tom, že se nesmějí ty-

to chyby opakovat a referenda připouštět. Irsko mělo referendum zakotveno ve své ústavě, proto muselo proběhnout a Irové řekli NE. Výsledek nebyl ale EU vůbec respektován a požadovala neuvěřitelné – referendum opakovat tak dlouho, až Irsko LS „svobodně“ schválí. I naše reprezentace v čele s panem Topolánkem tomu podlehla a vyvíjela nátlak na svobodné rozhodnutí Irska.

Podle předsedy strany *Právo a spravedlnost (PaS)* Petra Bahníka se Iniciativě D.O.S.T. dostává politického charakteru, přestože se dotýká hodnot stojících nad politikou. Souvisí s kulturou, v níž jsme se narodili a která je důsledkem staletého vývoje naší země. Hlásí se jednoznačně k podpoře zahraničních postojů prezidenta republiky, který patří jako jediný k hrstce politiků ochotných hájit zájmy zdravého rozumu. Bahník jako pedagog připomněl, že slovní postuláty nové ideologie EU infikují i oblast školskou: „Školská reforma pod heslem rámcových školních vzdělávacích programů zavádí do školství hyperbyrokratický newsweak – gendry, politická korektnost, multikulturální společnost... Inspektoři mají sledovat, zda tato nařízení škola dostatečně včlenila do svých programů. Učitelé i ředitelé škol se již tak bojí, která slova mohou užívat, aby nepohoršili kontrolory, že si na internetu vyměňují na stránkách žádoucí a nežádoucí slova pro ředitele škol. Je to mrazivý příklad švejkování

a stavění Potěmkinových vesnic. Návrh na zavedení konceptu jednotného přijetí evropských dějin je faktickým zrušením dějepisu. V českém dějepisu přece nesmí být islámská expanze ve 12 století vysvětlována tak, jak ve skutečnosti probíhala, jen proto, aby nezraňovala mohamedány. Pokud se někteří učitelé vzpírají toto zavádět, pak jsou diskriminováni. Došlo například k mediálním útokům na učitele, který odmítl aktivisty homosexuálů předvádět ve škole dětem. Přitom každý rozumný rodič i pedagog ví, že v dospívání jsou mnozí nezvratí jedinci velmi snadno ovlivnitelní a mohou podlehnout mylnému pocitu, že mají jinou sexuální orientaci a tyto debaty jim mohou poničit celý budoucí život. D.O.S.T. se proto rozhodla poskytovat statečným jednotlivcům pomoc nejen morální ale i právní.“

„Milí vlastenci, pozorují, jak se všichni soustřeďujeme na odpor proti LS a zapomínáme, že LS je pro ty, kteří jí prosazují, jen pouhým nástrojem, který jim umožní uskutečnit vznik jakýchsi Spojených států Evropských. Protože je pouhým instrumentem, je sice dobré jej porazit, ale stejně není vyhráno. Europeisté najdou dal-

„Žádná strana či hnutí, které podporuje D.O.S.T., nebojuje rozhodně za nastolení žádné levicové včetně nacistické diktatury, ale pouze za národní zájmy svých států jako kdysi národní buditelé v čele s Palackým a po nich Masaryk. Naše média si pletou pojmy vlastenec a národní buditel s pojmy nacionalista a nacista,“ říká pan Bahník panu Machovi

ší podobný instrument, jaký představuje LS. Jejich snem je zničit národní státy stůj co stůj. Vrhli se na národy multi-kulturalismem, na rodinu genderismem... Máme zase k svobodě tak daleko, jako za komunismu. A proti tomu musíme bojovat!!!“ uvedl působivě svůj příspěvek člen Republikové rady Svobodných **Ladislav Bátora**.

Chování evropeistů připomíná Bátorovi chování komunistů s totalizujícími prvky. Stejně jako komunisté předkládají na odpoutání pozornosti nepodstatné problémy jako např. boj o jméno olomouckých tvarůžků. Je to trik na odpoutání pozornosti od obsahu na formu. Jestli se někdo vysloví proti LS, dají mu hned najevo, že jeho názor není v souladu s většinou.

„Chtějí zničit křesťanského ducha Evropských států a Boha, který stojí v cestě odumření těchto států. Každého, kdo se tomuto nátlaku vzpírá, nazývají extrémistou. Vláda přijala na obranu evropeismu „strategii boje proti extrémistům“. Zní to líbivě, ale je to ve skutečnosti zaměřeno proti nám. Těch levicových skutečných extrémistů, jako jsou anarchisté a neonacisté, se ve skutečnosti vláda nebojí. Budou vydány seznamy dnů, kdy budeme smět manifestovat, seznamy zakázaných hesel a nakonec nás čeká internace do Bohnic a pak kriminál,“ uvedl Bátora a pokračoval:

„Topolánek nazval, a to bez uzardění, předsedu strany Práva a spravedlnost (PaS) pana Bahníka národním socialistou. Přitom každý jen trochu vzdělaný občan ví, že s jakýmkoliv socialismem nemá jeho strana pranic společného. Za tím, že nám pod vlivem bruselských úředníků vnucují i naši politici tyto nesmysly, o nichž musejí sami vědět, že nejsou pravdivé, musí něco být. Nová Kominternu a světové spiknutí nemůže být dirigováno jen bruselskými úředníky. Vždy za tím musíme hledat tendenci o ustavení jakéhosi nového světového řádu. Je to myšlenka řízení z jednoho centra. Co čeká nás? Jediný prezident může dnes konat. Alena Gajdůšková svou provokací o jeho velezradě provedla první průzkum boje. Když na to nebyla příznivá reakce, přijdou další a silnější smečky pánů Svěráků k soše svatého Václava volat, ať Klaus rezignuje. A lidi jsou již tak ohloupění, že za nimi půjdou.“

Ale aby nebyl jen pesimistický, ukončil pan Bátora svůj příspěvek optimisticko-

ky: „Realistický skepticismus leptá křesťanství tisíce let a nerozleptal je, komunismus zničil během několika desetiletí sám sebe a rozleptal se, nezbyvá než doufat, že i ten evropeismus sám sebe těmi nesmyslnými nařízeními a otravováním života lidí sám sebe také rozleptá. Jen se obávám, aby to netrvalo moc dlouho a aby pak již nebylo pozdě něco měnit.“

Na závěr přijali přítomní usnesení, v němž se mj. praví, že podporují prezidenta republiky a věří, že vytrvá navzdory neskutečným tlakům zvenčí i zevnitř státu. Důrazně odmítají nenávistnou kampani proti němu a budou vždy stát v tomto boji na jeho straně, jak vyjádřili v memorandu „Podporujeme svého prezidenta“. Delegáti dále varují před zneužitím obav z nárůstu pouličního násilí jako záminky k omezení občanských práv. I když samozřejmě ho považují za nebezpečný.

Velká debata se odehrávala v kuloárech. Zejména se přítomní zamýšleli nad **pojmem pravicový extrémista**, který mylně používají naše média při pojmenování ultralevicových neonacistů. **U nás totiž, zatím, pravicový extremismus neexistuje.** Neonacisté jsou jasně ultralevicovým hnutím, protože navazují na myšlenky Národně socialistické německé dělnické strany (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei, NSDAP). A se socialismem nemá přece jakékoliv pravicové uskupení, natož kdyby bylo extrémistické, nic společného. Vždyť přece to, co jasně vymezuje pravici, je individualismus, jde vždy o svobodu jednotlivce a rodiny vůči jakýmkoliv rasovým či třídním nátlakům. A je prostě faktem, že dělnictvo, které tvořilo jádro podpory jak nacismu tak komunismu, se

prostě vždy přiklání ke kolektivní, stádní a masové levici bez ohledu na to, je-li nacistická nebo komunistická. Představa jakéhosi kruhu, kde se setkává krajní levice s krajní pravíci, je dílem poválečných komunistů, kteří chtěli touto hrou se slovy vysvětlit, že oni přece nemají se stejně krajně levicovými nacisty nic společného.

Pozn pod čarou: Národně socialistická německá dělnická strana byla německá krajně levicová strana, jež vznikla 24. února 1920 přejmenováním Německé dělnické strany (německy: DAP, Deutsche Arbeiterpartei). Její členové se nazývali nacisté (spojení slov národní a socialistické). Její 25 bodový program stavěl mimo jiné na principu antisemitismu a rasismu a především na vizi Velkého Německa, které se mělo stát světovou velmocí. Žádná z pravicových stran či hnutí u nás nic takového ve svých stanovách nemá a pokud by kdokoliv chtěl bojovat za Velkoněmeckou říši, tak by musel jásat nad LS, kde je právně jasně stanoveno značné posílení politické role Německa na náš úkor, a ne se stavět proti ní. Pomocí NSDAP zavedl Hitler v Německu nacistickou levicovou diktaturu, která se u moci držela 12 let (1933 - 1945), než byla poražena ve druhé světové válce Spojenci. Je otázkou, zda jsou opravdu všichni redaktori našich médií tak nevzdělaní nebo zda je to vše řízeno, jak říká pan Bátora, novou Kominternou. Vzhledem k tomu, že většina redaktorů má alespoň středoškolské vzdělání, zdá se spíše to druhé pravdou. Ale nechce se tomu stále uvěřit. To by byla nejen národní, ale celoevropská, ne-li celosvětová tragédie lidstva.

Snímky Fragmenty: Ivana Haslingerová

A největším pokrytectvím Jiřího Paroubka je...to, že předstírá, že je sociální demokrat!

ROMAN JOCH, ŘEDITEL OBČANSKÉHO INSTITUTU

FRAGMENTY Z POLITIKY

Nemám rád socialismus. Socialismus považuji za omyl, špatnou myšlenku. Za myšlenku škodlivou především pro chudé. Ano, uznávám, socialismus může za určitých okolností – krátkodobě – chudým pomoci z té nejhorší nouze. Ale jen krátkodobě. Dlouhodobě jim totiž uškodí mnohem víc – tím, že v nich vyvolá závislost na státu a státní podpoře, čímž je zbaví svobody, ale i ctností a návyků nezbytných pro produktivní život ve svobodné společnosti. Socialismus chudé lidi touto jejich závislostí na státě dlouhodobě udržuje v permanentní chudobě a znemožňuje jim se z ní vymanit. Proto je socialismus špatný, zvláště pro chudé. Proto jej nemám rád. Je jako morfi- um. Krátkodobě a v nejvyšší nouzi pomůže od nejhoršího. Jeho dlouhodobé užívání však vyvolá závislost, jež člověka ničí a nakonec i zabije. To je morfi- um. A to je i socialismus.

Přesto, nemůžu si pomoci, pro sociální demokraty starého typu mám slabost. Samozřejmě, nikoli kvůli jejich socialismu; jemu navzdory. Socialismus je

omyl, byť v jejich případě omyl v dobré víře. Mám pro ně slabost kvůli tomu, že byli autentičtí, opravdoví. Nehráli se na to, co nebyli. A chtěli lidem – především chudým – alespoň trochu pomáhat. Byť špatným způsobem. Nezpochybují tedy jejich motivy, pouze jejich moudrost. Ať už se ve svých doporučeních mýlili jakkoli, šlo jim o lidi.

Proč Miloš Zeman nepodporuje dnešní Paroubkovu sociální demokracii? Proč podporuje pidi-straničku tzv. důstojného života Jany Wolfové? Protože Miloš Zeman je sociální demokrat. A protože Jana Wolfová je taky sociální demokratka. Ostatně, Zuzana Paroubková, exmanželka to Jiřího Paroubka, kterou Paroubek zanechal kvůli prestižnější blondýnce, je rovněž sociální demokratka. Ve smyslu, v jakém Jiří Paroubek sociálním demokratem rozhodně není.

Kým se Jiří Paroubek obklopil? Co za „image“ vysílá k voličům? Jaký „brand“ nasadil? Dimun, Rath, Brožová. Metrosexuálové a blondýnka. To je sociální demokracie? Ještě jednou: metrosexuálové a blondýnka; arogantní floutci a umělá, chemicky konzervovaná figurína – to jsou sociální demokraté? Ne takoví, jaké jsme znali... Toto jsou příslušníci bohaté, metropolitní snobské elity, kterým

nejde o lidi, natož chudé, nýbrž jen o sebe. Zmocnili se existující dělnické strany, které dělníci ze setrvačnosti stále dávají hlasy, aby je, elitáře, vyvezla k moci, slávě a prestiži. Kdyby jim totéž poskytla Dělnická strana, udělali by totéž. O dělníky (Dělníky) jim však nejde. Jsou pro ně jen politický „kanonenfutur“: šedivé, špinavé, upocené masy, které hodí lístky s jejich jmény do volebních urn. Jiří Paroubek je, přirozeně, maskot a frontman této nedělnické metropolitní elity.

Proč jim to sociální demokracie trpí? Protože zatím ji to prospívá, zatím preference rostou, zatím tato nesociálně-demokratická klika, která se zmocnila sociální demokracie, je pro ni jako slepice, která snáší zlatá vejce. Nedává smysl zaříznout slepici, která snáší zlatá vejce. Lze ji jen v tichosti závidět, mít na ní vztek, pokorně se jí klanět – „...služebníček, služebníček, pane předsedo, pane hejtmane...“ – mít zařaté zuby, v hloubi duše ji nenávidět a těšit se na mstu; mstu malého českého plebejského sociálnědemokratického človíčka, která bude strašná. *Snímky Fragmenty: Jiří Pancíř*

Hájkův boj s opičímí mlýny

MICHAL SEMÍN, ŘEDITEL INSTITUTU SV. JOSEFA

Je to již měsíc, co na semináři Centra pro politiku a ekonomiku zazněl příspěvek „hradního“ Petra Hájka, a přesto komentáře a štiplavé poznámky na jeho adresu z novin nemizí. To je ve světě obvykle jepičího mediálního života daleko závažnějších událostí zajímavý úkaz. (Autorizovaný přetisk tohoto příspěvku uvádíme v tomto časopise v rubrice „kultura“. Pozn. red.)

Proč je Hájkovi věnována taková pozornost? Odhlédnu-li od možného vyřizování si účtů z minulosti (J. Klíma, LN 16. 5.), jejichž oprávněnost nedovedu z pochopitelných důvodů posoudit, je přetrvávající mediální zájem o „popírači darwinismu“ z řad nejbližších spolupracovníků prezidenta Klause vysvětlitelný snad jen tím, že se Hájek svými kritickými poznámkami na adresu evolucionismu dopustil neodpuštělného zločinu – zpochybnil vědeckost a tedy i oprávněnost jednoho z klíčových dogmat novověkého obrazu světa.

Přitom ve své podstatě neřekl nic jiného, než co říká mnoho vědců různých oborů – biologů, genetiků, chemiků a geologů, ale také filosofů a teologů – že ani mozek vyznavače evolucionismu není plodem nahodilého vývoje od prvotní hmoty, přes prvoka, mečouna, ptakopyska po evolucionisty podvrženého Piltowna...

Nejsem přírodovědec, a tak se nemohu k jednotlivým dílčím přírodovědeckým teoriím autoritativně vyjadřovat. Ono to pro posouzení toho, zda pocházím z opice, totiž není ani nutné. **Že je při vzniku a následné existenci jakéhokoli jsoucna nutná preexistence věčné, nestvořené, existenčně soběstačné Příčiny, pro niž se v teologické reflexi užívá pojmu Bůh, je zjevné na úrovni filosofie a žádná sebelépe vybavená ex-**

perimentální laboratoř na tom nemůže nic změnit.

Věcem tohoto světa se nedostává existence z vlastních ontologických zdrojů, ale z existenčně nezávislé, soběstačné, nutné a tedy i vždy trvající První příčiny. Tedy vše, co vzniká, vychází v posledku z rukou Božích, ať už je vznik nového jsoucna doprovázen jakýmkoli procesem na úrovni akcidentů. Na úrovni esenciality jsoucna se vždy jedná o kreativní úkon, jinak se propadáme do iracionálně založeného a vnitřně rozporného panteismu.

Jestli jsem Petru Hájkovi dobře porozuměl, snažil se shromážděnému publiku prokázat, že některé Darwinovy i pozdější přírodovědecké teorie, dodnes vědecky nepotvrzené, se staly beranidlem ideologií, jež úzce vymezenou vývojovou teorií zabsolutizovaly pro výklad celé reality. Z vývojové teorie povstal evolucionismus jako svého druhu světonázor, jehož optikou se nahlíží a hodnotí nejen jevy přírodní, ale i lidský život, individuální i společenský. Hájek tvrdí, že

evolucionismus poskytuje živnou půdu pro vznik totalitních systémů. Má pravdu, neboť ty jsou založeny na myšlence přírodně a tedy vývojově založené morálky. **Pokud totiž vývojovou teorií aplikujeme na úrovni ontologie a filosofie člověka, vyloučíme tím možnost stále lidské přirozenosti, od níž se odvíjí stálá platnost a objektivita přirozeného mravního zákona.** Absolutizace dynamického řádu na úrovni bytí ruší objektivní etiku neodvoditelnou od měnících se životních podmínek člověka. V tomto smyslu je evolucionismus kořenem relativistické etiky, neboť s proměnlivou lidskou přirozeností se nutně mění i podmínky a kritéria mravnosti. Není-li mimo proměnlivý lidský subjekt žádné jiné měřítko dobra a zla, upadáme tím do bezbřehého subjektivismu. Proto není možné hájit optikou evolucionismu některé postoje jako trvale správné a jiné jako člověka nedůstojné.

Petr Hájek ve svém příspěvku vhodně upozorňuje na aktuální nebezpečí odvo-

lávající se na evoluční výklad světa, a tím je frankensteinovské geneticko-alchymické inženýrství klonovačů a eugeniků, připravující půdu pro nástup novodobé formy otroctví, totiž otroctví biologického.

Názory, zastávané Petrem Hájkem, jsou tudíž pro ty, jež takový svět projektují, i pro jejich, slovy jednoho nechvalně známého evolucionisty, „užitečné idioty“ pohoršením a na rozdíl od jiných názorů, se kterými nesouhlasí, je tento nenechává lhostejnými. Taková je zkušenost všech, kteří se evolucionistické klíče ve vědeckém světě postavili. A není jich málo. Jejich mediální pokrytí je ovšem minimální, neboť jsou, jako v případě kritiků teorie globálního oteplování, systematicky vytlačováni na okraj vědecké komunity, mají ztíženou cestu ke grantům a univerzitním postům a jejich odborné články a výsledky výzkumů se do časopisů, populárních i odborných, dostávají jen s velikými obtížemi. Nejúspěšnější americký dokumentární snímek roku 2008, kterým provází známý židovský politický aktivista, ekonom a herec, „speechwriter“ prezidentů Nixona a Forda, Ben Stein, se jmenuje „Expelled: No Intelligence Allowed“. Film na mnoha příkladech dokládá profesní ostrakizaci vědců všeobecně uznávaných do chvíle, než začali kriticky promýšlet některé vědecké předpoklady a metody evolucionistů.

Mnozí vědci i laici viní Petra Hájka z náboženského fanatismu. Nesmysl. K získání jistoty o tvořivé moci Boží nemusí být člověk „náboženským fanatikem“, stačí jen správně užívat přirozený rozum. Problém je třeba hledat jinde. Když byl „na Hradě“ Václav Havel, podobná obvinění nikdo nevznášel, neboť Havlovy duchovní „horizonty a úběžníky“ inspirovaly k zastávání synkretisticky vyznívajícího a dnes tak populárního halíkovaského „prolínání světů“. Hájkova řeč je z jiného soudku. Zmiňuje Stvořitele v takovém smyslu, že je na něj každá esoterika krátká. Tak snadno se odpůrcům současně „hradní“ politiky poukázvalo na údajný duchovně a ideově vyprázdněný nitrosvětový pragmatismus Klausovy gardy. A teď takovýhle malér!

Z opice se může člověk tak nanejvýš probudit, těžko se z ní však vyvine. Petr Hájek nevěří v modly, jimž většina přesudečně podléhá. Proto ten povyk.

Snímky Ivana Haslingerová a Ivana Vodňanská (vpravo)

Dopis redakci pořadu ČT „168 hodin“

„Vážení, jsem velmi nespokojen s tím, jak jste pojali „informování“ veřejnosti o přednášce Petra Hájka, v níž si na půdě CEPu dovolil kritizovat Darwinovu vývojovou teorii. Nebudu se s Vámi pouštět do odborné diskuse, neboť je z úrovně reportáže zřejmé, že by byla nad Vaše síly. Stěžuji si především na to, že jste neposkytli prostor žádnému českému nedarwinisticky smýšlejícímu vědci, přestože v české vědecké obci takoví lidé jsou (jeden z nich mj. vystoupil na zmíněném semináři), případně někomu, kdo by právem ocenil Hájkovu extrapolaci problému do sociální a politické roviny. Na téma ideové provázanosti darwinismu, nacismu a komunismu existuje řada odborných publikací a s překvapením zjišťuji, že o nich s největší pravděpodobností ani nevíte. Dovolím si vás upozornit alespoň na tu poslední - jmenuje se „Proč Holocaust“ a napsal ji Jan Horník, více viz zde: <http://www.rybkapub.cz/proc-holocaust>. Celá reportáž byla natočena se zřejmým úmyslem Hájka zesměšnit a spolu s ním i každého, kdo věří v tvůrčí moc Boží. Z ní samozřejmě nevyplývá, že kniha Geneze popisuje stvoření světa terminologií přírodních věd, ale takovými „detaily“ se nejspíš odmítáte zabývat. Až zase jednou budete chtít někoho veřejně zesměšnit, dejte si pozor, abyste se nakonec neztrapnili sami. Jako když

v reportáži tvrdíte, že autorem výroku „Není-li Bůh, vše je dovoleno“ je Nietzsche, a ne Dostojevskij, jak ve svém příspěvku uvedl P. Hájek. Zeptejte se Ivana Karamazova, třeba vám to objasní. Mobil na něj máte, ne?

Michal Semín.

JIŘÍ PANCÍŘ

Na Žofíně se rozdaly manažerské Oskary

Tak jako každoročně se letos již po šestnácté sešli v pražském paláci Žofín nejúspěšnější manažeři firem působících v ČR, aby se utkali v nejprestižnější manažerské soutěži u nás – „*Manažer roku*“. Jejimi vyhlášovatelé jsou nejvlivnější zaměstnavatelské a podnikatelské organizace v ČR zastupující téměř milion zaměstnanců – *Česká manažerská asociace, Svaz průmyslu a dopravy ČR a Konfederace zaměstnavatelských a podnikatelských svazů ČR*. Průběh hodnocení a vyhlášení soutěže organizačně zajišťuje *Manažerský svazový fond (MSF)*. Ocenění v této soutěži se týká osobního přínosu manažerů k rozvoji firem a do finále soutěže jsou vybráni pouze manažeři, kteří pro společnost jim svěřené udělali více, než se běžně od manažerů očekává. Proto je ocenění v této soutěži mezi manažery chápáno jako udělování Oskarů mezi herci. Letošní volba Manažera roku se konala pod záštitou předsedy vlády ČR Mirka Topolánka. A kdo se umístil v letošním roce na stupních nejvyšších? Manažerem roku 2008 a Manažerkou roku 2008 se stali předseda představenstva a generální ředitel akciové společnosti *Třinecké železárny, a.s.*, Jiří Cienciala a rektorka *Vysoké školy finanční a správní, o.p.s.*, Bohuslava Šenkýřová.

Kromě kategorií *Manažer roku, Manažerka roku* a *Mladý manažerský talent* jsou vyhlášovány kategorie *TOP 10, Vynikající manažer malé firmy* (do 50 zaměstnanců), *Vynikající manažer střední firmy* (do 250 zaměstnanců) a ve více než dvacítce odvětví také *Manažer odvětví*. V kategorii *Vynikající manažer malé firmy* se na prvním místě umístil ing. Vladimír Moravec, MBA, ředitel společnosti *Consulting Company Novasoft, a.s.*, vítězem v kategorii *Vynikající manažer střední firmy* se stal ing. Tomáš Plachý, CSc., předseda představenstva a generální ředitel *Chemoprojekt, a.s.* V rámci sou-

těže bylo ohodnoceno také 22 manažerů odvětví ve 22 kategoriích.

Již sama účast ve finále soutěže je velkým oceněním, uvědomíme-li si, že v ČR je přes 3000 manažerů firem. Proto byli v dopoledních hodinách v paláci Žofín předány diplomy a ceny i všem finalistům soutěže. Na dopoledním setkání vydavatelství *Economia* udělilo ještě cenu prof. RNDr. Václavu Pačesovi, DrSc, bývalému předsedovi Akademie věd ČR, za jeho vstřícný přístup k novinářům.

„*Soutěž Manažer roku si získala za 16 let svého působení již prestiž mezi manažery. Ve srovnání s ostatními se totiž liší v tom, že manažeři soutěží mezi sebou a pro sebe. Není to anketa, má přesná pravidla. Odborná hodnotitelská komise sebere podklady o nominovaných manažerech a určí, kteří postoupí do finále soutěže. Národní komise určí z vybraných finalistů vítěze. Hodnocení neprobíhá podle firmy a objemu výroby, ale jde o osobnost manažera. Hodnotí se jeho příspěvek k rozvoji firmy, jaké postavení má firma ve světě, jaké metody řízení manažer užívá a zda uplat-*

ňuje v podnikání etiku a morálku. V letošním roce jsme přibrali ještě jedno kritérium, a to, jak manažer reaguje na současnou i budoucí krizi. Již dnes lze totiž odhadovat, jak obrátit krizi ve svůj prospěch,“ říká o soutěži předseda řídicího výboru soutěže a prezident ČMA ing. Ladislav Macka.

“*V rámci soutěže Manažer roku pomáháme každoročně najít a ocenit nejen manažery velkých známých společností, ale daří se nám objevovat i lidi, kteří sice působí v menších firmách, svým nasazením a schopnostmi ale pomáhají úspěšnému rozvoji své firmy a tím zvyšování zaměstnanosti a ekonomickému růstu v regionech, ve kterých podnikají. Soutěží tak každoročně pomáháme najít a vyzdvihnout vynikající manažerské osobnosti z různých odvětví a firem různé velikosti. Věřím, že všem, kteří dnes stanuli na pódiu, se podaří v ekonomické krizi obstát a bude se jim v jejich práci dařit dosahovat skvělých výsledků jako doposud,*“ doplnil slova pana Macky ředitel Manažerského svazového fondu PhDr. Bohuslav Holub.

Předseda hodnotitelské komise soutěže ing. Jan Preclík zdůraz-

V pražském paláci Žofín se sešli nejúspěšnější manažeři ČR

nil: „Základním kapitálem v podniku jsou lidé. Proto hodnotíme i to, jak se jim manažer věnuje. Soutěž probíhá již po několikáté pod záštitou premiéra. Těší nás, že se často v rozhovorech podnikatelů s novináři pochlubí manažer svým získaným vítězstvím a ve svých pracovnách mají manažeři vystavené křišťálové plastiky naší soutěže. Svědčí to o tom, že si titulu váží. Zvláštností letošního ročníku je také to, že jsme se zamýšleli při výběru finalistů i nad skutečnou společenskou zodpovědností jejich práce.“

Z celého průběhu večera jasně vyplynulo, jak důležitou roli mají jednotliví manažeři nejen na chod svého podniku ale i na chod celého našeho průmyslu, zemědělství, veřejné správy a školství. A tak se jen můžeme těšit na soutěž konanou v příštím roce, kterou na závěr oficiální části slavnosti vyhlásil Ladislav Macka.

Snímky Fragmenty: Jiří Pancíř

Manažer roku a Manažerka roku slavnostně přebírají ocenění

„Počet a úroveň letošních kandidátů opět dokazuje, že soutěž má svůj smysl. Stejně jako v minulých letech vyberou vítěze v několika kolech vybraní odborníci z různých oblastí. Nejde tedy o žádnou nahodilou anketu, jako je tomu u mnohých podobně pojmenovaných soutěží. Jsme rádi, že můžeme opět ocenit ty nejlepší a ukázat, že mezi českými manažery je celá řada vzdělaných a schopných lidí, kteří již v minulosti hodně dokázali a jsou schopni uspět i v celkově ekonomicky obtížné době,“ uvedl na zahájení slavnostního aktu předání ocenění finalistům soutěže předseda Konfederace zaměstnavatelských a podnikatelských svazů ČR Jan Wiesner

Manažerce roku přišli pográtulovat pánové Ladislav Macka a Bohuslav Holub (zleva)

Poprvé v historii soutěže byla udělena také cena v kategorii Mladý manažerský talent do 35 let. Získala ho Bc. Marta Šumerová, generální ředitelka TOP HOTELS GROUP, a.s. Cenu jí přišli osobně předat náš nejúspěšnější manažer vůbec, ředitel společnosti Microsoft pro Evropu Jan Mühlfeit (vpravo) a úspěšný český vědec Pavel Hobza

Na závěr slavnostního aktu v paláci Žofín si posluchači vyslechli Alžbětinskou serenádu v podání orchestru Quattro

Dopad přijetí LS na podnikatele bude alarmující

IVANA HASLINGEROVÁ

Francouzi odmítli euroústavu proto, aby u nich nikdo nediktovat liberalismus, my ji nechceme naopak proto, že se bojíme zavlečení evropského socialismu. Pro Němce je zase základem otázka suverenity a nechtějí, aby vykladačem jejich práva byl Evropský soudní dvůr v Lucemburku, proto je stále u jejich Ústavního soudu. Je to ale všem málo platné. Evropští byrokraté se po francouzském a holandském NE poučili a dělají vše proti referendům a proti právu veta samostatných členských států EU. Přitom nejde zdaleka jen o jakousi podružnou politickou debatu, jak se snaží lidem namluvit. Dopad přijetí euroústavy (LS) může mít velice neblahé důsledky nejen na politiku, ale i na podnikatelskou sféru. LS má dát pod zámkou zrychlení práce Radě Evropy (RE) větší pravomoci rozhodovat i o tom, co dosud sama bez souhlasu parlamentů členských států rozhodnout nemůže. Je v ní uvedena šílená věta: „RE bude určovat hlavní směry politiky členských států.“ Takže může LS přes RE změnit sama sebe, vypustit např. právo veta členských států při rozhodování o výši daní a RE v budoucnu rozhodovat o vyrovnání daní ve všech členských státech Unie, bude-li po tom poptávka u Německa či Francie. Těm totiž k přehlasování stačí po přijetí LS dohoda již jen se dvěma dalšími státy díky pozměněnému hlasovacímu systému oproti současnému platnému na základě smlouvy z Nice. Když si uvědomíme, že v Německu a některých dalších státech bývalé E15 je výše daní z příjmu přes 40 %, zatímco u nově přijatých států pouze kolem 15-20 %, bylo by překvapivé, aby Německo či některý ze států bývalé E15 nepožadoval v budoucnu daně sjednotit. Naši podnikatelé by museli díky zvýšení daní propouštět, snižovat výrobu a v důsledku

toho by náš stát, jehož HDP je převážně dán průmyslovou výrobou, velice rychle zchudl. A nejen to. Přijetím LS zanikne ve společném superstrátu konkurence mezi státy EU a podnikatelské prostředí se stane snad ještě horším, než jsme znali z dob RVHP a sovětské okupace. Existuje navíc studie o možnosti zdvojnásobení příspěvků jednotlivých členských zemí do EU, v našem případě je to z 31 na 62 miliard Kč ročně.

Je proto přínosné, že Středočeské krajské sdružení Svobodných spolu s Hospodářskou komorou v Mladé Boleslavi uspořádalo seminář "Dopady podpisu Lisabonské smlouvy (LS) na podnikání a podnikatele", na němž se o všech

těchto zásadních otázkách hovořilo. Svobodní mají totiž jako jediná současná politická strana nejen v čele ale i v členské základně mnoho špičkových

ekonomů a ekonomické otázky země jim leží na srdci stejně jako otázky politické. Což je jejich velká deviza do budoucna. Přednášejícími byli předseda Svobodných

Ing. Petr Mach, PhD., významný ekonom Ing. Pavel

Kohout a poradce prezidenta republiky a místopředseda Svobodných RNDr. Jiří Payne.

Petr Mach hned v úvodu své přednášky uvedl, že EU bude po přijetí LS předávat do členských států nejen pravomoci politické ale i sociální. Změní se totiž systém hlasování mezi 27 ministry

Předseda Středočeského krajského sdružení Svobodných Petr Zavadil (vlevo) a jeho místopředseda Milan Chaloupecký (uprostřed) vítají svého předsedu Petra Macha na ekonomickém semináři v zámku ve Vinařicích

„I když jde o téma obtížně uchopitelné, protože došlo k posunu EU od volného uskupení národů Evropského hospodářského společenství (EHS), založeného za účelem zlepšení podmínek pro podnikatele, po vznik centrálně řízeného superstátu, díky čemuž se všechny výhody původního EHS ztratí, věřím, že se ho přednášející zhostí se ctí,“ uvádí seminář Milan Chaloupecký (vlevo) a představuje Jiřího Payna, Petra Macha a Pavla Kohouta (zleva)

v RE. Zatímco hlas německého ministra vzroste po přijetí LS na dvojnásobek, našeho klesne o polovinu. Tomuto hlasování bude podléhat například energetická politika, takže nám mohou nadiktovat z Bruselu výrobu drahé energie z větrníků, i když u nás ani nefoukne, a zakázat výrobu levné energie jaderné. O dopadu na snad všechny druhy výrobků není pochyb.

V sále toto vyvolalo napětí, ale mnohem více podnikatelé strnuli nad dalším Machovým sdělením: „LS, která má v sobě zakotveny pravomoci ústavy, dává nově evropským orgánům možnost přepisovat ji samotnou bez hlasování v jednotlivých státech. A protože se v EU stále silněji ozývají hlasy o škodlivosti daňové konkurence, může být v budoucnu přepsáno to, co si do ní prozatím vymohly menší státy, že pro otázku daní bude i do budoucna platit jejich právo veta. Kam by to po přijetí LS mohlo zajít, je nasnadě, když si uvědomíme výši daní v Německu a některých dalších státech bývalé E15. Tam je pravidlem přes 40 % daňové zátěže, zatímco u nově přijatých států pouze kolem 15-20 %. Vyrovnání daní na stejnou hladinu by u nás znamenalo obrovské břemeno pro podnikatelskou sféru.“

Pavel Kohout navázal na Macha konstatováním, že malé státy si mezi sebou v EU zatím konkurují a konkurence je hnací silou pokroku. Pokud ale vznikne centrální jednotná vláda pro všechny, konkurence zanikne a co víc – když velký

stát udělá v rozhodování chybu, je to megachyba. Varováním může být Švédsko, kde v roce 1973 zvítězila ve volbách sociální demokracie. Ta se rozhodla vše znárodnit, stát se rozhodl vše konsolidovat a lidem nechat jen peníze k životu. Daně stouply na 70-80 %, dědické dokonce přes 100 %. Naštěstí to po volbách Švédi mohli napravit, neboť nechtěli být všichni stejně chudí. Kdyby se ale stalo něco podobného v EU, už se s tím těžko pohne zpět. „Přijetím LS zanikne konkurence mezi státy EU a podnikatelské prostředí se stane snad ještě horším, než jsme znali z dob RVHP a sovětské okupace. Příkladem, že ekonomika řízená státem je velmi špatná, je Čína. Číňané žijící v mnoha státech světa - Hongkongu, Singapuru a v mnoha velkých komunitách, jsou vesměs ekonomicky úspěšní. Státy jim poskytují lep-

ší podmínky pro podnikání než komunistická Čína, kde jsou nejchudší. Z toho je jasně vidět, že centrální vláda přináší více škody než užítku. Naroste nesmírně byrokracie a tím korupce,“ zdůraznil Kohout. Úředník v Bruselu si něco vymyslí a k nám se jeho nápad dostane jako nařízení EU. „Pro podnikání jsou to hubičky a toxické produkty. Podnikatel mnohdy ani o předpisech neví a pak je snadno poruší. Nepřináší to ani vyšší etiku, ani lepší státní správu,“ říká Kohout. Velký útvar přitom obecně nemusí strádat, je-li složen z malých útvarů. V období renesance byla Itálie roztržštěná a nepřekáželo to ani obchodu ani rozvoji věd a umění. Naopak jedenáct let po vytesání hesla o jednotě na římském památníku se Itálie stala fašistickou noční můrou celé Evropy.

Jiří Payne zavzpomínal, že během rozvoje poválečné Evropy se začínaly v Evropě šířit zvěsti, že sovětský model není tak špatný a pokoušely se jej některé státy aplikovat. Francouzský úředník Jean Monet zjistil, že se má dobře, když může rozhodovat a bez kontroly rozdělovat peníze. Není odpovědný orgánem, nemá nad sebou ministry, vydá-li regulaci, zaplatí ji členské státy. V roce 1992 bylo při našem vstupu EU podob-

„Když si západní Evropa v padesátých letech konečně oddechla od totalitních režimů, nastal výrazný šestiprocentní ekonomický růst hrubého domácího produktu (HDP). Postupným utužováním centrálního řízení klesal ekonomický růst každých deset let o 1%. V letech šedesátých byl růst HDP už jen 5%, v sedmdesátých 4%, v osmdesátých 3%, v devadesátých 2% a v letech 2001-8 měla bývalá E15 již průměrný růst HDP něco přes 1%. EU postupně legislativně bobtnala, implementovala stále nové a nové směrnice, které musely státy pod sankcemi plnit, a její styl řízení se stále více blížil centrálně řízené ekonomice. Po zavedení LS se vše ještě zhorší,“ uvedl svoji přednášku Petr Mach (uprostřed). Vlevo Jiří Payne, vpravo Pavel Kohout

ná sdružení EFTA. Pak nastoupil Jean Delors, vzpomněl si na Moneta a navrhl v jeho stylu prohloubit EU. Po zavedení Maastrichtské smlouvy se jeho sny se začaly postupně naplňovat. V současné době Evropská komise mající již 30 000 zaměstnanců předkládá neustále nové a nové legislativní návrhy a nejde již bez ní prakticky nic udělat. Její novely a nejrůznější příkazy a regulace rostou jako houby po dešti. Po vstupu do EU jsme museli přijmout 26 000 novel. Její úředníci jsou velmi disciplinovaní a musejí poslouchat. Když jeden kritizoval zavedení eura, vyhodili ho. Komise je navíc nezávislá na parlamentu, takže je lhostejné jeho složení. V EU je konkurenční boj nahrazen bojem o regulace firem. Ty si proto platí své ambasády, aby hlídaly úředníky, aby nepodpořili novelou konkurenci. „*Je nasnadě, že když se konkurence nahradí regulací, plyne z toho korupce. Úředníci od nás vyberou peníze a celá jejich armáda z toho žije. Co se EU rozhodne dostat, to dostane. Existuje studie o možnosti zdvojnásobení příspěvků jednotlivých zemí, v našem případě je to z 31 na 62 miliard Kč ročně. To bude daň za náklady na zavedení LS. EU není federace, je to horší. Tu by aspoň šlo měnit volbami. Musí proto v EP vzniknout opoziční strany, které se zaměří na to, jak úředníkům sebrat moc,*“ hřímá Jiří Payne.

Teprve v pozdních večerních hodinách po dlouhé a neformální diskusi zámek osířel a v jeho chodbách zbyl již pouze duch původního majitele Adama z Valdštejna, kterému se kdysi zámek tak líbil, že Vinařice dokonce přejmeno-

val na Nový Valdštejn. A pokud se někdo pozastavil nad tím, jak mohla nedávno vzniklá nemajetná strana požádat svůj seminář v nádherných prostorách renesančního zámku ve Vinařicích u Mladé Boleslavi, které dodnes nezaprůu vkus rodu Valdštejnů, pak pro pořádek uvádím, že získává podporu skvělých sponzorů. Jedním z nich je např. předseda představenstva Laureta Auto, a.s., Jaroslav Jelínek, který straně nabídl k pořádání akcí prostory zámku, který je od roku 1999 v majetku jeho společnosti.

A co si účastníci ze semináře odnesli? Z výše uvedených referátů jasně vyplynulo, že LS není jen něčím veskrze formálním, ale že dopady LS na ekonomiku každého státu EU mohou být velmi závažné. Ukázal, že LS musíme chápat nejen jako politický nástroj, ale i jako nástroj, který může být bičem na podnikatele a v důsledku toho na ekonomiku celého státu, zejména na nejpotřebnější občany. Mělo by se již konečně jasně říci, že oslabení ekonomiky v důsledku možného zavedení rovných daní po přijetí LS postihne nejvíce ty nejméně bohaté, protože to vše dopadne především na oblast sociální. Občané by si měli již konečně uvědo-

Mnozí podnikatelé ještě po skončení diskuse studovali přinesené materiály Svobodných a diskutovali u následného občerstvení mezi sebou i s přítomnými členy strany. Jiní se šli raději odreagovat do přilehlých salonků

mit, že věčné hřímání pánů Paroubků i Topolánků, jak jim bude v EU dobře, je neupřímné, že právě jejich voliči mohou být přijetím LS v budoucnu nejvíce postiženi. Pokud podnikatelé díky zvýšení daní budou muset snižovat výrobu, tak náš stát velice rychle zchudne a na štědré sociální dávky nebudou v rozpočtu peníze. Přitom potřebných nezaměstnaných bude stále víc. A to ještě z takto oslabeného rozpočtu bude stát muset platit 62 miliard Kč ročně na rozmařilý život bruselských úředníků. Lidé by se měli konečně probrat a uvědomit si, že EU není jen zárukou prosperity, právních jistot po německém vzoru, jak si po vzletlých slovech našich europeistických politiků myslí, ale především velkou neznámou v oblasti dopadu na jejich konkrétní životní úroveň. Téměř se mi chce použít slov tolik zprofanovaného Fučíka: „Lidé bděte!“ Přestaňte si dělat sny o pečených holubech a nenechte se ohlupovat našimi politiky. Ti, kteří nejvíce slibují, dostanou za to skvělé milionové posty v Bruselu, ale Vám, a těm nejchudším zejména, zůstanou jen oči pro pláč. Bohatí podnikatelé, kterým páni Paroubkové tak vyhrožují vysokými daněmi a Vám se toto jejich nabubřelé hřímání tak líbí, odjedou se svými podniky do daňových rájů, ale vy odjet nebudete moci. Přestaňte se už konečně dívat na podnikatele jako na třídní nepřátele, ale jako na lidi, které potřebujete ke své obživě a čím budou úspěšnější, tím se budete mít lépe. **Nechte konečně pracovat v politice ekonomy a ne populistické tluchuby!**

Snímky Fragmenty: Ivana Haslingerová

Svobodní zruší daň z příjmu fyzických osob

PETR MACH, PŘESEDÁ SVOBODNÝCH

FRAGMENTY
Z EKONOMIKY

Někteří komentátoři dopředu odsuzují myšlenku zrušení daně z příjmu fyzických osob (DPFO), kterou jsem nedávno zmínil. Vysvětlím, proč by měla být součástí našeho programu pro sněmovní volby:

Daně a sociální pojistné vybírané českou vládou od občanů tvoří 1300 miliard, tedy 43,7 % hrubého domácího produktu (HDP). Stát tedy přerozděluje takřka polovinu našich výdělků a to prostřednictvím mnoha různých daní. Z nich daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti činí 121 miliard neboli 4 % HDP (údaje MFČR za rok 2007). Cílem Strany svobodných občanů je zásadním způsobem omezit státní přerozdělování. Chceme proto upravit příjmy a výdaje státu nikoliv řádově o miliardy (promile HDP), ale řádově o desítky miliard (procenta HDP). Naším střednědobým cílem je snížit daně a veřejné výdaje celkem o 100 miliard korun. Cílem těchto záměrů je zvýšit svobodu člověka nakládat se svým majetkem.

Daň z příjmu fyzických osob je nejlepším adeptem na zrušení z několika důvodů:

1) Její objem 4 % HDP dobře odpovídá částce, o níž chceme snížit míru státního přerozdělování

2) Daň z příjmu fyzických osob je **nejzkaženější daň** – je nejméně zaplevelená nejrůznějšími výjimkami a úlevami, je tedy nejvíce nespravedlivá a nejvíce distorzivní. Je **ale nenapravitelná** – zrušení výjimek do ní zabudovaných naráží na odpor zainteresovaných zvýhodněných skupin.

3) Daň z příjmu fyzických osob je **také nejbyrokratičtější** – má nejsložitější daňové příznání a největší úřednický aparát.

4) Daň z příjmu fyzických osob je vedle zdravotního a sociálního pojištění třetí paralelní daň z příjmu, porušuje tedy princip jednoho zdanění téhož zdroje.

5) Daň z příjmu fyzických osob je také daň, která představuje z velké míry přerozdělování z jedné kapsy do druhé u jednotlivého poplatníka.

Její zrušením se zvýší čisté příjmy poplatníků s nižšími a středními příjmy, kteří tak automaticky dostanou méně sociálních dávek (dětských přídatků, sociálních příplatků, příspěvků na bydlení). Zrušením této daně se tedy automaticky ušetří sociální výdaje i bez změny zákonů o sociálních dávkách, protože zmizí velké množství sociálně slabých.

Daň z příjmu je tedy z mnoha důvodů **nejlepším adeptem na zrušení**, protože je **nejškodlivější**.

Jak dostat zpět do rozpočtu ta 4 procenta HDP

Chceme v **minimálně stejném objemu omezit veřejné výdaje**. Nikoliv výdaje na silnice a jiné veřejné statky. Ale výdaje, které stát vůbec nemá vynakládat.

Jsme samozřejmě proti dotování olympiád a lyžařských mistrovství. Konkrétně je potřeba zrušit nejrůznější dotace počínaje stavebním sporením a konče investičními pobídkami. Pokud ČSSD a ODS prosadí i v senátu šrotovné, budeme chtít zrušit i to. Chceme zrušit několik konkrétních úřadů počínaje Kocábovým ministerstvem a konče třeba Českou plemenářskou inspekcí. Chceme zrušit vládní výdaje na marketing od „Evropě to osladíme“ po „Vláda má řešení ekonomické krize“.

Vlády peníze daňových poplatníků dosud masivně zneužívaly a plýtvají jimi. Proto jsou daně tak vysoké.

Jde to i jinak!

Chceme skutečnou změnu. Proto zrušení DPFO myslíme vážně.

Nelíbí se mi odsuzování takového návrhu ze strany některých komentátorů jen proto, že 4 % HDP jsou údajně „moc“. *Snímek Fragmenty: Jiří Pancíř*

Poštovní spořitelna je velkým koníčkem Vlasty Dolanské

JIŘÍ PANCÍŘ

Vlasta Dolanská se v roce 2001 stala ředitelkou Poštovní spořitelny (PS) a o tom, že tento bankovní ústav vede ke stále větším úspěchům, svědčí i dvojnásobné ocenění finalistkou soutěže Manažer roku. Se svým týmem vybudovala plnohodnotnou a stále rostoucí banku. Co všechno musela pro jí svěřený bankovní ústav dělat, aby se držel na špici, o tom jsme si s ní povídali v sídle společnosti v Praze-Chodově:

* Vážená pani ředitelko, byla jste již finalistkou soutěže Manažer roku 2005. Co to znamenalo tehdy a co se do té doby ve Vaší bance změnilo?

Tehdy, stejně jako nyní, jsem byla potěšena, protože je to významné ocenění. Je velice příjemné sejít se s kolegy z odvětví a vyměnit si zkušenosti v tak krásném prostředí, jakým je palác Zofín. Ocenění bylo podle mne výsledkem každodenní práce kolektivu, který si věří, má stejné cíle a zaměření. Společnými silami se nám podařilo vytvořit z PS plnohodnotnou banku. V roce 2005 jsem byla oceněna zejména za to, že jsem s kolegy aktualizovala naši strategii a nový koncept budování multikanálové banky. Letos za to, že se nám tento koncept podařilo zrealizovat a že jsme dosáhli výsledků, které jsme tehdy předpokládali. Jsem velice ráda, že naše vize a představy byly reálné. Abych ale jen nechválila – letos mne zarazila informace o nízkém počtu finalistek, kterých bylo jen kolem 10 %. Myslela jsem, že se nyní do manažerských pozic dostává již více žen.

* Vzpomínám, že jste v roce 2006 zaváděla nové produkty jako například čipové karty a toužila jste po zavedení elektronického podpisu, aby

se PS stala plnohodnotnou bankou. Změnilo se od té doby něco?

Nastal veliký pokrok. Česká pošta (ČP) má na pobočkách zavedeny CzechPointy, které využívá stále víc lidí. Do konce letošního roku se rozšíří počet těchto obchodních míst ze 70 na 2000. Naším klientům to umožní výrazně rozšířit nabídku služeb. Při návštěvě naší spořitelny si pod jednou střešou mohou vyřídit i výpis z katastru nemovitostí či výpis trestního rejstříku. CzechPointy zatraaktivily prostředí pošty, postavily ji na vyšší úroveň. Není to již jen podatelna a výdejna dopisů a balíků, proto na ni začalo chodit více občanů, kteří se tak nenásilně dozvídají o našich službách a zakládají si u nás na více než 3300 obchodních místech účty, protože je příjemné mít vše při jedné návštěvě pod jednou střešou. Koncept multikanálovosti jsme během posledních let podpořili také zavedením CashBacku pro výběr hotovosti na pokladnách supermarketů ne-

bo ojedinělou novinkou TV banka, která umožňuje správu účtu z pohodlí domova prostřednictvím televizního ovladače. Také naše internetové bankovníctví dostalo nový kabát. Zkrátka neustále pracujeme na tom, abychom i nadále byli bankou přístupnou 24 hodin denně, 7 dní v týdnu.

* Vaše PS je známa také tím, že vychází vstříc handicapovaným občanům, ať již účtem Handicap či budováním automatů pro nevidomé a zaváděním služeb tělesně postiženým občanům.

Snažíme se být bankou opravdu pro všechny a vyhovět všem potřebám našich klientů. Naš účet „Handicap“ jsme vyvinuli ve spolupráci se zdravotně postiženými, protože právě oni nejlépe vědí, jaké služby nejvíce potřebují. Naše služby jsou proto dostupné i pro tělesně postižené občany na více než 2000 bezbariérových poštách. Handicapované

občany chceme prostě začlenit do běžného života a nalézt pro ně smysluplnou a atraktivní pracovní náplň. Tuto strategii naší společenské odpovědnosti dokládá mimo jiné také spolupráce s družstvem invalidů Ergotep, kterému se povedlo vybudovat chráněnou dílnu a vytvořit nové pracovní příležitosti pro jedince s určitým handicapem. Pracují pro nás formou outsourcingu. Vedou sklady, distribuují marketingové materiály pro poštu, rozesílají dárkové předměty našim klientům, zpracovávají a vyhodnocují materiály pro potřebu naší banky. Jsou tam velice šikovní a inteligentní lidé a mají spoustu velkých plánů a projektů.

✳ **Jste ředitelkou PS od roku 2001. Na co jste nejvíce hrdá, co se Vám nejvíc povedlo a co Vás naopak brzdí v rozletu?**

Za vůbec největší úspěch považuji zvýšení spokojenosti našich klientů a nárůst jejich celkového počtu, rozšíření nabídky produktů a služeb a v neposlední řadě také navýšení výnosů banky. Radost mám z toho, že jsme odhadli dobře trh a požadavky klientů, a opravdu velkou radost mám, když dostanu děkovaný dopis od klienta. Samozřejmě ale „*neusínáme na vavřínech*“ a nadále investujeme do nových produktů a rozšiřování finančních center.

✳ **Máte nejen mnoho poboček ale i mnoho klientů. Co jim nabízíte navíc proti m-bance, KB, ČS, ČSOB?**

S ČSOB nekonkurujeme, jsme jedna banka, každá pro jinou skupinu klientů. My obhospodařujeme masový trh a kon-

kurujeme bankám pro masovou klientelu. KB i ČS sídlí v kamenných pobočkách, m-banka je naopak pouze na internetu. My nabízíme všechny služby najednou – multikanálovou distribuci.

✳ **Klienty ale kromě dostupnosti zajímají velikosti úroků, poradenství. M-banka například svými vysokými úroky a bezpoplatkovým vedením účtů získává na oblíbeně...**

S nabídkou PS se ale můžete setkat třeba i přes finanční poradce Českomoravské stavební spořitelny, s níž jsme navázali spolupráci před dvěma lety. Pracuje jich pro nás 2800. Jsme plnohodnotnou bankou poskytující stejný rozsah služeb jako ostatní banky. Původní nabídku, jako například vkladní knížky a postřizírové účty, jsme doplnili o nové moderní produkty – spořicí účty, hypotéky, úvěry pro podnikatele a další. Navíc se nebojíme investovat do novinek a inovací. Například první čipové karty v Česku začala vydávat právě PS a to už v roce 1998. Společně s ČSOB jsme rozjeli, jako první na českém trhu, službu CashBack atd.

Co se týče bezpoplatkových účtů, zastávám názor, že pro klienty je stále zajímavý poměr ceny a výkonu účtu, tedy rámec služeb, které lze s kontem využít. V tomto jsou naše poplatky určitě transparentní a férové, protože za ně nabízíme také odpovídající komfort a služby. Pro Poštovní spořitelnu navíc mluví její dostupnost, která je díky široké distribuční síti bezkonkurenční.

✳ **Nepochybuji, že jste plnohodnotnou bankou. V čem jste ale lepší než ty ostatní? Čím byste se mne snažila nalákat, abych přešel od ČSOB či KB k Vám, kdybych chtěl, řekněte, zhodnotit milión?**

Od ČSOB bych vás z výše zmíněných důvodů nepřetahovala. Tam byste si zřejmě milion uložil do jejich podílových fondů či dalších produktů pro movité klienty. Pokusila bych se Vám ale nabídnout vý-

hodnější zhodnocení deposit. Milion byste si mohl uložit buď na našem dvouletém termínovaném vkladu s 3% úrokem, nebo, pokud chcete mít své finance stále k dispozici, na našem *Červeném kontě* s nulovým poplatkem za vedení účtu a bezhotovostní transakce.

✳ **Když Vás tak poslouchám, mám pocit, že jste již vše vybudovali ke spokojenosti všech a již jen budete v klidu udržovat setrvalý stav. Máte ještě vůbec nějakou vizi do budoucna?**

Naši hlavní vizí je být přátelskou bankou, bankou pro všechny. Snažíme se zavádět takové produkty, aby byly dostupné všem občanům. Teď se chceme soustředit na zkoumání potřeb klientů, dle toho přizpůsobovat a upravovat stávající produkty a zároveň ještě zlepšit komunikaci s klienty.

✳ **Máte po práci čas ještě na nějaké záliby?**

To máte těžké. Mne práce baví, takže nepokládám svou činnost v bance za práci. Synové jsou také bankéři, takže i doma se pohybuji v bankovním prostředí. Již od ukončení vysoké školy se stále pohybuji v bankovním prostředí, banku tedy z hlavy nepouštím nikdy. Od svých začátků v České národní bance jsem prošla řadou pozic v různých bankovních institucích, až v jsem roce 2001 zakotvila na vedoucím postu v Poštovní spořitelně. A ta se mi zároveň stala také velkým koníčkem.

Vážená paní ředitelko, děkuji Vám za rozhovor.

Snímky Fragmenty: Jiří Pancíř

IVANA HASLINGEROVÁ

Pouze slunce to umí lépe než Cyril Svozil

Pověst praví, že když Bohové tvořili svět, zapomněli na Jesenicko. Chtěli se mu za to odvděčit a uložili ďáblovi, aby pod povrch hor a kameň zabudoval zlato. On tam na místo toho vložil žulu. Bohové se na něj rozhněvali, ale nebylo to již nic platné. Darovali jako odškodné Jesenicku krásné lesy, zdravou vodu a čistý vzduch. Jedním slovem nádhernou přírodu. Pověst zapomíná dodat, že také schopné obyvatele, kteří v této zdravé krajině vyrostli. Jedním z nich je i úspěšný podnikatel Ing. Cyril Svozil, který začínal od nuly a nyní je majitelem firmy Fenix holding, a.s., na sálavé topné systémy s ročním obrátem přesahujícím 800 milionů Kč. Firmy známé v 52 zemích na téměř všech kontinentech od Nového Zélandu, Austrálie, země Jižní Ameriky přes Japonsko po Čínu, kde se podílí na současné výstavbě obytných komplexů. U nás jsou jeho výrobky zatím známé již 20 let a jsou s nimi pro jejich decentnost a účelnost vytápěny i významné historické stavby. Není proto překvapením, že se Ing. Svozil v letošním roce probojoval mezi finalisty prestižní manažerské soutěže Manažer roku. O tom, co za tímto mimořádným úspěchem stálo, jsme si s ním povídali v moderním polyfunkčním sídle jeho společnosti, které je nejlepším katalogem jejích výrobků. Chodby má vytápěné sálavými rohožemi ECOFLOR, místnosti sálavými stropními panely ECOSUN. Hned v úvodu nás pan generální ředitel opravil, že se do soutěže dostal vlastně omylem, protože, i když je také manažerem, je především podnikatelem.

* Ale každý podnikatel musí být přece dobrý manažer. Vy si to nemyslíte?

Je pravda, že úspěšný podnikatel musí být dobrým manažerem, ale manažerovi jde přednostně o jeho Curriculum Vitae

(CV) a teprve pak o firmu, zatímco podnikateli jde především o firmu, neboť s její existencí stojí a padá. Manažer s dobrým CV se dá zaměstnat i v jiné firmě. A pro některé manažery právě účast v soutěži Manažer roku může významně přispět právě ke zhodnocení vlastního CV.

* To ale rozhodně nebude váš případ, když jste z nuly vybudoval podnik s obrátem přes 800 milionů a vyvážející výrobky do 52 zemí světa. Co všechno za tím stálo?

Před revolucí jsem pracoval v tzv. „průmyslových Slušovicích“ – RD Jeseník. Přestože jeho ředitel byl vyloučen ze strany, natáhl si tam výborné lidi a vybudoval dobrou firmu s 5 500 zaměstnanci. Jistě si vzpomenete na montované domky Okal rostoucí po celé republice, jakož i na mnoho dalších výrobků. S postupným růstem se ale z firmy ztrácela osobní motivace a začínaly v ní platit jiné mechanismy než

na počátku. To mě poučilo, že nikdy nebudu chtít budovat velkou firmu. Proto když jsem se po revoluci rozhodl v roce 1990 založit svůj vlastní podnik, rozhodl jsem se ho budovat jako holdingovou společnost. Nyní je to holding šesti menších firem zaměstnávající cca 190 pracovníků ve třech zemích. Každá firma plně zodpovídá sama za sebe a její odpovědnost je tudíž nedělitelná. Nejdřív jsem si půjčil 100 000 Kč a založili jsme firmu FENIX, s.r.o., Jeseník na výrobu elektrických sálavých infračervených topných panelů ECOSUN a elektrických sálavých podlahových vytápěcích rohoží ECOFLOOR. Protože prodej stále rostl, založili jsme společnost FENIX TRADING, s.r.o., Jeseník, která odpovídá pouze za obchod a protože je živa jen z obchodu, musí naše výrobky prodat. Na Slovensku, které je pro nás historicky zajímavým trhem, jsme založili FENIX Slovensko, spol. s.r.o. Banská Bystrica, který reprezentuje naše zájmy na tomto trhu

a od roku 2006 je i výrobní společností. Dále vznikla společnost Fenix Group, a.s., která zajišťuje servis, stará se o naše nemovitosti, agendu IT a účetnictví. A protože našim největším trhem je Velká Británie, koupili jsme v roce 2004 ve Skotsku firmu Flexel International, v níž vyrábíme nejmodernější topné stropní a podlahové fólie ECOFILM. Loni jsme potom koupili menší firmu Aztec Ltd. pro výrobu topných prvků pro akvaristiku a teraristiku.

- * Říkáte to tak, jako by byla to byla legrace založit si firmu a postupně přikupovat další. Ale začátky těsně po revoluci nebyly asi snadné. Jak na to vzpomínáte?

Jako na zlatá léta. V mnoha ohledech bylo toto období z hlediska podnikání daleko zajímavější než dnes. Nadšení, které tehdy probíhalo napříč celou společností, vydrželo dnes jen u malé skupinky lidí. Tehdy všichni věděli, že musejí pracovat. I úřady. Začínal jsem ještě v době, když existovala taková obskurní seskupení, která v normálním světě nemají co dělat, jako Cenový úřad, který schvaloval ceny, a Plánovací komise. Protože v nich však již existovala velká nejistota, úředníci byli nuceni hledat cestu, jak problém vyřešit. Nyní z principu hledají spíše cestu, jak se z problému vyvléci a vše přehrát na někoho jiného.

- * Co by se podle Vás mělo přednostně zlepšit v podnikatelském prostředí? Stačila by k tomu jediná věc. Velmi tvrdě ořezat státní správu. Lidé, co by

Generální ředitel firmy Fenix předvádí moderní způsob vytápění místnosti pomocí sálových stropních a podlahových fólií ECOFILM

tam zbyli, by se nemohli zabývat prkoti-nami, protože by na ně prostě neměli čas. Navíc problémů, s nimiž by se na ně lidé obraceli, by ubýlo, protože by se na ně prostě obracet nebylo proč. Občané se na stát totiž obracejí většinou tehdy, když on po nich něco chce, nebo když od něho naopak mohou něco získat. Je problémem celé západní civilizace, že stále přesně nevymezila, co se od státu očekává. Stát pak dělá obskurní činnosti jako vymýšlení šrotovného, pastelkovného, raději nebudu vyjmenovávat, do jakých zrudností může zajít. Ve všech těchto nesmy-

slných činnostech se ztrácí jeho nepřenositelné povinnosti, jako jsou ochrana občanů doma i před světem (policie, armáda) a spravedlivý přístup k nim (právo). Tyhle neoddiskutovatelné činnosti státu ale jdou do pozadí na úkor těch, které státu nepřísluší. Jsem skutečně překvapen, jak velká skupina lidí volá po dalších a dalších státních zásazích, přičemž je evidentní, že stát nezvládá ani své základní funkce.

- * Na co jste byl v poslední době nejvíc pyšný?

Další možností vytápění místností je použití sálových nástěnných panelů

Nejvíc mne potěšilo, že jsem čerstvým dědečkem. V podnikání jsem rád, že se nám daří úspěšně proplouvat dnešními nejistými časy.

✳ **Krise pro vás nic fatálního nepředstavuje?**

Krise je ve své podstatě z ekonomického hlediska neúspěšnější částí ekonomického cyklu, neboť právě v ní jsou nalezena, byť vynuceně, ta nejlepší a nejperspektivnější řešení často mnohaletých problémů. Stát se ale nesmí do ní plést naléváním desítek miliard korun do nesčetného množství „černých děr“. Jinak přijde trpké poznání, že jsme zase o něco chudší a někdo musí tyto účty zaplatit. Tato povinnost poškodí a možná i srazí na kolena především ty, kteří se chovali zodpovědně a krizi v relativním zdraví přežili.

✳ **Čím?**

Například tím, že stát bude muset ke splacení svých dluhů zvýšit daně. Podniky, které jsou jen na domácím trhu, zvýší ceny. Podniky exportující do celého světa, tedy ty, které závisejí na více trzích, budou poškozeny. Já nemohu například říci Japoncům, že zvyšují ceny, protože naše vláda musela kvůli svému nezodpovědnému hospodaření zvýšit daně.

✳ **Jste firma exportující 76 % produkce do států EU. Jak se odrazil vstup do EU na Vašem podnikání?**

Vstup do EU pro nás znamenal velký pozitivní efekt. Obchod se stal snazší.

Střední podnikatelé v některých zemích EU, jako jsou Francie, Španělsko, Německo, nebyli zvyklí obchodovat se zahraničními firmami. Báli se administrativních problémů a vymahatelnosti práva a proto upřednostňovaly vlastní dodavatele. Nyní, když papírování opadlo, je jim jedno, odkud výrobky a služby odebírají. Trh se z tohoto pohledu otevřel a export do zemí EU vzrostl. Pracujeme nyní na tom, aby se nám dařilo pronikat stejně i do dalších kontinentů od Austrálie a Nového Zélandu, přes Čínu a Japonsko až po Jižní Ameriku. Letošním hlavním cílem jsou USA.

✳ **Podnikatelé si často stěžují, že se EU svými přísnými normami, jako například REACH, uzavírá stále víc do sebe a ztěžuje konkurenceschopnost se světem. Vy to nepocítujete?**

Elektrotechnické standardy jsou našťástí na celém světě velmi podobné. Proto se nás našťástí zhovadilosti typu REACH netýkají. Podobné „normy“ považují za výsledek úspěšného lobby velkých nadnárodních koncernů čistících si trh od malých a středních firem.

✳ **Většina exportérů se doslova bila se státem, aby rychle zavedl euro. Jaký je Váš názor?**

Je pravda, že na počátku nás poněkud zaskočilo rychlé posilování koruny. Když bylo euro 30 Kč, měli jsme 20% výhodu oproti srpnu roku 2008, kdy bylo za 23,9 korun. Tlaku na rychlé přijetí eura se ale divím. Každá firma má přece tisíce nástrojů a možností jak se zajistit proti kurzovým rizikům. My například přinutíme všechny významné dodavatele k fakturaci v eurech. Dodavatelé to přitom vítají, zajistí jim to cenovou stabilitu, neboť také nakupují v EU.

V současné době globální recese jsem naopak přesvědčen, že na nezavedení eura jako exportní ekonomika velmi vyděláváme. Oslabení kurzu koruny úspěšně tlumí pád, který by nás čekal v případě, že bychom euro již přijali. Ekonomika se díky pohybu směnného kurzu vybalancuje sama. Opak je nyní problém Slovenska. I přes velmi úspěšné reformy je nyní předčasný vstup do eurozóny sráží dolů. Jinak si myslím, že vzhledem ke stabilitě a výhodnosti podmínek pro podnikání (i po změně vlády) má Slovensko nakročeno k neúspěšnější zemi regionu.

✳ **A to právě Mikloš s Dzurindou chtěli. Aby Fico neměl čas rušit jimi zavedené reformy, ale musel se potýkat s problémy zavedení eura.**

Jsou chytří. Omyl Tlustého i Kalouska byl ten, že si mysleli, že kladné efekty přijdou samy od sebe, pokud provedou patřičné a správné kroky. Neuvažovali jako Mikloš, že musí být ještě zajištěno, že ten, kdo přijde po nich, to nezmění. Na Slovensku si to nyní ověřili v praxi. Fico reformy nezvrátil a dokonce se o to ani nepokusil, takže firmy tuto zemi vyhodnotí jako skutečně perspektivní teritorium a budou tam investovat a přesouvat své aktivity. Včetně firem českých.

✳ **Jak se jako významný výrobce elektrických topných systémů díváte na současné aktivity podporující zateplování objektů a přechod na vytápění biomasou?**

Jsem zásadně proti všem dotacím – viz výše. Nicméně zateplování objektů, výstavba nízkoenergetických a pasivních domů jdou bezesporu správnou cestou. V zemích, kde se tento trend prosadil, jsme zaznamenali významné nárůsty prodeje.

✳ **A co ona biomasa?**

Tomu se jen směji. Nedovedu si představit, že by se lidé investující mnoho milionů do nového bydlení dobrovolně rozhodli obětovat největší místnost v domě na sklad paliva, denně vymetat kotel a vyházet popel.

✳ **Při procházce Jeseníkem jsme zjistili, že Vaše společnost sponzoruje Fenix Ski Systém, soukromou výtvarnou školu, fotbalové Středisko mládeže. Proč se právě zaměřujete na mládež?**

Chceme zamezit stoupající kriminalitě mládeže, která podle mne vzniká po nejvíce z nudy a z nedostatku činnosti a smysluplné činnosti. Proto jako prevenci proti ní pomáháme institucím starajícím se o volný čas dětí a mládeže. Ale pamatujeme i na charitu. Jsme sponzory nadace Naše dítě pani Baudyšové, podporujeme umění a kulturu, například herce a režiséra Jana Kačera, smyčkový orchestr školy v Jeseníku, který hrál scénickou hudbu ve filmu o našem nejslavnějším rodákovi Vincentu Priesnitzovi, který jsme rovněž sponzorovali.

Pane řediteli, děkuji vám za rozhovor. Snímky Fragmenty: Jiří Pancíř

Provoz ČD řídí nejvýznamnější Manažer odvětví dopravy a logistiky ČR – Jiří Kolář, náměstek GŘ ČD, a.s., pro provoz

IVANA HASLINGEROVÁ

GALERIE ÚSPĚŠNÝCH
OSOBNOSTÍ

Česká manažerská asociace (ČMA), Konfederace zaměstnavatelských a podnikatelských svazů ČR a Svaz průmyslu a dopravy ČR vyhlašují každoročně soutěž o nejlepší manažery a manažerky naší republiky. Stejně jako v předcházejících letech i letos ukázala soutěž pozitivní příklady schopných a invenčních osobností českého managementu, ocenila jejich objevnost a originalitu při dosahování úspěchu, přínos k výkonnosti firem a celé ekonomiky. A co bylo letos jejím velkým překvapením? To, že ukázala, že i v čele tolik kritizovaných Českých drah, a.s., (ČD, a.s.) stojí výteční manažeři. Dokonce tak dobří, že jeden z nich, náměstek generálního ředitele ČD, a.s., pro provoz Ing. Jiří Kolář, Ph.D., byl oceněn titulem „Manažer odvětví dopravy a logistiky“. Když si vzpomeneme, jak nepřetržitě zaplavovaly ještě donedávna problémy ČD, a.s., naše média, jak byli jejich odboroví předáci na obrazkách televizí snad častěji než prezident republiky, tak se výše uvedená zpráva zdá přímo nemožnou. Zašli jsme se proto zeptat pana náměstka, jaký byl jeho profesní růst až po získání tohoto titulu a co všechno pro jeho získání musel udělat. S úsměvem odpověděl:

Mým profesním růstem byla celoživotní práce na železničních nádražích a to doslova od píky. Po absolvování Vysoké školy dopravní v Žilině jsem se od posunovače, výpravčího a přednosta stanice vypracoval až po náměstka generálního ředitele. Těžko by mne proto kdokoliv v těchto profesích ošidil, neboť vím, co obnášejí. Na druhou stranu umím ocenit jejich náročnost. Při rozhodování o udělení titulu „*Manažer odvětví dopravy a logistiky*“ ocenila Národní hodnotitelská komise zřejmě především to, že jsem se aktivně podílel na transformaci Českých drah na společnost moderního ty-

pu – na strategický řídicí holding, který představuje vyčleňování hlavních podnikatelských činností do dceřiných společností a také za podíl při zpracování střednědobé strategie firmy do roku 2013.

V oblasti provozu pak ocenila i můj nekompromisní tlak na dodržování kvalitativních ukazatelů poskytovaných služeb zpracovaných do smluv o závazku veřejné služby, jako je včasnost, dodržování plánovaného řazení, dodržování čekacích dob, kvalita vozového parku. Pod mým vedením se podařilo uvést do běžného provozu některé nové produkty zvyšující kulturu cestování. Například jednotky Pendolino již nestojí kvůli poruchám a dovezou Vás bez problémů kamkoliv. Ono při jejich spouštění do provozu ani nešlo o klasické poruchy. V zimě stačil maličký zmrázek, aby nešlo zasunout schůdky a vlaky nemohly odjet. A protože je v nich všechno sofistikované a strojevůdce může postupovat jen podle diagnostického zařízení popřípadě jen restartovat počítač, nemohl si pomoci jako v minulosti manuální zručností jako u běžných souprav. Postupně jsou nasazovány nové patrové elektrické jednotky řady 471 jezdící pod názvem City Elefant, motorové jednotky řady 814/914 jak ve dvouvozovém, tak třívozovém provedení, známé jako Regionova, určené pro regionální dopravu. Souběžně s tím byly nasazeny i řídicí vozy řady 954.2, které jsou řa-

zeny v soupravách s dříve modernizovanými motorovými vozy řady 854 a vloženými vozy řady 054 atd.

* ČD, a.s., byly ještě v minulém roce velký moloch o cca 60 000 lidech. Přepravují desítky milionů tun zboží a co do počtu přepravených objemů zboží jsou po Německu, Polsku, Rakousku a Francii pátou železničí Evropou. Tržba za nákladní přepravu činila 17 mld. Kč. Jaké jsou hlavní problémy uřídit takový kolos?

Hlavní problém drah je ten, že jsou vnímány občany především přes osobní dopravu, která je léta nedofinancovaná a léta jsme ji dofinancovali z dopravy nákladní. Nezbyvá pak dostatek peněz na obnovu osobního vozového parku, jehož zastaralost je obrovská – osobní vozy jsou staré v průměru 26 roků, zatímco v zemích EU pouhých 15 let. Elektrické jednotky pro příměstskou dopravu jsou prakticky odepsané po skoro padesátileté službě. U takto starých vozů problém nevyřeší ani nejlepší mycí prostředky. Musíme si již konečně přiznat, kolik stojí železniční

osobní doprava a krajským hejtmanům říci, za kolik jsme ji schopni zabezpečit. Musíme jim jasně sdělit, ať za to, co požadují, zaplatí. Jinými slovy – je potřeba změnit státní dopravní politiku.

* **Změnit státní dopravní politiku? Jak? Kdybyste byl ministrem, co byste udělal pro ČD, a.s.?**

Především bych prosazoval harmonizaci podnikatelských podmínek pro železnici a silniční dopravu. Jako první bych přijal vyvážený Zákon o veřejné dopravě, který by harmonizoval jednotlivé druhy dopravy a řešil by i otázku přiměřeného zisku z provozování dopravy ve veřejném zájmu. Málokdo si totiž uvědomuje, že od 1. ledna 2003 se česká železnice rozdělila na *akciovou společnost ČD* a státní organizaci *Správa železniční dopravní cesty (SŽDC)*. Kdokoliv chce jet po kolejích, musí mu to stát neboli SŽDC, s.o., umožnit a také za to musí této státní firmě zaplatit. Tento princip neplatí ale jen pro soukromé dopravce, platí i pro nás. Za použití kolejí jen v osobní dopravě platíme kolem 1,7 miliardy Kč, zatímco autobusy za srovnatelné výkony platí pouze kolem 300 milionů Kč. Navíc, autobusy jedoucí v závazku veřejné služby jsou osvobozeny od silniční daně. Platíme tak 5krát více než autobusoví dopravci, kteří zaplatí za „dopravní cestu“ pouze mýtné na dálnicích, silniční daň a nic navíc. K tomu získávají ještě přímé dotace na nákup nových autobusů, zatímco my si musíme na nákup vagonů brát úvěry a splácet je. Přitom autobus stojí od 10 milionů korun, zatímco železniční osobní vagon kolem 60 milionů Kč. Navrhoval bych, aby dráhy platily státu stejně jako autobusoví dopravci. Z ušetřených 1,2 mld. Kč v osobní dopravě bychom mohli výrazněji investovat do ob-

novy vozového parku, dále bychom tyto prostředky mohli použít na modernizaci stávajících osobních vozů. V současné době tak nemůžeme plnohodnotně konkurovat automobilové dopravě.

* **Nepomohlo by k nárůstu cestujících také snížení drahého jízdného a opětné zavedení dříve využívaných slev pro důchodce, dvojice, zpáteční jízdenky...?**

Pokud jde o toto „drahé“ jízdné, využívá ho pouze 8 % cestujících, kteří nám přinesou pouze necelých 20 % tržeb neboli cca 1 miliardu korun. Nejsem si jist, že jeho snížení by přilákalo tolik cestujících, aby ztráta byla kompenzována. Myslím si ale, že ke zvýšení zájmu o železnici by pomohlo, aby na jednu jízdenku mohl zákazník současně do vlaku, autobusu i tramvaje a vybral si tak kombinaci všech spojů optimální jízdu. Autobusy by cestující navázely k páteři – železnici. Je to pak více o spolupráci než o konkurenci. Pokud jde o slevy, nebráníme se ničemu, co si stát objedná. Žákovské jízdné hradí a funguje to. Můžeme zavést i slevy pro důchodce, ale musí je kompenzovat stát nebo kraj s ohledem na to, že mají na starosti sociální politiku. Možná by prospělo na druhou stranu jízdenek vytisknout strukturovanou cenu, kolik na ně doplácí železnice, kolik kraj a kolik stát, aby se v tom občané lépe orientovali.

* **Takže nejde jen o dohodu mezi poskytovateli služeb, ale ještě i o dohodu mezi státem a kraji?**

Přesně tak. S kraji je to navíc složitě, protože v nich existuje čtyřletá volená reprezentace. Jedna má ráda vlaky, druhá ne. Jeden hejtman slíbí voličům obnovit trať, kterou jeho předchůdce nechal 4 roky ladem, a opravy zanedbané tratě pak stojí mnoho milionů. Dalším problémem je to, že pro trať vedoucí přes dva kraje, není vždy stejná dotace, a když se kraje nedohodnou, vlaky pak končí na hranicích krajů. Zatím to nebylo nic dramatického, ale pro cestující je tento případ stresující. **Podle mne by měl být garantem dopravy po železnici jeden subjekt a to stát. Kraje by se pak měly vyjadřovat k navrženému rozsahu dopravy a následně odsouhlasit jízdní řád.**

* **Neříkáte to proto, že se obáváte privatní a kraji navíc dotované konkurence?**

Konkurence nám nevádí. Trh a konkurence na železnici nejsou samospasitelné. Měly by ale být za stejných podmínek pro všechny. Není problém vyzobnout jednu lukrativní trať a být jejím ziskovým provozovatelem navíc za podpory krajských dotací. Německá Arriva jezdící na trati Varnsdorf-Liberec s krásně obnovenými vozy v Německu, které poskytuje na obnovu vozového parku 100% dotace, získala příspěvek 114 Kč na jeden vlakový kilometr, zatímco České dráhy, a.s., ji provozovali za úhradu 67 Kč na vlakový kilometr. Podobně firma Viamont, a.s., získala od Karlovarského kraje o třetinu větší dotaci než my. Díky zájmu těchto soukromníků se otevírají lidem oči. Věřím, že občané pochopí, že když nám dá kraj tyto peníze, obnovíme vozy také.

* **Stát Vám ale přece také přispívá penězi z rozpočtu, na osobní dopravu.**

Česká železnice dostává nejnižší úhradu prokazatelné ztráty z osobní dopravy ve středoevropském regionu. Českým drahám za ujetý kilometr platili objednatelé v průměru jen něco okolo 67 korun, o trochu lépe jsou na tom polské železnice s cca 70 korunami. Slovenské železnice dostávají dvakrát tolik co my.

* **Německé železnice dostávají příspěvek na 1 vlakový kilometr okolo 240 Kč a ČD, a.s., okolo 67 Kč. Jak můžete být vůbec při čtyřikrát nižší podpore konkurenceschopní?**

Obtížně. Za uplynulých šest let si kraje objednaly a neuhradily dopravu za celkem 20 miliard korun. Tento stav je nadále neudržitelný. České dráhy, a.s., radikálně šetří na vlastních nákladech, za poslední roky klesl počet zaměstnanců skupiny ČD, a.s., o desítky tisíc, ale to samo samozřejmě nestačí. Objednavatelé – stát, a především kraje – budou muset dát rozsah své objednávky do souladu se schopností hradit své závazky. Dále se snažíme ve spolupráci s Ministerstvem dopravy a SŽDC, s.o., maximálně se přizpůsobit trendům v Evropské dopravní politice. Modernizace vybraných železničních koridorů významně přispívá ke zvýšení bezpečnosti a pohodlí. Technologická zařízení, dopravní prostředky i vlastní organizace provozu je realizována na základě interoperabili-

ty, tedy na principu sjednocení technických parametrů v rámci Evropských zemí. To pak vytváří lepší podmínky pro bezpečnější a plynulejší železniční dopravu. I přes složitou ekonomickou situaci investují ČD, a.s., do nových vozů, např. pro příměstskou dopravu pokračujeme v nákupu patrových jednotek CityElefant, řídicích vozů pro motorové rychlíky a rekonstrukci osobních vozů první a druhé třídy, ve kterých je klimatizace a nové sociální zařízení. V roce 2008 daly České dráhy, a.s. do obnovy vozového parku 4,2 miliardy korun.

* **Proč ale Pendolino, které splňuje normy, nemůže jezdit za hranicemi?**

Jednotky Pendolino můžou běžně do Vídně a Bratislavy a jsou též schopny jezdit po tratích v Německu. S německou stranou jsme se ale zatím nedohodli na vhodných přepravách, vzhledem na stále probíhající rozsáhlé výluky na jejich železničních tratích a železničních stanicích.

* **Jaké máte sny o budoucnosti ČD, a.s.?**

Můj sen je, aby si objednavatel uvědomil cenu železniční dopravy s průměrným ziskem. Abychom mohli obnovovat vozový park. Dalším mým velkým přáním je, aby si naši zaměstnanci uvědomili, že cestující je zákazník, a změnil k němu chování. Proto jsme v nových soupravách Pendolina vypsalí výběrové řízení na jeho stevardy a vybraní zájemci se pak seznámili se službami tak, jak je poskytují stevardi ČSA. Přál bych si, aby se železniční stevardi stali prestižním zaměstnáním. Dále bych si přál, aby si zaměstnání na železnici obnovilo minulou prestiž a stavovskou čest. Když jsem na děčínské průmyslovce maturoval, celá třída šla pracovat na železnici jako výpravčí, dnes získáme 5-7 absolventů ročně. Naší snahou je, aby byl výpravčí zase osobnost a ten pan Výpravčí měl autoritu a společenské postavení, jako výpravčí Hrma v Ostrře sledovaných vlacích.

* **Hezké stevardky jsou jistě příjemným zpestřením při cestování, ale lidé si nestěžují ani na ty současné průvodčí. Zatímco na stav čekáren, zimu, déšť hubují čím dál víc. Co s tím provedete?**

Přál bych si samozřejmě, aby se naše nádraží stala důstojnou vstupní

branou do našich měst. České dráhy již několik let uvádějí v život projekt s názvem „Živá nádraží“. Smyslem tohoto projektu je komplexní revitalizace nádraží ve vybraných lokalitách. Výsledkem by měl být vznik moderních dopravních terminálů s vysokou kulturou prostředí i nabízených služeb. V první fázi revitalizujeme zejména prostory pro cestující veřejnost. Dále se ve spolupráci s městy a obcemi zpracovává projekt spojení všech forem dopravy v přednádražím prostoru. Budova nádraží je poté přizpůsobena potřebám a požadavkům na přístupnost ostatním dopravcům. Takto by se mohlo dočkat revitalizace cca 39 nádraží. O úspěšnosti tohoto projektu se můžeme například přesvědčit v Praze hlavním nádražím, revitalizace již probíhá od roku 2007, podařilo se zde vybudovat první komerční prostory. Společností Správa železniční dopravní cesty je zde souběžně řešena také modernizace kolejišť a nástupišť.

* **Čím to je, že v západních vlacích se chovají lidé slušně? V takovém Finsku je pohoda jet v polstrovaných vláčcích vonících čistotou...**

Prostředí kultivuje. Jednotka Pendolino jezdila celý zkušební rok jako běžný rychlík mezi Prahou a Děčínem a vrátila se bez rozřezaných sedaček, nepomalovaná graffiti nebo jinak poškozeným interiérem. Každý se rád svezl novým vlakem a podle toho se také choval.

* **Na co jste nejvíce hrdý, co se Vám nejvíce povedlo a co Vaši práci naopak nejvíce brzdí?**

Jsem opravdu upřímně hrdý na to, že se jednotky Pendolina rozjely a že dochází k razantní obměně vozidlového parku i u regionální dopravy. Postupně jsou nasazovány nové jednotky pro příměstskou dopravu – CityElefant – především v oblasti silných aglomerací (Praha, Ostrava). Postupně se také modernizují a centralizují pracoviště dispečerů a výpravčích, která organizují a řídí dopravu. Zlepšuje se i spolupráce s jednotlivými kraji při řešení dopravní obslužnosti.

Na druhou stranu mne mrzí, že střední odborné školy zatím neotevřely klasické obory pro strojvedoucí, výpravčí a další provozní profese. Uvědomíme-li si, že současný průměrný věk železničářů je 46 let, u výpravčích a strojvedou-

cích ještě víc, je to alarmující výzva pro budoucnost.

* **Zamýšlel jste se nad tím, proč se studenti nehrnou na tyto profese? Není to třeba obavou z náročné a odpovědné práce na železnici?**

Zabezpečovací zařízení zajišťující bezpečnou jízdu vlaků je na odpovídající úrovni. Současní provozní zaměstnanci jsou vysoce kvalifikovaní. Například v centru dálkového řízení v Přerově už řídí jeden výpravčí provoz na sedmi nádražích. Ve směně tak ušetříme 5 výpravčích a dalších 10 zaměstnanců provozních profesí. S výrobcem zabezpečovacího zařízení spolupracujeme především na zajištění maximální bezpečnosti s ohledem na různé dopravní technologie. Důraz klademe zejména v železniční stanici, kde je dopravní technologie nejsložitější. Proč studenti nemají takový zájem o tuto práci? Do určité míry je to zaviněno tím, že ve většině se jedná o turnusovou službu, o práci v noci a o sobotách a nedělích, svátky nevyjímaje.

* **Obraťme list. Jak reagovali Vaši nadřízení na Vaše ocenění? Myslíte, že se ocenění odrazí v pohledu občanů na ČD, a.s.?**

Nestává se každý rok, aby tolik kritizované České dráhy, a.s., byly vyznamenány. Sám jsem byl příjemně překvapen a jsem opravdu hrdý, že se tak stalo. Vážím si toho o to víc, že to není jen běžné ocenění. Když jsem viděl složení manažerů v paláci Žofín, uvědomil jsem si, že ten, kdo se dostane do finále, je velice dobrý. Doufám, že mé ocenění pomůže zlepšit obraz Českých drah.

* **Zbývá Vám při takto náročné práci čas na rodinu, na zábavu?**

To je spíš otázka pro moji manželku. (smích) Mám 3 děti, nejmladšímu je tři čtvrtě roku. Kromě času na práci a rodinu mi ho tedy moc nezbývá. Já svůj volný čas trávím nejraději s rodinou. Snažím se jí vyčlenit především víkendy, abych se manželce a dětem mohl věnovat celý den, a ne jen několik minut večer po práci. Druhým velkým koníčkem je pro mne mořský rybolov. Každoročně jezdím na několik dní do Norska. Dokonce jsem si splnil i seskok padákem.

Pane náměstkú, děkuji Vám za rozhovor.

Snímky Fragmenty: Jiří Pancíř

Inovativní myšlenka společnosti

Novasoft začíná snášet zlatá vejce

IVANA HASLINGEROVÁ

Většina společností, v jejichž čele stojí manažer oceněný v prestižní soutěži *Manažer roku*, má za sebou delší historii, v níž prošla pod jeho vedením úspěšným vývojem. V případě společnosti *Consulting Company Novasoft, a.s.*, (*Novasoft*) prolomil její ředitel a majitel Ing. Vladimír Moravec toto tabu. Firmu založil teprve v roce 2006 a již na podzim roku 2008 společnost Novasoft vyhrála na veletrhu informačních technologií *Invex* hlavní cenu v kategorii „Profesionální software“ – *Křišťálový disk* za software převádějící mluvenou řeč do textu pod názvem „*NovaVoice*“. Toto prestižní ocenění pomohlo velmi výrazně v marketingu firmy, neboť prolomilo informační bariéru tím, že zvýšilo hodnotu jejího produktu v očích zákazníků. Není proto divu, že byli na tento strmý úspěch pana Moravce zvědaví i pánové z *Manažerského svazového fondu*, který vyhledává významné manažery do soutěže *Manažer roku*. Profesor Jirásek byl softwarem *NovaVoice* nadšen natolik, že přihlásil pana Moravce do soutěže, kde mu *Národní hodnotitelská komise* udělila hned dvě ocenění – titul „*Manažer odvětví zpracování dat a související činnosti*“ a titul „*Vynikající manažer malé firmy do 50 zaměstnanců*“. Byli jsme proto zvědaví, čím tato nová a zatím malá firma s 35 zaměstnanci tak zaujala jak na *Invexu*, tak v soutěži „*Manažer roku*“. Co to vlastně vyvinula za software, který jí přináší nejen ocenění odborníků, ale i vysoké obraty. Auditovaný obrat za loňský rok činil 81 milion Kč. A pan majitel Moravec nám vše vysvětlil:

Historie naší společnosti *Consulting Company Novasoft, a.s.*, je poměrně krátká. Založili jsme ji v roce 2006 za účelem poskytování konzultační činnosti v oblasti implementace informačních systémů. Podnikáme ve dvou oblas-

tech. Jako partneři SAP ČR implementujeme systémy SAP pro řízení podniků a jako druhou oblast činnosti zavádíme do praxe systém zpracování automatického rozpoznávání hlasu (tzv. ASR - Automatic Speech Recognition) pod názvem „*NovaVoice*“ ve spolupráci se Západočeskou universitou v Plzni a její tzv. *spin-off* firmou *Speechech*. Jde o nástroj pro snadné zaznamenávání a přepis komplikovaných odborných textů přímo do počítače namísto ručního přepisování. Vybrali jsme si segmenty, kde nasazení našeho systému přináší největší úsporu. Je to produkt, který je ukázkou uvádění výsledků výzkumu do praxe. I když soutěž *Manažer roku* souvisí s naším byznysem jen nepřímo, vážím si jejích ocenění, protože zvyšují kredit firmy jako takové.

* Kde je Váš produkt *NovaVoice* již využíván?

Velký úspěch jsme zaznamenali ve zdravotnictví. Slovníky vyvíjíme s předními klinickými pracovišti v oborech patologie, soudní lékařství, radiologie aj. Software jsme upravili tak, aby umožňoval ovládání hlasem, diktování zkratk, kódů a vkládání předem připravených standardních částí textů hlasovým povelům. Máme ověřeno, že zápis diktátu neobsahuje překlepy a rozpoznané výrazy jsou zapsány podle pravidel běžných v lékařské praxi. Lékaři, kteří s tím přišli do styku, jsou nadšeni. Přináší jim úsporu práce u počítače, kterou nemají rádi. Trend úspory administrativního personálu nám nahrává. Naš software převede jejich projev přímo na text na obrazovce a oni si ho jen překontrolují a mohou se věnovat smysluplné odborné činnosti. Je jediným softwarem na českém trhu, který převod z řeči na text zvládá v češtině s uspokojivou mírou přesnosti (až 98 %) a pracuje s vybavením běžných

kancelářských počítačů. V loňském roce jsme ho testovali v rámci pilotního projektu na soudech. Soudci ho používali k vypracování usnesení a odůvodnění rozsudku. K většímu rozšíření tohoto systému však zatím z důvodu nedostatku finančních prostředků na straně ministerstva nedošlo. Máme hotová další řešení pro resort ministerstva vnitra, které budeme v tomto roce testovat.

✳ **Co Vás přivedlo k nápadu zavádět do praxe právě systém zpracování automatického rozpoznávání hlasu? Nebylo přece jasné, zda se to povede vyvinout a navíc prodat, zatímco implementace již běžně používaného systému SAP je zárukou stability a úspěchu?**

Poskytování služeb spojených s implementací systému SAP představuje stabilní business daný kvalitními konzultanty na straně jedné a poměrně širokou základnou zákazníků na straně druhé. Nápad dělat ještě něco jiného souvisí s naším záměrem diversifikovat rizika podnikání. Přivedlo mě k tomu náhodné setkání s prof. Psutkou ze Západočeské university v Plzni, který se spolu se svými spolupracovníky tématem rozpoznání hlasu zabývá řadu let. Prototyp, který nám předvedli, spolu s možným potenciálem uplatnění, mě nadchnul. Je to úžasná inovativní myšlenka, podobný SW na trhu chyběl. Máte pravdu, že to zpočátku znamenalo jen investice, ale za dva roky se to začíná vracet a posouvá se vše již do komerčního produktu. Využili jsme naše projektové i prodejní zkušenosti, které jsme získali s implementací systému SAP. Jsem přesvědčen, že to bude „Zlaté vejce“.

✳ **Proč se zaměřujete ve využívání NovaVoice pouze na specializovaná pracoviště? Jistě by o takový produkt měla zájem i mnohem širší veřejnost. V Německu mají například kolegové novináři nahrávače, které jim převedou vše rovnou do počítače, a my jim to závidíme...**

Důvodem, proč se specializujeme na určité obory, je přesnost rozpoznání, která je pro každého uživatele systému nejdůležitějším parametrem. Menší slovník vede na přesnější rozpoznání diktovaného textu. U odborných pracovišť, například v medicíně, je veli-

kost slovníku omezena řádově na desetitisíce slov a přesnost rozpoznání, jak jsem již zmiňoval, činí 98 %. Zatím neumíme udělat systém, který by převedl obecnou řeč na text s uspokojivou přesností, přičemž uspokojivá přesnost je pro nás alespoň 95 %. Je třeba si uvědomit, že angličtina nebo němčina jsou z hlediska rozpoznání jednodušší jazyky než čeština. Testy, které jsme prováděli s obecným slovníkem čítajícím několik stovek tisíc slov, ukazují, že jsme nyní na úrovni 80 - 90 %, a to je málo. S takovým textem máte pak poměrně hodně práce a to by vás v používání systému odradilo. Nicméně velmi pilně pracujeme spolu s kolegy ze ZČU na vývoji a je jen otázkou času, kdy vám budeme moci přesnější systém nabídnout.

✳ **Za kolik?**

Ve zdravotnictví požadujeme desítky tisíc za licenci.

✳ **Pro typ firmy, jako je vaše, jsou alfovi a omegovi špičkoví zaměstnanci. Jak je získáváte?**

Naše firma působí v oblasti služeb a zaměstnanci jsou naším nejhodnotnějším aktivem. Proto k nim takto přistupujeme a to se týká i naboru. Nové lidi většinou získáváme na doporučení našich kolegů nebo zákazníků. Jsme ve spojení se personální firmou, která pro nás dělá screeningy uchazečů a každý nový zájemce o práci u nás projde jejím osobnostním screeningem. Dostaneme od ní informace o jeho osobnostním profilu (stresová odolnost, schopnosti vzdělávat se, vnímavosti k novinkám atd.) Máme vypracovaný model ideálního konzultanta, programátora, obchodníka a na zákla-

dě porovnání modelu s výsledky testu vážíme přijetí kandidáta. Není to samozřejmě jediné kritérium, ale na druhé straně pokud někoho vidíte 20 minut, těžko získáte objektivní názor. Tato metoda nám hodně pomáhá odhalit u kandidátů rizikové charakteristiky. Za celou dobu naší existence máme minimální fluktuační. Tento způsob přijímání zaměstnanců velice zaujal Národní hodnotitelskou komisi soutěže Manažer roku.

✳ **Proč nezavedlo Ministerstvo spravedlnosti Váš systém do všech soudů, když se ukázalo, že 20% úspora času spojeného s administrativou je jednoznačná?**

Nevim, kde se ten údaj o 20% úspore vzal. Faktem je, že nám působí problémy, protože některé soudy si to vysvětlily tak, že se zavedením tohoto systému bude Ministerstvo spravedlnosti nutit k propouštění. Tak to není. Soudy nyní procházejí poměrně hektickým vývojem a jeden projekt elektronizace a optimalizace stíhá druhý. Nedotaženost některých projektů klade zvýšené nároky na administrativní personál a místo toho, aby práce ubývalo, tak naopak přibývá. To je ale trochu jiné téma, které by vydalo na samostatný článek.

Naš projekt běžel minulý rok a byl iniciován zájmem Krajského soudu v Praze, který nám poskytl data a my jsme vytvořili specifický „soudní“ slovník. Ten jsme pak prostřednictvím ministerstva zapůjčili na další soudy, které projevíly zájem. Celkově bylo provedeno 80 instalací, všechny na náš náklad. Přijetí tohoto SW bylo různé. Setkali jsme se s nadšením i odmítnutím. Z reakcí je zřejmé, že systém je třeba dále vyvíjet a přizpůsobit potřebám soudců. Záměr minister-

stva, koupit tento systém nebyl z důvodu nedostatku prostředků realizován, a projekt tak ustrnul na mrtvém bodě. Myslím, že je to škoda.

✳ **Zakládal jste nedávno společnost. Šlo to již opravdu tak hladce, jak se pyšnila vláda, že vylepšila v tomto ohledu podmínky?**

Nahrála jste mi touto otázkou na smeč. Se založením společnosti jsem měl velké a podle mne zbytečné problémy. Na první pokus neprošlo její jméno z důvodu podobnosti s již existujícím. Takže jsem musel zadat jméno jiné. Nenapadlo mne, že tím nastane komplikovaný administrativní proces trvající několik měsíců. Kolega v cizině si podobnou firmu založil tak, že přes internet zaslal 150 dolarů a do týdne mu přišel výpis z obchodního rejstříku. U nás pořád přežívá administrativní přístup z doby Rakouska-Uherska. Na všechno musíte mít papír s mnoha razítky, vyplňovat zbytečné údaje, co kdyby někdo něco v budoucnu požadoval. Jen ať jsme dobře kryti před možnou kontrolou. Po těchto zkušenostech bych dnes koupil již založenou firmu.

✳ **Co s tím dělat?**

Můj známý korejský podnikatel si stěžoval na to, že si chtěl v Německu půjčit auto. Zatímco v Koreji podá kreditku a dostane auto během minuty, v Německu ale i u nás se pod deset minut nedostanete, a přitom je to úplně stejná služba. Korejci mají zákaznický přístup, mají zájem, aby vše co nejrychleji odbavili a půjčili co nejvíc aut. Je to střet kultur. My se stále jistíme. To platí

i u naší státní správy. Ale abych jen nekritizoval. Pan Langer presentoval velmi zásadní věc – Egona. Je to úžasná myšlenka. Za rohem máme kancelář městské části, kde všechno vyřídíme. Dřív jsme museli běhat pro výpisy na úřady a na soud. Kdyby se ještě propojily všechny registry ve státní správě mezi sebou, pak se přijde na to, že spousta úkonů je zbytečná a vymizí to samo sebou. Některé projekty, jako třeba elektronické schránky, běží nezávisle na politických stranách a věřím, že to nepůjde již jednoduše zastavit. Je to pozitivní věc.

✳ **Ještě bych se zeptala na Vaši činnost ohledně implementací SAPu.**

Jsem expertním partnerem společnosti ve vztahu k zákazníkům při zavádění systému SAP v různých sektorech hospodářství. Pro naše klienty jsme také tím, kdo kromě implementace systému SAP pomáhá řešit i všechny související problémy. Specializujeme se na *Rollout* projekty. Je to specifický způsob nasazení systému SAP v rámci nadnárodních společností. Projekt tohoto typu se realizuje na základě rozhodnutí mateřské společnosti. Cílem je dosáhnout unifikace nastavení zejména ve finanční oblasti, výkaznictví, případně také v oblasti logistiky. Projekt *rolloutu* systému SAP je nejčastěji prováděn týmem zahraničních odborníků, kteří mají velmi dobrou znalost nasazovaného řeše-

ní. Naše společnost v těchto projektech obvykle plní funkci odborného poradce. Řešíme i některé speciální projekty. Např. ČSOB a několika dalším firmám jsme pomáhali při konverzi slovenských korun (SK) na EURa. Datum pro zavedení měny EUR na Slovensku bylo stanoveno na 1. leden 2009 a do té doby bylo třeba provést řadu opatření. Jedním z nich bylo provést změnu firemní měny v informačních systémech.

✳ **Můžete uvést příklady firem, kterým jste aplikovali SAP?**

Pracujeme pro ČEZ, ČSOB, Kaufland, Kofolu, OKAY, Plzeňský Prazdroj, Univerzitu Tomáše Bati ve Zlíně, Vysoké Učení Technické v Brně, SZIF – Agrární platební agenturu, Glazuru, NKT Kladno a mnoho dalších.

✳ **Máte při takovém tempu ještě čas na koníčky?**

Propadl jsem golfu. Zabere hodně času a nutí vás k optimalizaci. Je ale krásné, že člověka přinutí vypnout a relaxovat několik hodin v příjemném prostředí. Doma mám kromě manželky dva syny. Jeden studuje gymnázium, druhý je ve třetí třídě a tak příliš času na nic dalšího nemám.

Pane podnikateli, děkuji za zajímavý rozhovor a přeji nejen Vám, ale především nám všem, abyste uvedl co nejdříve do chodu obecný překladač české řeči do počítače, já tento rozhovor nemusela pracně přepisovat, ale mohl by jít hned do tisku.

Snímky Fragmenty: Jiří Pancíř

Josef Novák: „Firma stojí a padá s úspěšností dovozu a vývozu“

GALERIE ÚSPĚŠNÝCH OSOBNOSTÍ

JIŘÍ PANCÍŘ

dených faktorů, je nezbytné výrobu trvale modernizovat, optimalizovat výrobní a nabídkový sortiment a současně vyhledávat nové zákazníky a těm nabízet nejlepší možný servis. Firma proto realizovala rozsáhlý investiční program do nejmodernějších a nejvýkonnějších technologií. Za posledních dvacet let investovala neuvěřitelných 1,9 miliardy korun, a to včetně investic do ekologie, pracovního prostředí a bezpečnosti práce. Jen za poslední dva roky 2007 – 2008 se investice přiblížily k 400 milionům korun a současně bylo dalších 250 milionů korun určeno na opravy a údržbu stávajících zařízení. Výkony a tržby firmy v důsledku toho vzrostly o 600 milionů korun, což je více než o 50 %. Tím, že prudce investujeme do nových technologických procesů, roste nejen produktivita práce, ale i poptávka po našem zboží. V roce 2008 jsme dosáhli historicky rekordních tržeb v úrovni 1,7 miliardy Kč, ze kterých přes 80 % směřovalo na vývoz do čtyř světadílů. V letošním roce Veba pravděpodobně překročí tržbami hranici 2 miliard Kč.

* **Extenzivní rozvoj firmy prostřednictvím investic a růstu výroby má však i svoje vážná rizika. Rozšiřování technologie vyvolává potřebu nových kvalifikovaných pracovníků, kterých byl na trhu nedostatek. Nebo se mýlím?**

Máte pravdu, že každý přírůstek výroby je vykoupěn dodatečnými náklady na přípravu infrastruktury, strojních investic, dodatečného materiálu, energií a personálních nákladů a že model extenzivního rozvoje firmy dlouhodobě neobstojí, není-li doplněn aktivací vnitřních zdrojů. Proto se obracíme ke kritickému hodnocení, jakým způsobem existující zdroje využívat, jak je přeskupovat a organizovat, aby pracovaly efektivně-

Již před více než 150 lety, v roce 1857, zahájila v malebném pohraničním městečku Broumově-Olivětině výrobu mechanická tkalcovna Benedicta Schrolla, od níž se odvíjela textilní tradice na celém Broumovsku. Současnou nositelkou této tradice je již 60 let významný evropský výrobce damašků, afrického brokátu a froté zboží, akciová společnost *Veba*. Přestože pro náš textilní průmysl byl vývoj v posledních letech nepříznivý kvůli prudkému dovozu levného asijského zboží i kvůli bezprecedentnímu zvyšování cen elektřiny, Veba jakoby se tyto nepříznivé podnikatelské změny netýkala. Trvale v ní rostou personální náklady, jen za poslední tři roky vzrostla průměrná mzda o 30 %. Jestliže v r. 1996 ve Vebě činila 7 457 Kč, pak v r. 2009 překročila 20 000 Kč, což je hodnota pro český textilní průmysl vysoce nadprůměrná. Veba prochází obdobím silného rozvoje a růstu, který výrazně kontrastuje se značně neutěše-

nou situací českého textilu jako celku. Firma má jasnou strategii rozvoje, ambiciózní plány dalšího růstu a na žebříčku velikosti a významu textilních výrobců se trvale propracovává vzhůru. V roce 2009 se stala naší čtvrtou největší českou textilkou a v celoevropském kontextu patří do osmé desítky. I proto byl její generální ředitel Ing. Josef Novák Národní hodnotitelskou komisí oceněn titulem „*Manažer odvětví výroby a zpracování textilu, oděvů a kůže ČR*“ za rok 2008 a umístil se navíc na čtvrtém místě mezi deseti nejúspěšnějšími manažery v soutěži „*TOP 10*“. Jak to dělá, že podnik, v jehož čele stojí již od roku 1992, tak prosperuje i v dobách, kdy dochází k trvalému zhoršování podnikatelských podmínek zejména pro silné vývozce, mezi které Veba patří, jsme si s ním povídali v sídle společnosti v Broumově:

Aby byl růst produktivity práce ve Vebě rychlejší než negativní vliv uve-

ji a přinášely vyšší zhodnocení. Musíme se koncentrovat na ty procesy, které maximalizují přidanou hodnotu a naopak utlumovat procesy, které na sebe vážou významné finanční zdroje aniž by je dostatečně zhodnocovaly.

✳ **Můžete to poněkud konkretizovat? Jaké jsou provozy s vyšší přidanou hodnotou a které naopak jsou pro podnik ztrátové?**

Významná přidaná hodnota vzniká při zpracování jednotlivých trhů v marketingových a prodejních aktivitách, při návrhu výrobku, jeho desěnu a užitných vlastností i při rozvíjení zákaznického servisu. Všechny tyto činnosti proto posilujeme. Klíčovým výrobním procesem je **upravování tkanin**, v jehož průběhu získávají řadu specifických vlastností – nemačkovost, nešpinivost, antibakteriální odolnost, nehořlavost a další specifické parametry. Důležitá je i schopnost upravovat tkaniny v co nejširší škále šířky od 80 cm do 300 cm. Úpravna je proto výrobní stupeň se specifickou technologií a *know-how*, který budeme i nadále intenzivně rozvíjet. Obdobně důležitými provozy jsou **žakárské tkalcovny**, kde vznikají tkaniny s unikátní konstrukcí a materiálovým složením, včetně originálních vytkaných desěnu a efektů. Tkalcovny vytvářejí komplexní substanci žakársky vzorované tkaniny, jejíž napodobení je velmi obtížné. Další modernizace tkalcoven je proto rovněž velmi aktuální. Naopak příkladem intenzifikace se stalo **zastavení přádelen** a nahrazení vlastní výroby přízí jejich dovozem. Přádelny jsou totiž velkými spotřebiteli elektrické energie a prudké zvyšování

cen elektřiny o desítky procent bylo jejich handicapem. Za posledních šest let navíc klesl dolar o polovinu své hodnoty, což znamená, že v korunovém vyjádření dramaticky poklesly ceny přízí nakupovaných z dovozu. A protože technologie výroby bavlnářských přízí jsou všeobecně známé, nejsou rozhodující pro tvorbu individuální hodnoty finálního produktu.

✳ **Takže i úspěšná Veba bude propouštět přádelny?**

Většinou z přibližně dvou set pracovníků přádelen jsme nabídli rekvalifikaci a práci v jiných provozech. I když předání nepochybně bylo významnou součástí textilní tradice Broumovska, je nezbytné adekvátně reagovat na změny podnikatelského prostředí v zájmu zachování a dalšího rozvíjení této tradice jako celku. Musíme se soustředit na rozvíjení těch činností, ve kterých jsme si vypracovali výhody oproti konkurenci. Doplnili jsme proto do svého programu výrobu luxusního froté včetně županů, damaškových ubrusů pro slavnostní příležitosti, ložních damaškových souprav nabízejících příjemný omak a elegantní vzhled, žakárských košilovin a v neposlední řadě tzv. afrického brokátu. Rozhodnutí o útlumu přádelen se tak stalo známkou síly, nikoliv slabosti Veby.

✳ **Proč právě africký brokát místo například véby neboli pravého kanafasu, podle něhož nese VEBA název?**

Protože africké trhy jsou pro nás velice významnou destinací. Vlastní vývoj, neustálé zdokonalování, originální kolekce vedou ke stále se zvyšující oblíbenosti afrického brokátu jako oděvního materiálu na tradičních i nových afrických trzích. **Přestože se naše výroba afrických brokátů v období let 2006 - 2008 více než zdvojnásobila, rostla poptávka a požadavky našich zákazníků ještě rychleji.**

Mimo vlastních kapacit pro nás vyrábějí v kooperaci další české textilní firmy Hedva, Incot, Mileta a další. Je zřejmé, že orientací na Afriku čelíme nové situaci a novým výzvám.

✳ **Kandidatura do soutěže Manažer roku byla podána prostřednictvím Asociace textilního, oděvního a kožedělného průmyslu (ATOK), jejímž jste prezidentem. Co ji k tomu vedlo?**

Já nejsem prvoplánově soutěživý typ a jsem si vědom, že platí, *Každá sláva*

polní tráva“. Znam z minulosti manažery z vysokých umístění v nejrůznějších soutěžích jejichž hvězdy už nezáří. Minulé úspěchy nejsou totiž zárukou úspěchů budoucích. Vím také, že dobří manažeři se v současné době rozhodně neloví v rybníku textilu. Chtěl jsem je svou nominací povzbudit k další práci. Má kandidatura vznikla také proto, že jsme chtěli více zveřejnit úspěch a rozvoj Veby, která právě v letošním roce slaví své 60. výročí. Proto jsem si díky výše uvedeným okolnostem řekl, že to zkusím. A dopadlo to dobře.

✳ **Jste ve funkci již 17 let. Můžete proto hodnotit rozvoj podniku ze zpětného pohledu. Jak se liší současná situace v textilním průmyslu oproti té z devadesátých let? Je opravdu příchod levného zboží z Číny pro textilky smrtící?**

Textil z Asie je drtivou konkurencí, ale smrtící být nemusí. Museli jsme se ale této konkurenci přizpůsobit zřetelnou orientací na horní segment trhu. Nemohli jsme být laciní, ale museli jsme začít konkurovat luxusním produktem a rychlým dodavatelským servisem. Využili jsme toho, co pro nás ve Vebě vytvořily předešlé generace. Především žakárské technologie neboli vzorování látek přímo ve tkanině. Číňané se svými levnými alternativami za námi dnes nemohou. Před nimi stále vedeme o dvě - tři koňské délky. I když je nesmíme podceňovat a musíme si být stále vědomi, že jsou velmi schopní a dělají rychlé pokroky. Pokud se specializují na masový trh a levné zboží, nejsou pro nás fatální konkurencí.

✳ **Co bylo zlomové pro současný úspěch Veby?**

Myslím, že to bylo i to, že se oprostila od závislosti na Centrotexu a naučila se samostatně obchodovat a vyvážet. To mne naplňuje uspokojením, neboť s úspěšností dovozu a vývozu firma stojí a padá. Centrotex prodával velkým obchodníkům, ne cílovým zákazníkům. Nastávalo tudíž dělení marže a nebyly k dispozici informace z trhů. My jsme tyto velkoobchodníky postupně přeskočili. V Evropě to bylo snazší, v USA komplikovanější a superkomplikované to bylo v západní Africe, která je pro nás klíčová. Mluví se tam francouzsky, je tam jiné náboženství a tedy i kultura a morálka. Získat tam důvěru a opravdový zájem

spolehlivých partnerů je dlouhá a namáhavá cesta.

✱ **Jak Vám tyto africké státy splácejí dodávky?**

Budete se divit, ale lépe než evropští zákazníci. Islám zná výrazně pojem čest a dobrá pověst. Naši partneři si ne nechají nečestným jednáním, jak říkají, poplivat obličej. Obchod je tedy založen na důvěře. Platí dané slovo. Když zavolají, že posílají peníze, dáme většinou zakázku do výroby. Patnáct let s nimi dělám a vím, že svou tvář nebudou riskovat pro nezaplacení zboží. Evropan si pod pojmem Afrika normálně představí jen bídu, ale právě v rozvojových zemích je i velká kumulace bohatství. A my jsme dodavatelé pro bohatou klientelu. Číňané pro tu chudší. Evropský bavlněný brokát umějí vyrobit kromě nás jen tři evropští producenti z Rakouska a Německa. Pouze ti jsou pro nás přímí konkurenti. A protože Afrika je obrovský trh, máme zatím každý dost klientů, kteří vědí, že za zboží musí zaplatit včas.

✱ **Co bylo pro Vás nejobtížnějším obdobím?**

Samozřejmě že jsme, tak jako každý podnik, prošli řadou těžkých okamžiků. Hned po revoluci probíhaly restituce. Měli jsme štěstí, že Broumov leží v Sudetech, kde restituční ruka nedosahovala před rok 1948. Firma si tak dokázala udržet integritu. V kupónové priva-

tizaci nás získal do vlastnického portfolia Centrotex. Neuměl ale skupinu firem uřídit a zhavaroval. Jeho podíl na Vebě připadnul jako zástava do IPB a poté do společnosti PYRR, která dodnes vlastní 50 % Veby. Ta se v roce 2000 ocitla v konkurzu. Máme proto velkou starost, jak celá tato vleklá kauza skončí. Každá banka se ptá po vlastnické struktuře a poloviční vlastník v konkurzu je pro firmu veliké riziko. Nepamatuji nikoho, kdo by se stejně dlouho trápil s privatizací a nejistým vlastníkem. Nicméně pracujeme dál. Nastoupili jsme cestu hluboké restrukturalizace a modernizace zaměřené na výkonnost a efektivnost. Za dvacet let se snížil počet pracovníků z 3 208 na předpokládaných 1 280 letos (tzn. o 60 %) při současném vzestupu tržeb na více než dvojnásobek. Nejstrměji rosteme v posledních letech 2006 – 2009.

✱ **Pochvaloval jste si, že jste měli při restitucích výhodu, že jste v Sudetech. Nemáte nyní naopak strach, že se po schválení Lisabonské smlouvy o podnik přihlásí rodina Schrollova?**

Nejsem naivní a zbrkle proevropský, ale nemyslím si, že Lisabonská smlouva vyvolá tyto procesy. Její schválení je podle mne věcí pragmatismu. Když se proces zadrhne, způsobí to uvnitř EU větší komplikace, než když ji politici přijmou.

✱ **Obrátme list. Jak jste se stal ředitelem Veby?**

Po vystudování zahraničního obchodu na pražské VŠE jsem se v roce 1978 vrátil domů do Broumova, kde jsem měl rodinu i vážnou známost. Nastoupil jsem do obchodního oddělení ve Vebě. Protože první generace dosídlenců odcházela v té době do důchodu, stal jsem se šéfem odbytu a pak výrobně obchodním náměstkem a ředitelem divize damašků.

V roce 1992 odešel můj předchůdce a já jsem byl jmenován generálním ředitelem. V Broumově jsem se oženil, mám dvě dnes již dospělé děti. Dcera vystudovala finanční řízení v Holandsku a Anglii a žije v Madridu. Syn je muzikant – frontman skupiny Masterpiece. Protože hodně cestuji, nechci žít v Praze, ale užívám si krás Broumovska.

✱ **Jaká je Vaše vize do budoucna?**

Pokračovat v orientaci na africké trhy, protože je to hodně specifický byznys, který nepřitahuje tolik konkurentů. Výroba může obecně růst jen do jisté míry. Chtěl bych proto koncentrovat know-how směrem k servisu a marketingu. Prostě posílit obchod a marketing proti výrobě. Tam bude v budoucnu těžší. Firmy se totiž neliší jen tím, co vyrábějí a prodávají, ale především tím, jak to dělají, a nejvíce tím, jak jsou vnitřně zorganizovány, kolik mají inovátorů, zlepšovatelů, pracovníků ochotných se učit, přicházet s návrhy na změny. Vítězí ty firmy, ve kterých jejich pracovníci touží po vítězství, a pro toto vítězství se osobně angažují. Velmi si přeji, aby se Veba takovou firmou stala. Vnější okolnosti jsou nám zatím nakloněny. Záleží tedy jen na nás.

✱ **Jste prezidentem sdružení ATOK s velkou různorodostí textilních a oděvních firem. Je jednoduché najít průnik?**

ATOK má bohaté aktivity, ze kterých si členové mohou vybírat. Zprostředkováváme členům čerpání zdrojů z evropských fondů. Vyjednáváme vyšší kolektivní smlouvy s odborářskou centrálou. Členství v ATOK dává každému výrobcí v textilním a oděvním odvětví šanci ovlivnit prostředí, ve kterém podniká. Důvodem naší existence je to, že se NIKDO nepostará o NAŠE věci, pokud se o ně nepostaráme my SAMI. ATOK podporuje a organizuje aktivity posilující konkurenceschopnost textilního a oděvního odvětví, a hájí zájmy svých členů ve vztahu ke státním, nestátním i podnikatelským subjektům v ČR, EU a zahraničí. Rozvíjí zejména ty činnosti, které jeho členové nemohou dobře vykonávat samostatně nebo je pro ně jejich vykonávání samostatně méně efektivní.

Pane generální řediteli, děkuji za rozhovor.

Snímky Fragmenty: Jiří Pancíř

Big Band Košvanec Jazz Orchestra ve Španělském sále Pražského hradu

MICHAL HASLINGER

Prezident republiky Václav Klaus zahájil ve Španělském sále Pražského hradu 51. koncert z cyklu „Jazz na Hradě“, který založil a pravidelně jej moderuje. Fanoušci jazzu, kteří koncert navštívili, mohli tentokrát sledovat vystoupení „Big Bandu Košvanec Jazz Orchestra“. Soubor je sestavený se špičkových hudebníků, jako je kontrabasista Jiří Mráz, bubeník Martin Šulc, anglický tenorsaxofonista Osian Roberts či americký klavírista Howard O'Brian. Svatopluka Košvanec tak uslyšeli přítomní v čele souboru zkušených hudebníků různých generací přicházejících z různých prostředí – snad jako malé svědectví o přetrvávající schopnosti jazzu spojovat rozdílné.

Svatopluk Košvanec (1936), který Big Band Košvanec Jazz Orchestra vede, patří po desetiletí k nejvýznamnějším osobnostem českého moderního jazzu. Od roku 1959 byl vedoucím sólistou Jazz Comba Ústí nad Labem a o více než deset let později členem Laco Décziho Jazz Celuly nebo Jazzového orchestru Československého rozhlasu (JOČR). Jak známo, v těchto dobách vládnoucí komunističtí představitelé považovali jazz za buržoazní pahudbu a jeho představitelům příliš nepřáli. Pan Košvanec dojížděl na zkoušky i na koncerty z Ústí do Prahy na motocyklu. Při zahraničních vystoupeních JOČR si ale brzy získal pověst jednoho z nejlepších evropských trombonistů, a tak není divu, že ho roku 1987 Gerry Mulligan pozval do svého mezinárodního orchestru na festivalu v San Remu. Působil pak především v Americe a v Anglii, kde si získal pověst jednoho z nejvýraznějších sólistů. V Košvancově profesní kariéře lze nalézt mnoho zajímavých momentů počínaje řadou vystoupení v různých evrop-

Po skončení koncertu přišel pan prezident umělcům upřímně poděkovat

A ještě na památku foto s rodinou pana Košvance

Václav Klaus byl tentokrát mimořádně nadšen

ských metropolích na prestižních jazzových festivalech přes více než desetiletou spolupráci s Lacem Deczim a jeho souborem Jazz Cellula v osmdesátých letech až po vystoupení v nádherném slavnostním prostředí Španělského sálu Pražského hradu v rámci koncertního cyklu „Jazz na Hradě“.

Bubeník naší špičkové skupiny Naima z osmdesátých let a v devadesátých letech spoluvedoucí pražského jazz klubu U Malého Glenu Martin Šulc (1961) usoudil, že tento náš špičkový umělec by se měl postavit do če-

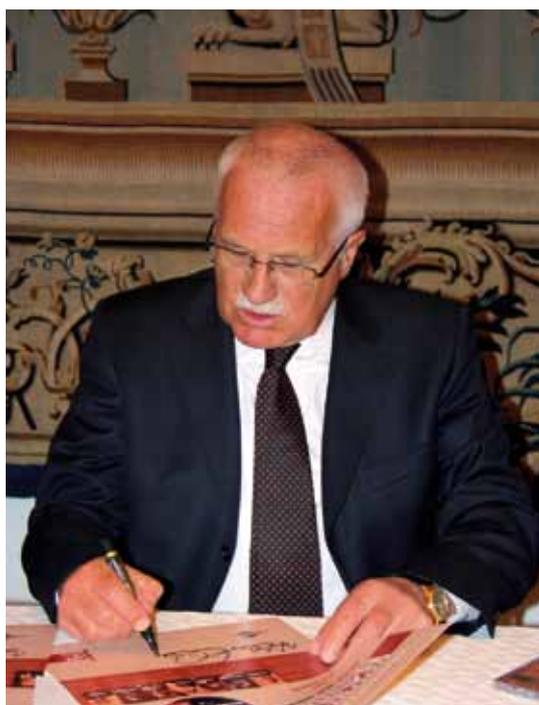
la mezinárodního big bandu a obrátil se na Osiana Robertse, s nímž sestavil česko-anglický big band. Vedle Robertsových kolegů z Anglie v něm hráli čeští dechaři vyzrálí už v době, kdy nebylo tak snadné představit se na veřejnosti v čele vlastního souboru. Z této sestavy svým věkem i zkušenostmi poněkud vybočuje americký pianista Hod O'Brien. Je to Košvancův vrstevník na rozdíl od o 40 let mladšího Robertse. Díky americkému prostředí, v němž vyrůstal, už roku 1957 nahraoval v New Yorku s Artem Farmerem

vlastním jménem. K dalším členům big bandu patří basista George Mraz, ročník 1944, člen význačného světového big bandu sedmdesátých let, který vedli Mel Lewis a Thad Jones. Mráz byl příslušník generace, která z Československa odešla po sovětské okupaci roku 1968. Z těchto hvězdných hudebníků vznikl „Svatopluk Košvanec & Osian Roberts/Martin Šulc Jazz Orchestra featuring George Mraz & Hod O'Brien“, který v rámci Jazzu na Hradě vystoupil pod zjednodušeným názvem „Košvanec Jazz Orchestra“. *Snímky Markéta Kobrsková*

a Donaldem Byrdem, o něco později hrál třeba se Zoot Simsem nebo Stanem Getzem. Naproti tomu prvním Košvancovým albům pomohlo až v roce 1997 nové jazzové vydavatelství Cube Metier. Když totiž zakladatel této česko-anglické firmy při své první polistopadové cestě do Prahy požádal Košvance o jeho nejnovější elpíčko, zjistil, že žádné neexistuje a že je tedy musí vydat sám. Po své dovršené sedmdesátce měl tak Košvanec na svém kontě dvě kvartetní CD pod

Prezident republiky v roli moderátora koncertu doporučuje přítomným Košvancovo CD

Pan prezident se podepsal slavnému umělci na plakát věnovaný tomuto koncertu

Nevím, jak vy, ale já z opice nepocházím. Vím to tak jistě, jakože je živý Bůh nade mnou!

PETR HÁJEK VICEKANCLÉŘ A PORADCE PREZIDENTA REPUBLIKY

Slova v nadpisu uvádím jako premisu, neboť si myslím, že je správné dát bez zastírání jasně najevo, jakým směrem můj článek míří. Svě tvrzení podložím absolutním důkazem, který je ze své podstaty nevyvratitelný. Jsem si vědom, že navzdory tomu s mým závěrem někteří nebudou souhlasit a pokusí se proti němu argumentovat důkazy nekonečně slabší síly. Před nějakými dvěma sty lety by se nic takového nestalo. Pokusil jsem se vysvětlit, že právě v tom spatřuji velkou část problému současného lidského bloudění, ne-li přímo jeho deskripci. Uplynulo dvě stě let od narození významného vědce a současně sto padesát let od vydání jeho základního díla „*O původu druhů*“, kterým, jak se mnozí domnívají, byl změněn svět. Karel Marx by dodal – poté, co čas opouští trh.

Darwinismus se stal akademickým kladivem proti křesťanské civilizaci

Nezmiňuji kontroverzního sociálního vizionáře v této souvislosti náhodou. Hnutí, která svým dílem oba vědci a reformátoři přivedli na svět – darwinismus a marxismus – mají totiž mnoho společného. Nejen dobou, ve které tato údajně pokroková hnutí vznikla, ale především filosofickou a společenskou bází, na které se dodnes pohybují, i cílem, který sledují. V neposlední řadě pak rovněž metodami, kterými jejich protagonisté své radikální ideologie ve společnosti prosazují, či přesněji řečeno již prosadili, a nyní je v bojových formacích brání ve snaze udržet v našem civilizačním okruhu ničivé paradigma, na jehož vzniku se zásadně podíleli. Nikoli náhodou v něm pramenily totalitní režimy dvacátého století, zvláště pak ten sovětský, jehož místní verzi mnohým z nás bylo dáno čtyři desetiletí nedobrovolně sdílet.

Navzdory zhroutení sovětského systému však ideový fundament nezmišel. Je tu s námi a jeho jedovatý pramen napájí nová, respektive do moderních karosérií metamorfovaná hnutí poháněná puvodním motorem. I ten je ovšem modernizovaný a vylepšený, doplněný o různé sofistikované pomůcky, především o mediální turbodmychadlo, jehož mystifikační síla, umocněná technologickými možnostmi, jsou nejdůležitější zbraní dnešních evolucionistických revolucionářů. Ti již obsadili řídicí centra prakticky všech hlavních společenských a přírodovědných oborů, od ekonomie přes medicínu až k ekologii či klimatologii, abych jmenoval alespoň ty momentálně z nejpoužívanějších.

Jeich nejnovějším politickým hitem je rapový popěvek „*Yes, we can!*“ ve skutečnosti nic jiného, než nová karoserie již poněkud výběhové série nákladáku „*Ó zazni písni vznešená, o práci, která vrozená, přičinou lidstva jest!*“ V Písni práce, hymně sociálních dobrodruhů, je ještě zjevné – „*Óda na radost*“ je přesně ze stejného ideového kadlubu – co je v hymnách současných euroamerických sociálních revolucionářů tudně zakryto: V jejich pozadí vlaje prapor takzvaného vědeckého darwinismu jako symbol počátku dlouhé cesty do tmy, v níž dnes naše civilizace stále bezmocněji tápe.

Darwin a darwinismus jsou dvě zcela odlišné kategorie

Nebohý Charles Darwin s tím vším má pochopitelně jen velmi málo společného. Otec zakladatel novověkého evolu-

cionismu nemohl ani v nejtemnějším snu tušit, že právě jeho jméno – především jeho jméno – bude jako znak a symbol levičáckými darwinisty využito a zneužito a stane se akademickým kladivem proti křesťanské civilizaci, již marxisté kompletně přiloží na krk svůj zahnutý nůž – srp. Darwin a darwinismus jsou dvě zcela odlišné kategorie, které nespojuje vůbec nic kromě podobného zvuku, který při vyslovování těchto slov vydáváme. Jsou stejně tak protikladné jako pojmy evoluce a revoluce, stejně mystifikačně zaměňované a znejasňované, až jedno může nahradit druhé, respektive se stát vzájemně synonymem.

Darwin byl úctyhodný pozorovatel přírody, vědec, který ve vsí počestnosti podlehl, jak se stalo mnohým před ním i po něm, iluzi Objevu. Jeho doba v tehdy moderním mechanistickém antropocentrickém pohledu na svět právě opět nosila pod srdcem vyvíjející se plod nikterak nového paradigmatu Všemocného Člověka. To tady už předtím samozřejmě mnohokrát bylo. Neúspěšná výstavba Babylónské věže byla tímtež problémem stejně jako řada podobných událostí,

o nichž informuje Starý zákon. Všechny dopadly stejným krachem. Ale po nějaké době člověk opět zapomněl na tragédie, které způsobil, oklepal se a zkusil znovu a znovu stát se Bohem a ovládnout svět, jenž mu byl propůjčen.

Entou řadu tohoto stereotypního seriálu právě žijeme. Započala Descartesem a jeho populárním bonmotem, že o všem lze pochybovat – kromě tohoto tvrzení ovšem. Darwin, který k němu napsal oskarový díl „*O původu druhů*“, sám však ještě ani zdaleka o všem nepochyboval. **Stejně jako Descartes neměl Darwin především nejmenší pochybnost o jsoucnosti Boží.** Proto Darwina také ani nenapadlo, že by člověk mohl vzniknout jinak než stvořitelem aktem Božím. Na rozdíl od darwinistů všeho druhu, pohlaví, rasy či vyznání. Darwinistická ideologie nezná hranic. Darwin je ještě znal. Ve svém základním díle proto všehovšudy uvazuje, že „*život mohl být původně vdechnut Stvořitelem do několika forem či pouze do jedné.*“ Nicméně omámen vědeckou pýchou projevující se pravidelně riskantním hřezáním do pozemského obrazu Jablka poznání, se jako mnozí před ním a po něm domníval, že sestrojil dílčí Teorii Všeho. A když pohlédl na své dílo, uviděl, že všechno, co učinil, jest velmi dobré. A byl večer a bylo jitro, den šestý.

Nejinak to od té doby líčí a jako dogma fixují vědecká kněžstva ateistického náboženství. Jenže ani tak to nebylo. Darwin sám byl v průběhu let postaven před řadu problémů, s nimiž se jeho teorie neuměla vyrovnat – a neumí dodnes, dodávám – což v dalších vydáních *O původu druhů* či jiných svých děl poctivě připouštěl. Nikoli darwinismus. Ten dodnes slepě a hlouše opakuje četné nesmysly a exaktní důkazy překonané evolucionistické mantry, jako nedotknutelná tabu. Darwinismu nejde totiž primárně o vědecká zjištění, jak klamně tvrdí, ale o ideologii, jejíž cíle jsou úplně jiné než jen vědecké – ať již teologické či pozitivistické – poznávání světa a jeho zákonitostí.

Tato mystifikace, v níž dávno nejde o Darwina a jeho teorii, probíhá již bezmála sto padesát let. Nejpозději od roku 1864, kdy T. H. Huxley použil poprvé termín „*darwinismus*“, je tato ideologie instalována do mozků stále většího počtu lidí od kolébky až do hrobu. Děje se tak s mylnou darwinistickou vírou, že stálým opakováním nepravd za současného odříznutí jiných informačních zdrojů dojde

k mutacím DNA a konečně poprvé vznikne vytoužený nový druh: Člověk, pokládající sám sebe za výsledek náhodného evolučního procesu. Člověk, jehož existenční a mravní obzor je omezen pozemskou „*zárodečnou polévkou*“, onou vlažnou louží, v níž život údajně vznikl a v níž také skončí, neboť předtím, ani potom nic nebylo a nebude. Člověk snadno ovladatelný, protože v oné zárodečné polévce se rozhodně žádné vyšší principy nelouhovaly, takže veškeré absolutní maximy lidského jednání jsou pouze nadstavbovým luxusem relativistické společenské organizace. Jaká má být její ideální, či optimální podoba nám včas řeknou majitelé přísně racionalistických pravd – materialističtí vědci a politici. Řečeno s excelentním teologickým myslitelem Michaiilem Fjodorovičem Dostojevským: „*Není-li Bůh, je dovoleno vše.*“

Toto zčásti implicitní a zčásti explicitní spiknutí máme ostatně příležitost pozorovat ve „*zmutované podobě*“ denně v médiích takřka v přímém přenosu. V opakovaných experimentech s lidskou individualitou a svobodou nešlo a nejde o nic jiného, než odtržením člověka od svých přirozených kořenů získat „*lidský materiál*“ pro sociální manipulaci. A mnozí skuteční vědci v této hře dnes nevědomky hrají, řečeno Leninovým slovníkem, roli „*užitečných idiotů*“.

Podstata Darwinovy teorie

Podstata Darwinovy teorie – i když je sporné dokonce i to, zda můžeme v pravém smyslu hovořit o teorii – je proto dnes všeobecně známá a lze ji shrnout zhruba do trojdílné premisy:

1) Všechny živé organismy jsou modifikovány potomci jednoho společného předka.

2) Základním mechanismem modifikace je přírodní výběr fungující na principu akumulace náhodných odchylek.

3) Neřízené procesy stačí k vysvětlení všech vlastností živých organismů.

Argumenty popírající darwinismus

Není zde samozřejmě čas a tedy ani prostor k věcné hluboké kritice tohoto bludu, který za sto padesát let své existence vyprodukoval ke své verifikaci jak celé systémy podbludů, tak i jednotlivé vědomé podvrhy, podvody, které pak zafixoval jako nezvratné pravdy. Existuje o tom rozsáhlá literatura „*popíračů*“, kteří bod za bodem dokonce uvnitř daného vědec-

kého paradigmatu dokazují opak. Jen jejich práce téměř nikde neuvídnou, v novinách ani odborných časopisech se o nich prakticky nedočtete, jejich vědecká zjištění a exaktní důkazy jsou ignorovány a oni sami často pronásledováni – nejen odborně a kariéerně, ale, především v dnešní Americe, také existenčně. Z tisíců argumentů proto jen letmo a s vědomím, že na samé hranici únosného zjednodušení zmíním spíše pro ilustraci alespoň tři takřkajíc z nejpůvodnějších:

I. Princip nezjednodušitelné složitosti

Evolucionistická teorie se například od počátku neuměla vyrovnat s takzvaným „*Principem nezjednodušitelné složitosti*“. V *Původu druhů* o něm sám Charles Darwin poznamenal: „*Kdyby se ukázalo, že existuje jakýkoli složitý orgán, který by nemohl být vytvořen početnými a postupnými malými modifikacemi, moje teorie by šla úplně ke dnu.*“ Takový orgán je například oko, které, jak Darwin připouštěl, pro něj představovalo vážný problém. Pozdější rozvoj biochemie jeho obavu potvrdil: Nejen na anatomické úrovni, ale především v biochemických procesech, jež jsou vlastní podstatou vidění, musel být tento orgán od počátku kompletní, neboli nemohl se vyvinout z jednoduššího ke složitějšímu. Prostě oko, aniž bych se pouštěl do složitějšího výkladu – oko v jakékoli verzi – zde jako orgán vidění muselo být od počátku a kompletně hotové. Kdyby se moderních biochemických závěrů Darwin dožil, už jen na tom by musel svou teorii „*poslat ke dnu*“, jak říkal. Co by platilo pro Darwina však samozřejmě neplatí pro darwinisty.

II. paměť evoluce - podvrh v biologii

Přesvědčivou a vlastně půvabnou ukázkou skutečného podvrhu, jenž stojí odedávna na přední příčce takzvaných důkazů o vývoji druhů z jediného společného předka, jsou raná vývojová stádia různých obratlovců. Naprostá většina lidí se stále ještě mylně domnívá, že dítě během svého vývoje v matčině těle prochází jakousi „*pamětí evoluce*“, že počínaje rýhováním vajíčka je postupně podobno rybě, pak obojživelníku, plazu a ptáku – až konečně se z něj stane člověk.

I Darwin podlehl této mystifikaci, která byla původně postavena na záměrném evolucionistickém překroucení takzvaného von Baerova zákona, jemuž dodal přesvědčivou obrazovou – dnes by-

chom řekli televizní – „*verifikaci*“ v šedesátých letech devatenáctého století německý kreslíř Ernst Haeckel. Tento přesvědčený darwinista nakreslil notoricky známé obrázky vývojových stádií lidského embrya, které si prostě z lásky k evolucionismu vymyslel či přizpůsobil, ale které byly od té doby nicméně přetištěny do stamiliónů učebnic biologie. Až v roce 1997 se o jeho mystifikaci ve váženém vědeckém časopise *Science* odvážil Michael Richardson potichu špitnout: „*Zdá se, že se z toho vyklubal jeden z největších podvrhů v biologii.*“

III. Kambrická exploze

Do třetice připomenu ještě alespoň takzvanou Kambrickou explozi, která popřela samotný princip slavného Darwinova *Stromu života*, který máme většinově také nesmazatelně vypálený do paměti. Nejde totiž o nic menšího než „*speciáci*“, jádro celé teorie, postupný vývojový přechod jednoho druhu do jiného, vyššího. Fosilní nálezy z geologického období zvaného kambrium prokázaly něco pro darwinisty šokujícího. Jakoby zničehonic se na počátku kambria na scéně světa objevila většina hlavních živočišných kmenů – a v jejich rámci i mnohé hlavní třídy – náhle a společně a již dokonale vytvořené. Dnes se tomuto období nepřesně říká *biologický Velký třesk*. Fakt je, že i Darwinem tyto fosilní nálezy otráslly, takže byl nucen prohlásit: „*Jde o vážný problém, který v současnosti neumíme vysvětlit. Může jít skutečně o platný argument proti mým názorům.*“

Navzdory tomu, že stále další a další objevy dokládají i na mikrobiologické úrovni, že kambrická exploze byla ještě rychlejší a rozsáhlejší, než se zprvu zdálo, darwinisté ji samozřejmě bagatelizují, anebo nejlépe zcela ignorují. Nelze se jim ani moc divit. Pokud by se jí s vědeckou nezaujatostí zabývali, přivedlo by je to zjednodušeně k tomu, že slavný *Strom života* by nakonec asi museli obrátit. Neboť rozčlenění na živočišné kmeny, o němž Darwin předpověděl, že mělo probíhat jako poslední, se podle důkazů ve fosilních nálezech objevilo jako první. Prostě místo aby teoretická evoluce probíhala pěkně odspoda nahoru, rozvíjela se nanejdvůh opačně, odshora dolů. Kambrická exploze je tak jedním z mnoha přesvědčivých důkazů, že vývoj druhů podle Darwinovy evoluční teorie se nikdy

nekonal. Vážené dámy a pánové, nepocházíme z opice.

Bylo by možné uvádět nespočetné další a další více či méně zábavné příklady a důkazy, které z Darwinovy teorie již před delší dobou učinily toliko poučný pomník vědeckého zbloudění. To ještě neznamená, že řada biologových metodických pozorování a z nich plynoucích zjištění není z různých hledisek cenná. Nebýt ideologie darwinismu a darwinistů připomínali bychom si dnes výročí úctyhodného vědce, podobně jako si občas s úctou ale kriticky připomínáme třeba odkaz Izáka Newtona. A tak to nepochybně půjde stále po spirále dále, ad infinitum. Schopnosti a možnosti lidského poznání jsou nepochybně obrovské, ale současně smysluplně omezené, a z definice proto zůstanou vždy jen velmi relativní

Prastará pravda

Jedinou správnou metodou je racionální pokora před jevy a zákonitostmi, které možnosti a schopnosti člověka dalece převyšují. Kdybychom byli evolučně poučitelni, museli bychom rázně odmítnout třeba genetické inženýrství. Tato nebezpečná a slepá cesta, přímá linie pokoušení v darwinistickém paradigmatu – snaha štourat se diletantsky Pánu Bohu v kuchyni Stvoření, by pro nás byla jen dalším výstražným znamením, že se opět riskantně a záškodnický snažíme vystoupat k nebesům po stupních aktuální kopie Babylónské věže. Její vratké základy před sto padesáti lety z významné části začali hloubit právě darwinisté.

Ve starém klasickém americkém filmu o takzvaném „*Opičím procesu*“ natočeném podle skutečné události, nabízí v závěrečné scéně tolerantní a smířlivé řešení darwinistického problému zapomenutelný Spencer Tracy. Je zde v roli obhájce, který čelí federálnímu soudci. Ten má rozhodnout, zda učitel, jenž o své vůli vyučuje na veřejné škole bludnou Darwinovu teorii, se tím provinil proti zákonu. Je to film o době, kdy ještě v Americe nebylo protizákonné učit o původu člověka Stvořitelem aktem Božím. Dnes, po krátkém intermezzu, způsobeném sice slabým ale aspoň vůbec nějakým odporem prezidenta George W. Bushe, probíhají v obamov-

ských Spojených státech již opět naplno velmi nefilmové procesy, které naopak vyučování jiné než darwinistické evoluční teorie ve veřejných školách pod trestem zakazují. I v kolébce moderní demokracie jsou darwinisté již tak silní, že umějí, mohou a smějí prosadit, aby se děti o původu člověka v Bohu – třeba jen jako přípustné možnosti – vůbec ve škole nesměly dovědět. *Yes, we can!* De javu z mého vlastního dětství v komunistickém Československu.

V *Opičím procesu* učitel prohraje, i když fakticky zvítězí. Soudce, hluboce věřící tolerantní muž, ho pouze formálně odsoudí k jednomu dolaru pokuty. Symbolizuje člověka, který byl ještě oddaný původní ideji demokracie, že vůdčím principem, z něhož se všechno ostatní odvíjí, je princip lidské svobody a názorové plurality. A tak, zatímco darwinisté slaví vítězství, které se stane trampolínou jejich budoucího tažení za ovládnutím lidské duše, Spencer Tracy se naposledy vrátí do opuštěné soudní síně. Je tu ticho, které ostře kontrastuje s vrávou venku.

Na soudcovském stole leží dvě knihy, o které se tady několik týdnů dramaticky a vášnivě bojovalo. Bible a Darwin. Soudce uchopí Bibli a odchází. Po několika krocích se však zastaví, vrátí se, vezme Darwina, položí si ho symbolicky na svou Bibli, a teprve potom s oběma knihami definitivně odejde ze scény. Ze scény mizejícího světa, v němž svobodný člověk, aniž by se vystavil v lepším případě jen nebezpečí dehonestujícího posměchu, ještě mohl s jistotou srdce prohlásit: „*Nevím, jak vy, ale já z opice nepocházím. Jakože je nade mnou živý Bůh!*“

Snímky Fragmenty: Jiří Pancíř, mezititulky redakce

Zemřel náš národní symbol, ale neodešel

FRAGMENTY Z KULTURY

IVANA HASLINGEROVÁ

Den 30. květen 2009 se stal snad pro všechny občany u nás dnem smutku. Na Floridě zemřel ve věku 77 let (*2. července 1932) na zápal plic a selhání srdce národní symbol našeho národa, umělec, který reprezentoval naši zem vždy tak, že by si z něj mnozí naši politici měli vzít vzor, Waldemar Matuška. O jeho vlastenectví a vztahu k rodné zemi hovoří snad nejlépe to, že si přál být pochován doma, tedy v ČR. Toto jeho poslední přání se mu splnilo a po rozloučení na pražském Žofíně 18. června, kam se za ním sjeli spontánně takové zástupy lidí z celé republiky, že se na mnohé z nich v pozdních nočních hodinách ani nedostalo, byl uložen 19. června k věčnému odpočinku na památném pražském Vyšehradě, poblíž svého

idolu, Vlasty Buriana. O tom, jak bude pohřb probíhat, rozhodla jeho truchlící žena Olinka. Věděla, jak si velice vážil svých fanoušků, a proto jim dopřála, aby se s ním mohli ještě naposled rozloučit.

O pohřbu Waldemara Matušky se napsalo mnohé, připomínaly se při té příležitosti nejrůznější jeho vystoupení a jeho nádherné písně. A protože to byl symbol nezkrotného života, nezníčitelné energie, která přecházela na koncertech na jeho posluchače, měli bychom si ho uchovat v paměti jako stále živého krásného a zásadového chlapa. Proto nebudu psát o jeho konci, ale pokusím se ho připomenout dvěma událostmi z posledních let, o nichž jsme nikde neobjevili ani zmínku a které podle mne ilustrují, že kromě úžasného charismatu, nádherného ba-

rytonu a překrásných písní to byl neskutečně zásadový člověk a to nejen morálně, ale i politicky.

Ano, každý ví, že v roce 1986 emigroval v důsledku chrapounství bývalého režimu, že si přál, aby jeho syn prožil život ve svobodné zemi a pokud už musí mít rudého bratra, tak ať je to raději Indián než Rus. Málakdo ale ví, že u pana Matušky bylo jeho pravicové přesvědčení zakotvené snad už v genech. Již jen to, že své původní jméno Vladimír nesnesl natolik, že si nelenil vybíhat na komunistických úřadech změnu na Waldemar, hovoří za mnohé. Hovoří za víc, než samotná emigrace. Na Floridě sledoval události v naší zemi podrobněji než mnohý z nás a i přes svůj vysoký věk nelenil přiletět podpořit naše pravicové politiky, když se

'Bouřlivák' Waldemar Matuška (vlevo) od chvíle setkání s Olinkou Blechovou (vpravo) byl neustále s ní. Při návštěvách Prahy je lidé ještě po desítkách let manželství vídali vodit se za ruce a z obou vyzařovalo, jak se mají rádi. Snímek je zachycuje na Staroměstském náměstí

obával o osud pravice u nás. Jak se ukázalo, bohužel právem.

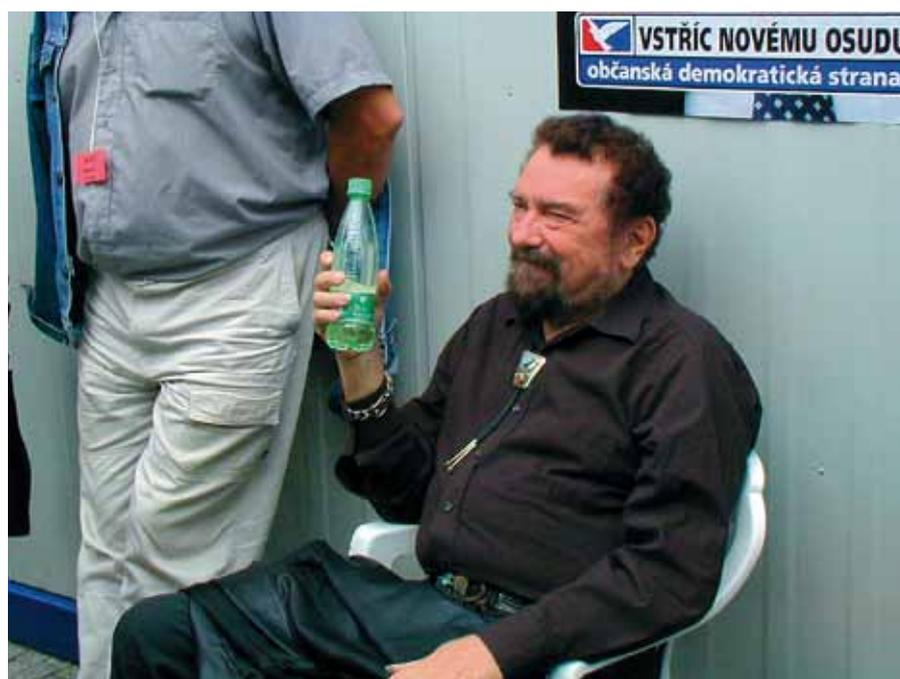
Ve věku, kdy si většina našich spoluobčanů začíná zoufat, co si sami se sebou počnou, a z některých se stávají v důsledku zklamání nad svým vlastním životem dokonce voliči KSČM, dokázal Waldemar Matuška nasednout do letadla a běžet na Staroměstské náměstí podpořit spolu s Lucií Bílou a dalšími slušnými umělci Václava Klause v jeho sisyfovském boji za zastavení nástupu socialistů u nás. A to přesto, že mu na Floridě v jeho krásné vile nic nescházelo. Přál si, aby naše země vykročila spolu s ním „*vstříc novému osudu*“, zatímco mnozí naši prodejní umělci pěli za milionová angažmá na podíích levice. Již jen pro tento fakt si ho budu navždy vážit, i kdyby neuměl zazpívat ani notu.

Waldemar Matuška byl skutečně obdivuhodný, a to nejen tím, co dokázal na pódiu, ale především tím, jaký byl upřímný vlastenec. Na rozdíl od mnohých našich mladých manažerů, kteří jeli v době voleb na své dači, přiletěl až z Ameriky volit, aby nezvítězil, jak trefně říkal, rudý bratr.

A bylo na něm obdivuhodné, že i svou nemoc dokázal brát s úsměvem, a co víc, v úmorném vedru, kdy hasičská auta kropila o desítky let mladší lidi na Staroměstském náměstí, aby neomdleli, dokázal vyběhnout na podium a být stále tíž nezkratný Waldemar, který spolu se svou manželkou rozezpíval a roztancoval davy i pana prezidenta.

Waldemar Matuška se stal právem národním symbolem. A právem mu k jeho 75. narozeninám předal 28. června 2007 na Pražském hradě prezident republiky Václav Klaus za mimořádné zásluhy „*Čestnou plaketu prezidenta republiky*“. Bylo symbolické, že z oken přijímací místnosti, kde se celý akt odehrál, byl nádherný pohled na budovu amerického velvyslanectví, nad níž visely vlajky obou zemí – ČR a USA, kde našel svůj druhý domov. A právě toto je názorným symbolem změn, které se udály v naší zemi po listopadové revoluci. Zatímco za komunismu by se nesměl vrátit ani položit květinu na hrob rodičů, nyní dostal od prezidenta vzácné ocenění za zásluhy za reprezentaci našeho národa a za to, co pro nás jeho umění znamená.

Snímky Ivana Haslingerová a archiv Evy Pilarové

Waldemar Matuška připíjí v zákulisí koncertu minerálkou na lepší osud našeho národa, když přiletěl z Floridy podpořit stranu prezidenta Václava Klause, aby zavedla naši tolik v minulosti zkoušenou zemi vstříc novému osudu

Takto přicházel oslavenec do audiенční místnosti Pražského hradu, aby převzal z rukou hlavy státu květiny a vyznamenání, „Čestnou plaketu presidenta republiky“

„Pro mnohé z nás byl Waldemar Matuška po celý život legendou naší hudby a zůstává jí i nadále. Myslím si proto, že předat mu tuto zlatou medaili je na místě,“ uvedl pan prezident. Paní Olga se při té příležitosti zvědavě dívala, co to manžel vlastně dostal

„Je s podivem, jak si všichni dovoluují Waldemarovi Matuškoví říkat jen Waldemare. Většinou lidí by si to nikdo říkat netroufl. To je symbol hotového znárodnění. Symbol toho, jak jsme si na sebe za ta léta tak zvykli. A to je důvodem mého ocenění, které není za splnění úkolu v úzce vymezeném oboru, ale za to, že Waldemar Matuška přesahuje svůj vymezený obor a stává se vskutku národním symbolem,“ reagoval pan prezident na zvolání jednoho z novinářů: „Hodně štěstí Waldemare a děkujeme!“

A pak již Waldemar Matuška s panem prezidentem zapózovovali naposled reportérům a šli si pohovořit do pracovny pana prezidenta. Při pohledu na šťastného a usměvavého Waldemara každý zapomněl, že před ním nestojí mladistvý playboy a nikdo z přítomných si určitě neuvědomil, že ho možná vidí živého naposled. V mém případě je soubor fotografií z této slavnosti, bohužel, poslední. A určitě ani pana prezidenta tehdy nenapadlo, že se za necelé dva roky s ním půjde rozloučit na Žofín naposledy. A v tuto smutnou chvíli se spolu se svým tehdejší kolegou s ním loučím slovy: „Hodně štěstí Waldemare a děkujeme!“ Musím bohužel dodat: „A pořádně to tam v nebi roztoč a rozepívej všechny anděly“

Základy komunikace s médii

IVANA HASLINGEROVÁ

„Dobře se zeptej, dostaneš dobrou odpověď.“

Sokrates

Důležitou součástí práce každého manažera je efektivní spolupráce s médii, která mohou významně ovlivňovat mínění veřejnosti i názory zákazníků, dodavatelů a odběratelů. Protože většina manažerů toto stále podceňuje nebo prostě neumí dělat, rozhodl se Manažerský svazový fond (MSF) a Q and A Public Relations & Public Affairs, s.r.o. (Q and A), uspořádat v Iris Congress Hotelu seminář na téma *Manažeri a média s podtitulem Základy komunikace s médii (nejen) v době krize*. Cílem semináře bylo seznámení manažerů se základními pravidly fungování médií a s prací novinářů. A to vše s důrazem na pravidla komunikace během krizových okamžiků v životě firmy. Program semináře byl zaměřen především na získání praktických poznatků, které manažerovi pomohou dlouhodobě budovat pozitivní vztahy s médii. Na semináři vystoupili odborný konzultant Q and A, s.r.o., Martin Fuk, bývalý tiskový mluvčí Ministerstva dopravy ČR Karel Hanzelka, odborná konzultantka Olga Medlíková, Distribution Streamline Manager for Europe a Country Chairman Czech Republic Shell Czech republic, a.s., Ing. Pavel Šenych, specialista strategie a komunikace Severočeské doly, a.s., Jaroslava Šťovíčková, šéfredaktor deníku E15 Tomáš Skřivánek a další odborníci.

Martin Fuk pohovořil na téma, **co je vlastně pracovník PR** (dále jen PR), proč ho firma potřebuje, co je to komunikace zajišťovaná *in-house* versus agentura, co jsou potřeby médií a novinářů s ohledem na charakter daného média. Vysvětlil zásady komunikace s médii v psané i verbální formě. Zamýšlel se i nad komunikací s médii v krizových situacích a o zvládání nepříjemných témat – omezování výroby, propouštění zaměstnanců, snižování investic atp. Manažerům poskytl praktické rady, ukázku správně a nesprávně vedeného rozhovoru a zásady chování před kamerou.

„Musíte si uvědomit, co od Vás potřebuje novinář. Ten musí přinést do redakce informace a proto si ho nejlépe získáte právě informa-

cemi. Když mu poskytnete informace, je to lepší, než před ním prchnout, protože pak si je musí vymyslet. Neochotu a neschopnost komunikovat vysvětlují někteří z vás jako neurvalost novinářů, ale je to především Vaše chyba. Musíte si uvědomit, že novinář není a priori nepřítel, že je to člověk dělající svou práci,“ vysvětlil manažerům Martin Fuk

Manažer nebo jeho PR má podle Fuka přinutit novináře, aby napsali, co firma chce. To mohou oni učinit jen tehdy, když jim poskytnou ty správné informace. Proto je důležité mít dobrého PR, aby toto dokázal. Povolání PR je proto nevděčné. Když PR vše udělá dobře, neboli domluví se s novinářem, nikdo si v novinách nevšimne, že má firma problémy. Když to neudělá, bude z toho průšvih.

„Jak poznáte dobrého PR a co umí?“ položil přítomným otázku Fuk. A hned na ni odpověděl: *„Dobrý PR ví, že novináři čekají informace nové, včasné, korektní a zajímavé. Čekají zprávu o tom, co vybočuje z toho, co se obvykle čeká. Nejlépe věc dotýkající se veřejného zájmu. Protože ví, že novinář nemusí a ani nemůže do deta-*

Seminář uváděl a moderoval předseda MSF PhDr. Bohuslav Holub. Jako člověk mající na starosti technické zajištění soutěže Manažer roku by o styku s novináři mohl sám napsat encyklopedii

lu rozumět činnosti klienta, jedná s ním ze zásady stručně, srozumitelně a jednoduše. 'Dobry PR ví, že od novinářů chce zveřejnit jeho stanovisko a nakládat s informacemi korektně.'

Fuk také vysvětlil přítomným, jaká má PR, resp. oni, při kontaktu s médií práva. Vyvedl je z omylu, že mají vůči novinářům práva téměř neomezená: „Máte právo se připravit. Bez toho nemusíte informace poskytnout. Při debatách v televizi máte právo znát formát příspěvku a určit si oponenty. Nemáte ale ze zákona právo na autorizaci. Také by mělo padnout tabu, že existují nestranná média. Žádný novinář není nestranný. Vztah s novinářem se proto musí pěstovat dlouhodobě, nejlépe po celý život.“

Šéfredaktor deníku E15 **Tomáš Skřivánek** vysvětlil, jaký je pohled novináře na komunikační schopnosti českých manažerů, jaké nejčastější chyby v komunikaci, zejména v krizových situacích, se dopouštějí a jak by měli přesvědčivě argumentovat: "Pochopíte-li systém práce novinářů, bude se vám s nimi mnohem lépe spolupracovat. Především si musíte uvědomit, že novináři pracují pod časovým tlakem a nejdou proto do hloubky. MF DNES v Praze má např. 100 lidí, v regionech 150 a musí obsáhnout i ty nejbizarnější informace, přitom pokud možno včera. Novináři proto nemohou studovat kauzu několik týdnů, ale chtějí exklusivní a rychlé informace, aby předběhli konkurenci. Protože násobně větší čtenost mají zprávy s negativním dopadem, mají především zájem o konflikty. Novináři umějí pracovat s informacemi, znají svou moc a velmi rádi nerespektují autority. Nepochodíte u nich proto s agresivitou. Nenechte se proto nikdy vyprovokovat tak, jako mnozí politici."

Skřivánek zdůraznil, že je dobré znát charakter média, do něhož zprávu posíláte či poskytnete rozhovor. Klasickou investigaci v ČR dělá jen televize. Ostatní je manipulace. Také upozornil na změny, kterými v současné době mediální trh prochází: „Digitalizace mění mediální krajinu. Klesá podíl NOVY na trhu. Rozhlas má jen jednu silnou stanici Radiožurnál, který poslouchá milion posluchačů. Jen tam se proto vyplatí dávat zprávy. Na trhu výrazně klesá náklad tištěných médií. Jihočeský deník měl souhrnně např. 800 000 výtisků, dnes má pouhých 500 000. Neztrácejí se ale odborné maga-

ziny. Nepodceňujte ani bulvár, i s ním jde pracovat. Příkladem může být, proč Blesk vytrvale psal o stavění vily pana Bakaly. Jeho manželka Michaela Maláčová to do něj posílala, aby si dělala propagandu před soutěží Miss ČR. I v ČR začíná být silný vliv internetu. Proto DNES zavedla i Dnes, Právo Novinky, existuje i server Aktuálně. Server Lidovky má trojnásobek čtenářů než papírové LN. I my musíme publikovat E15 přes internet, jinak čtenáři čtou jiné weby. Blogy jsou otevřená platforma a díky diskusi vyzní články občas jinak."

Skřivánek se také zamýšlel nad tím, jak se připravit na mediální diskusi v televizi či rádiu: „Jinak se chová ten, kdo jde do živého či předtočeného pořadu. Lepší je jít do živého, protože zpráva dojde rychle k příjemci. Nebojte se proto živých vystoupení a předtočené raději odmítněte. Po telefonu je kontakt také horší. Nechtejte dopředu otázky, jen jejich okruhy. Vyplatí se přijít dřív a mluvit s redaktorem. Mluvte spisovně ale přirozeně a uvolněně. Nepište si odpovědi a nikdy je nečtěte. K pochopení pomáhají příklady."

A následující sdělení pana Skřivánka by si měli všichni manažeři i jejich PR vyvěsit nad pracovní stůl: „Zprávy neposílejte v mailových přílohách, zdržuje to jejich otevírání. Dávejte je přímo do těla mailu a napište poutavý předmět zprávy. Posílat do redakcí zprávy ve formátu pdf je nejhorší nešvar, neboť noční můra žurnalistiky je přeformátování textu a užívání verzálek. Zpráva se krátí odzadu, proto to nejdůležitější dejte na začátek. Pokud po-

siláte zprávu do novin, rozmyslete se, komu ji poslat. Raději oslovte redaktora, který má na starosti Vaši působnost, než šéfredaktora, který mu to stejně předá a většinou ji nemá ani čas číst. Podnikových zpráv se média bojí, aby nebyla obviňována z nadržování, výzkumy naopak berou ráda. Nic nevyřešíte, když nejhorší otázky vyškrtáte – právě ty musejí zůstat zodpovězené, jinak odpověď vymyslí novinář a výsledek je vždy horší. Média nejsou nikoho z nás, ani Vaše. Chcete-li mít dobré PR, musíte piáristovi naprosto věřit. Musí chodit na interní porady firmy, aby nebyl zaskočen novináři a uměl pohotově odpovídat tak, aby to bylo prospěšné firmám. Jinak věc nemůže pochopit a mluví neobratně. Proto raději vyhodte piáristu, když mu natolik nevěříte, že nemůže chodit na interní porady. Bez naprosté důvěry a orientace, o co firmě jde, ji nemůže ochránit před redakcemi."

O vztahu manažera (ministra) a tiskového mluvčího (PR) ve státní správě při naplňování komunikační strategie pohovořil bývalý tiskový mluvčí Ministerstva dopravy ČR **Karel Hanzelka**. Rozdíl mezi mluvčím státních a privátních firem je podle něj propastný. Mluvčí ministerstva musí vyřídít stovky telefonů denně, protože státní správa to obecně u novinářů nemá dobré a navíc ti mají příkazy o ní psát a psát. Zejména jsou šťastni, když dojde k nějakému maléru. Postrachem všech mluvčích prý byl Jiří Dlabaja. Zavolał ráno, že jede za nimi a točí se. Dvacetkrát při natáčení položil touž otázku, dvacetkrát na ní mluvčí odpověděl. Ta nejhorší odpověď byla večer v televizi. A to ještě se snažil natočit něco mimo záběr. „Já si například mimo rozhovor postěžoval,

že si mne náměstci mezi sebou přehazují a že je v ministerstvu bordel, a už to bylo ve zprávách, i když jsme měli již vše natočeno.“ Pan Hanzelka přiblížil komunikaci dovnitř ministerstva ve standardních i v krizových okamžicích a vše ozřejmil na vybrané a veselé studii z osobní zkušenosti – na problému zavedení zimních pneumatik. Ministr dopravy chtěl umístit 14. listopadu 2008 na silnicích značky s vločkou a bez ní. Vzbudilo to nevoli a protože 26. října ještě značky neexistovaly a nebyly k dispozici ani 10. listopadu, náměstek Hodač, který měl vše na starosti, jenom pobíhal a řval. „Rozhodli jsme se nakonec značku umístit 14.11. alespoň na D1 u Humpolce. Dopravní policie ale stále volala, jak má kontrolovat, když se nedodrží. My odpovídali, že nijak. Nakonec přišlo nové vedení a rozhodlo, že je to hloupost a že nechá značku jen do března. Vedení instituce by mělo s PR spolupracovat. Jenže ministr byl tehdy v cizině, a protože PR není zván na jednání vlády, musí vědět, koho se ptát.“

Distribution Streamline Manager for Europe a Country Chairman Czech Republic Shell Czech republic, a.s., **Ing. Pavel Šenych**, pohovořil o aktivitách společnosti Shell Czech Republic, a.s., o zásadách komunikace s médiem na úrovni firmy a vše oživil praktickými příklady. Pan Šenych doporučil nesdělovat médiím to nejaktuálnější: „Vše co řeknete, může být použito proti vám. Vyhněte se proto dávat citlivé informace o strategických záměrech.“ Cenové výhledy od nás ne-

uslyšíte. Jednou jsme uvedli, kolik předpokládáme, že bude cena benzínu, a hned jsme byli obviněni, že se domlouváme přes média. Po zveřejnění nastalo zděšení i v zahraničí a dostali jsme pokutu i přesto, že rok nás vyšetřovali a nikde nenšli stopy o kartelové dohodě. Bylo to krajně nepříjemné. Ve svém důsledku se nám ovšem vše vrátilo, vzrostly prodeje a já si uvědomil, že **i negativní reklama je lepší než žádná. Lidé se z ní dozvědí, že Vaše firma vůbec existuje: "Ať se o vás mluví. O kom se nemluví, je mrtev. Média bych přirovnal k ohni, jsou jako on dobrý přítel a zlý pán,"** radí Pavel Šenych. Protože článek je vizitkou nejen firmy, ale i novináře, doporučuje Šenych manažerům, aby novinářům pod touto záminkou nabídli autorizaci kvůli odborným termínům, aby je nepopletl. Vyplatí se to.

Odborná konzultantka (vlevo nahoře) **Olga Medlíková** poutavě vysvětlila, **co je to umění prezentovat**, co jsou základní rétorická pravidla, význam jednotlivých gest při neverbální komunikaci a jak pomoci nich vytvořit dojem otevřenosti. Na její výklad jsme si vzpomněli při pohledu na fotografie pana Šenycha a jeho gesta na nich. nahore vpravo). I když vyhověl jejímu požadavku, že má řečník mít na sobě jeden předmět, který upoutá pozornost posluchačů (v jeho případě brýle na hlavě místo na očích) a mluvil předpisově z poloprofilu s mírným náklonem hlavy, což je posluchači přijímáno jako výraz zájmu, nebylo to nic platné, gesto jeho rukou bylo prostě nepřehlédnutelné. Má jen štěstí, že není premiérem.

Na závěr semináře specialistka strategie a komunikace Severočeské doly, a.s., **Jaroslava Šťovíčková** (vlevo) pohovořila o profilu své společnosti a o jejích zásadách komunikace s médiem. Její přednes byl přesně podle intencí pani Medlíkové. Ruce nedávala do kapes, nezakládala je ani nestála v nejisté posici fíkového listu. Hlas měla spíše hlubší budící důvěryhodnost, zkratka profesionál na svém místě. A krásnou šálu nešlo také přehlédnout.

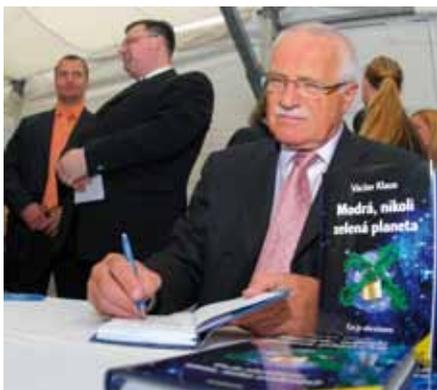
Pan doktor Holub mohl být jako pořadatel s průběhem semináře spokojen, protože diskuse byla opravdu k věci a bylo vidět, že přítomné hosty tato problematika velice zaujala. *Snímky Fragmenty: Jiří Pancíř*

Václav Klaus: Není rozdíl mezi ideologiemi komunismu a klimatických změn!

IVANA HASLINGEROVÁ

Tak jako každoročně i letos festival Svět knihy Praha 2009 nabídl v průmyslovém paláci v Praze autorská čtení i autogramiády. Své nejnovější knihy přišel návštěvníkům podepsat i prezident republiky Václav Klaus. Vedle svého, dnes již po celém světě překládaného bestselleru „Modrá, nikoli zelená planeta“ podepsal čtenářům i svoje nejnovější knihy „Rok šestý“ a „Prezident republiky k Lisabonské smlouvě“. Největší zájem byl o jeho „Modrou, nikoliv zelenou planetu“. Varoval přitom čtenáře: „Poručíme větru, dešti! To je staré komunistické heslo, v ČR dobře známé. Když poslouchám Ala Gorea, slyším tentýž záměr, akorát že dnes to není vítr a déšť, co chtějí ekologisté jako on ovládnout, nýbrž globální

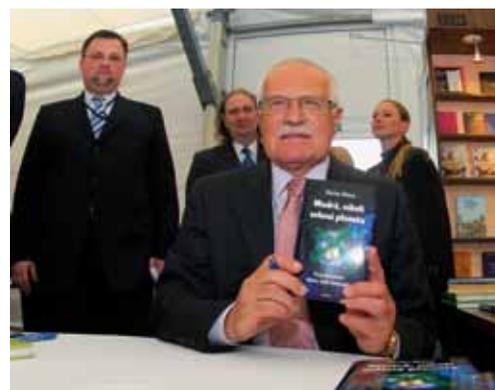
„Politici hledají už delší dobu nové téma, jehož prostřednictvím by mohli lidi zase kontrolovat, protože komunismus a socialismus je mrtev. Globální oteplování je pro takový účel ideální, neboť je to eskapismus, únik před přítomnou realitou. A ona budoucnost je ještě tak daleko před námi, že nelze volat politiky k zodpovědnosti za jejich dnešní činy,“ vysvětloval Václav Klaus při autogramiádě své nejslavnější knihy „Modrá, nikoliv zelená planeta“

životní prostředí. *Environmentalismus je hnutí, které hodlá radikálně změnit svět a to bez ohledu na důsledky, za cenu oběti na životech a drastického omezení svobody jedince. Environmentalismus hodlá změnit lidstvo, lidské chování, strukturu společnosti, systém hodnot – prostě všechno.* Václav Klaus zdůrazňuje především tento aspekt, protože je od daným stoupencem ekonomiky volného trhu, jehož světónázor nejvíce ovlivnil nositel Nobelovy ceny Milton Friedman, kterého považuje za nejdůležitějšího ekonomu 20. století.

Prezident Klaus nevidí žádný rozdíl mezi ideologií komunismu a ideologií klimatických změn. Je již víc než jen znepokojen důsledky toho, jak politici zneužívají téma globálního oteplování k získání a udržení moci nad obyčejnými lidmi. Je znechucen tím, jak mnozí lidé, některé čelné politiky nevyjímaje, v soukromí vyjadřují názory podobné těm jeho, ale na veřejnosti mlčí a veřejnosti je vtlačována do hlavy jen jednostranná propaganda. Věrozvěsty globálního oteplování a jejich totalitním programem je víc než jen znepokojen, je přímo rozzloben. Cílem těchto panikářů není nic menšího než vzkříšení socialistického modelu centrálně řízeného hospodářství. Vyvolávají obraz bezprostředně hrozícího apokalyptického nebezpečí, aby v lidech vzbudili touhu po spasiteli – mesiášovi. Šněrovačka politické korektnosti nás svírá pevněji než kdy jindy. Bezohledně se prosazují a vnučují nám – zase už – jen tu jedinou povolenou pravdu. Cokoliv jiného ihned pranýřují.

Globální oteplování se podle profesora Klause zároveň stalo „fa-

lešnou identitou pro krachující OSN, která hledá nástroj k poručnickovému vládnutí a občanům celého světa.“ Bohužel o závažných ekonomických důsledcích činnosti lidí, jako je Al Gore, se diskutuje jen zřídka jestli vůbec. Ekologisté nezpracovávají žádné analýzy nákladů a výnosů plánů na odvrácení globálního oteplování. Ekonomickou teorii neberou totiž vůbec v úvahu. Hospodářsky méně vyspělé země jsou rukojmími tohoto trendu. Environmentalisté hazardují s růstovým potenciálem těchto zemí a zvýšenou kontrolou a restrikcemi podvazují jejich rozvoj. Konečnou obětí zelené ideologie se stávají ty nejchudší země na světě. Snímky Josef Louda, Atelier FOTOMOTIV.CZ

„Environmentalismus se stal kvazináboženstvím. Je to ideologie, která má mnoho společného s marxismem. Klimatické změny jsou novou strategií pro verbování do šiků antikapitalistů, socialistů, komunistů. Jeden jako druhý jsou monolitním věroučným systémem zkonstruovaným pro potlačování lidské svobody. Propagandu falešného dopadu globálního oteplování dnes na středních školách vyučují takzvaní environmentalisté – stejně jako se vyučovala uvědomělost a jediné správné myšlení před pár desítkami let, v době komunismu,“ říká prezident Klaus

